

Isten szeretete és igazsága

Írta: John C. Peckham

Szombatiskola és Személyes Szolgálatok
Hetednap Adventista Egyház

©2024 General Conference of Seventh-day Adventists®.
Minden jog fenntartva.

Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a Bibliatanulmányok bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a Bibliatanulmányok fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednapi adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Amennyiben a Bibliatanulmányokban nem jelöljük meg valamely Ellen White könyv pontos kiadását, a vonatkozó oldalszámok esetében az angol nyelvű referenciakiadás oldalszámait adjuk meg.

Írta: John C. Peckham

Fordította: Zarkáné Teremy Krisztina

Korrektor: Fűrjné Simon Edina

Felélős szerkesztő: Zarkáné Teremy Krisztina

A romániai magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

A romániai magyar kiadás szerkesztője: Zakariás Loránd

A tanítói mellékletet fordította: Zakariás Loránd

Borítóterv: Liliana Dincă

Tördelőszerkesztő: Szócs Erzsébet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PECKHAM, JOHN C.

Isten szeretete és igazsága: bibliatanulmányok tanítói melléklettel: 2025. január, február, március: Szombatskola és Személyes Szolgálatok, Hetednapi Adventista Egyház /
írta: John C. Peckham. – Pantelimon: Viață și sănătate, 2024

ISBN 978-606-087-636-6

<i>Bevezető</i>	4
<i>Felhívás</i>	6
1. Isten őszinte szeretete	11
2. Szövetség és szeretet	24
3. Isten tetszésére	37
4. Szenvedélyes és együttérző Isten	50
5. Az isteni szeretet haragja	63
6. Isten szereti az igazságot.....	76
7. A bűn problémája.....	89
8. Szabad akarat, szeretet és isteni gondviselés	101
9. Kozmikus küzdelem	114
10. A hatalom gyakorlásának szabályai	127
11. Mit tehettem volna még?	140
12. Szeretet és igazság: két nagy parancsolat	152
13. A törvény teljesítése a szeretet.....	164

Az Isten szeretet – ahogy 1Jn 4:8, 16 verseiben olvassuk. Az egész Biblia erről tanúskodik. A keresztény hit a szeretet körül összpontosul, ami Isten jelleme. A szeretet Isten lényegi része, mindannak a középpontja, amiben hiszünk és amit tennünk kell. Ebből következően egész hitünket és minden tettünket befolyásolja, hogy milyen kép él bennünk a szeretetről. Például ha valaki úgy gondolja, hogy el kell nyerni vagy ki kell érdemelni Isten szeretetét, azt hiheti, Isten nem szereti őt, mivel bűnös és méltatlan. Az emberi kapcsolataiban pedig talán elvárja, hogy mások kiérdemeljék a szeretetét, ami egyesenes út a problémákhoz.

Így és még számtalan más módon rendkívül sok következménnyel jár a hitünkre és az életmódunkra nézve az, ahogyan Isten szeretetét értjük. Csakhogy mi a szeretet? Ha megkérünk tíz embert, hogy határozzák ezt meg, tíz eltérő választ is kaphatunk. Még a keresztények között is sok mítosz és félreértés övezi Isten szeretetét.

A keresztények más-más módon felelnek például a következő kérdésekre: *Vajon Isten szeretete viszonzást nem várva mindig csak ad? Az isteni szeretet tisztán önfeláldozó, vagy Isten is örömét leli az emberekben, lehet a kedvére tenni? Vajon érzelmi alapú Isten szeretete? Valóban törődik Isten az emberekkel? A szeretetét vissza lehet utasítani, el lehet veszíteni? Isten kölcsönös szeretetkapcsolatba lép a teremtményeivel? A harag összeegyeztethetetlen a szeretettel? Hogyan jár együtt a szeretet és az igazság? Ha az Isten szeretet, miért van gonoszság a világban, még hozzá olyan sok? Ember képes úgy szeretni, mint Isten? Ha igen, akkor milyen az a szeretet?*

Néhány kérdésre nyilvánvalónak tűnik a válasz, ezeket mégis gyakran vitatják az isteni szeretethez való viszonyulás összefüggésében. Közelebbről nézve viszont sok természetesnek vélt felelet összeegyeztethetetlennek bizonyul azzal, amit Isten szeretetéről tanít a Szentírás.

Nem foglalkozunk egyszerre minden kérdéssel, de többek között ezeket is feltesszük a negyedév során. Látni fogjuk, hogy Isten szere-

tete jóval hatalmasabb, mint gondolnánk; amint a Szentírás bemutatja, messze felülmúlja azokat a fogalmakat, amelyeket a világunk nagy részében ma „szeretetéként” fogadnak el. A következő hetekben közelebbről vizsgáljuk meg Isten szeretetének főbb vetületeit a Bibliában.

A folytatásban pedig meglátjuk, hogyan kötődik elválaszthatatlanul össze az isteni szeretet és az igazság. A Biblia Istene szereti az igazságot (lásd pl. Ézs 61:8). Az Írás szerint olyan szorosan összetartozik az isteni szeretet és az igazság, hogy egyik a másik nélkül nem létezhet. Mivel Isten szeretet, komolyan odafigyel a világban tapasztalható igazságtalanságokra és szenvedésre, azonosítja magát az elnyomottakkal és a szenvedőkkel, kész volt felvállalni a fájdalmat és a szomorúságot, amit a bűn okozott a teremtett világban – sokat szenvedett, olyan sokat, hogy Ő vált a gonoszság legfőbb áldozatává.

A Biblia szerint Istent újból és újból megszorítja a rossz és a szenvedés, mert minden egyes embert jobban szeret, mint ahogy azt elképzelnénk. Szeretének mélysége látszik abban is, ahogyan Krisztus kesergett népe miatt: *„Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöli a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hány-szor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kiscsirkéit szárnya alá; és te nem akartad”* (Mt 23:37).

A Biblia gyakran úgy festi le a szerető Istent, mint akinek megtört a szíve, megszorodott, mivel visszautasították szeretetét, és elveszett, akit szeretett. A Szentírás egész története elmondja: mit tett és tesz azért, hogy visszaállítsa a szeretetet a világmindenség legtávolabbi zugába is. Ezzel és még megannyi más témával foglalkozunk majd ebben a negyedévben.

John C. Peckham professzor az *Adventist Review* főszerkesztő-helyettese. Amikor a *Bibliatanulmányt* írta, teológiát és keresztény filozófiát tanított a Hetednapi Adventista Egyház Andrews Egyetemének Teológiai Szemináriumán.

„A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat.”

Amikor másokra áldozunk az időnkéből, *jelen* életünkéből ajánlunk fel egy darabot. Nagy értékű ajándék ez.

Ha ingyen dolgozunk másoknak, például minőségi szolgáltatásokat nyújtunk számukra, a *múltunkat* osztjuk meg velük, mivel értékes, évek során szerzett tapasztalataink tanulságaiból részesülhetnek.

De a *jövőnkéből* – a 2025-ös évből – miként áldozhatnánk embertársaink javára? Javaslatom lenne e tekintetben: kérjük imában Istent, hogy segítsen hetente félretennünk egy-két órát jótékonykodásra olyan személyek javára, akik nem családunk és gyülekezetünk tagjai.

Heti egy óra nem kevés, de nem is sok. Ez alatt az idő alatt felajánlhatjuk a rászorulóknak ingyen a szaktudásunkat és a szolgáltatatainkat.

Válasszuk ki a kedvezményezett személyeket, és ha valaki a motivációnk felől érdeklődik, elmondhatjuk, hogy a gyülekezetünk egy projektjében veszünk részt, amelynek célja a helyi közösség támogatása.

Lehetőségünk nyílik ismertté tenni az adventista nevet – amennyiben eziránt érdeklődést tanúsítanak felénk –, és teljesíthetjük egy részét a küldetésünknek, miszerint „mindenkor a jóra törekedjünk, úgy egymás iránt, mint mindenki iránt” (1Thess 5:15).

Példák foglalkozásokra, melyek beleillenek a fentebb megfogalmazott javaslat kereteibe: tanár, kőműves, víz-gáz-, autó- és villanszerelő, taxisofőr, jogtanácsos, ügyvéd, moderátor, szabó, terapeuta, orvos, ápoló, szakács, mezőgazdász, diák, szobafestő, pénzügyi tanácsadó, borbély, közgazdász, informatikus, fordító, oktató, szerkesztő stb.

**„Mikor pedig földetek termését learatjátok:
ne arasd le egészen a meződnék széleit,
és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd;
a szegénynek és jövevénynek hagyd azokat.
Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.”**

(3Mózes 23:22)

**„És amint akarjátok, hogy az emberek veletek
cselekedjenek, ti is akképpen cselekedjetek
azokkal. Mert ha csak azokat szeretitek,
akik titeket szeretnek, mi jutalmatok van?
Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket
szeretik. És ha csak azokkal tesztek jól, akik
veletek jól tesznek, mi jutalmatok van? [...]
Hanem [...] jól tegyetek [...], semmit érte nem
várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama
magasságos Istennek fiai lesztek: mert Ő jól tevő
a háládatlanokkal és gonoszokkal. Legyetek azért
irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas.”**

(Lukács 6:31–33, 35–36)

Daniel Brînzan, lelkipásztor

NE FELEDJÉTEK:

KÖZÖSSÉG (5–10 perc)

1. Üdvözljük mosollyal és kedves szavakkal a Szombatiskola minden tagját, de a vendégeket is!
2. Bátorítsuk egymást tapasztalatainkkal, meghallgatott imáinkkal, missziós tevékenységeink sikerélményeivel!
3. Megoszthatjuk csoporttársainkkal az imalistánkon szereplő személyek nevét, hogy együtt imádkozhassunk érettük.

MEGBESZÉLÉS (20–25 perc)

1. Beszéljük meg a napi részek központi gondolatait, és azok alkalmazási lehetőségeit.
2. Vegyen részt mindenki a megbeszélésen!
3. A Biblia és a Prófétaság Lelke írásainak naponkénti olvasása segít ébren tartanunk lelki életünket.

MISSZIÓ (5–10 perc)

1. A tanulmány megbeszélése mindig gyakorlati határozatokkal ér véget!
2. Minden csoport készítsen missziótervet, amelyben a csoport minden tagja részt vehet.
3. A Szombatiskola híreiről készült videóanyagok értékes, gyakorlatban alkalmazható ötleteket tartalmaznak. Megtekinthetők és letölthetők a „Școala de Sabat” YouTube-csatorna „Știri Misio-nare Video” lejátszási listáján.

IMALISTA

A következő személyekért imádkozom:

Családtag _____

Rokon _____

Barát _____

Szomszéd _____

Gyülekezeti tag _____

Adventista jelenlét nélküli település lakója _____

Kutassátok az Írásokat!

„Ha többet olvasnánk a Bibliát, ha jobban értenénk igazságait, nagyobb világossággal és bölcsességgel rendelkező nép lennénk. A Szentírás tanulmányozása folytán a lélek erőt nyer.” (*Tanácsok a gyülekezetnek*, 113. o.)

Január

- 1 1Korinthus 16
- 2 2Korinthus 1
- 3 2Korinthus 2
- 4 2Korinthus 3
- 5 2Korinthus 4
- 6 2Korinthus 5
- 7 2Korinthus 6
- 8 2Korinthus 7
- 9 2Korinthus 8
- 10 2Korinthus 9
- 11 2Korinthus 10
- 12 2Korinthus 11
- 13 2Korinthus 12
- 14 2Korinthus 13
- 15 Galata 1
- 16 Galata 2
- 17 Galata 3
- 18 Galata 4
- 19 Galata 5
- 20 Galata 6
- 21 Efézus 1
- 22 Efézus 2
- 23 Efézus 3
- 24 Efézus 4
- 25 Efézus 5
- 26 Efézus 6
- 27 Filippi 1
- 28 Filippi 2
- 29 Filippi 3
- 30 Filippi 4
- 31 Kolossé 1

Február

- 1 Kolossé 2
- 2 Kolossé 3
- 3 Kolossé 4
- 4 1Thesszalonika 1
- 5 1Thesszalonika 2
- 6 1Thesszalonika 3
- 7 1Thesszalonika 4
- 8 1Thesszalonika 5
- 9 2Thesszalonika 1
- 10 2Thesszalonika 2
- 11 2Thesszalonika 3
- 12 1Timótheus 1
- 13 1Timótheus 2
- 14 1Timótheus 3
- 15 1Timótheus 4
- 16 1Timótheus 5
- 17 1Timótheus 6
- 18 2Timótheus 1
- 19 2Timótheus 2
- 20 2Timótheus 3
- 21 2Timótheus 4
- 22 Titusz 1
- 23 Titusz 2
- 24 Titusz 3
- 25 Filemon
- 26 Zsidók 1
- 27 Zsidók 2
- 28 Zsidók 3

Március

- 1 Zsidók 4
- 2 Zsidók 5
- 3 Zsidók 6
- 4 Zsidók 7
- 5 Zsidók 8
- 6 Zsidók 9
- 7 Zsidók 10
- 8 Zsidók 11
- 9 Zsidók 12
- 10 Zsidók 13
- 11 Jakab 1
- 12 Jakab 2
- 13 Jakab 3
- 14 Jakab 4
- 15 Jakab 5
- 16 1Péter 1
- 17 1Péter 2
- 18 1Péter 3
- 19 1Péter 4
- 20 1Péter 5
- 21 2Péter 1
- 22 2Péter 2
- 23 2Péter 3
- 24 1János 1
- 25 1János 2
- 26 1János 3
- 27 1János 4
- 28 1János 5
- 29 2János
- 30 3János
- 31 Júdás

december 28 – január 3.

Isten őszinte szeretete

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 2Mózes 33:15-22; Hóseás 14:2-5; Máté 22:1-14;
János 10:17-18; 17:24; Jelenések 4:11

Alapige: „Kigyógyítom őket hűtlenségükből; szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tőlük az én haragom” (Hós 14:5).

Péter háromszor is megtagadta Jézust, épp úgy, ahogy Jézus megjövendölte (Mt 26:34), de ezzel még nem ért véget a történet. Feltámadása után Jézus megkérdezte Pétertől: *„Jobban szeretsz-e engem ezeknél? Ő mondta: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek! Ő így szólt: Legeltesd az én bárányaimat!”* Azután Jézus ismét megkérdezte Pétert: *„Szeretsz-e engem?”* Ő ezt felelte: *„Igen, Uram, te tudod, hogy én szeretlek téged. Mire Jézus azt mondta neki: Őrizd az én juhaimat!”* Harmadszor is megkérdezte Jézus: *„Szeretsz-e engem? Megszomorodott Péter, hogy harmadszor is azt kérdezte: Szeretsz-e engem? És azt mondta neki: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy én szeretlek téged. Jézus azt mondta neki: Legeltesd az én juhaimat”* (Jn 21:15-17, ÚRK). Péter háromszor tagadta meg Jézust, aki háromszor is megerősítette, helyreállította őt a lényegbevágó kérdéssel: *„Szeretsz-e engem?”*

A körülményeink különböznek Péterétől, de az elv sok szempontból azonos. Vagyis Isten alapvetően mindannyiunknak felteszi (a magunk korában és helyén) a Péternek feltett kérdést: *Szeretsz-e engem?*

Minden azon múlik, hogy mit felelünk a kérdésére.

Isten nemcsak kérdezi tőlünk, hogy „Szeretsz-e engem?“, hanem szeret is minden egyes embert, őszintén, ellenszolgálatás nélkül. Ingyen adja szeretetét neked, nekem és mindenki másnak, nagyobb mértékben, mint el tudnánk gondolni. Szeretetét abból is láthatjuk, ahogyan népe történelme során cselekedett.

1 Olvassuk el 2Móz 33:15-22 verseit! Gondolkozzunk a szövegösszefüggésen és az elbeszélésen! Mire mutat rá ez a szakasz, főként a 19. vers Isten akaratával és jellemével kapcsolatban?

Látszólag minden odalett. Nem sokkal azután, hogy Isten csodálatos módon megszabadította Izrael népét az egyiptomi szolgaságból, fellázadt ellene és az aranyborjút imádták. Amikor Mózes visszatért a hegyről, látta, hogy mit csinálnak, és földhöz vágta, összetörte a Tízparancsolat kőtábláit. A nép elveszítette a jogát a szövetség kiváltságaihoz, amelyeket Isten bőven árasztott rájuk, Isten azonban egyoldalúan úgy döntött, hogy ennek ellenére továbbra is fenntartja velük a szövetségi kapcsolatot, még ha méltatlanokká is váltak a szövetség áldásaira.

Gyakran félreértik 2Móz 33:19 szavait: „Könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek”, mintha azt jelentené, hogy Isten önkényesen dönt egyesekről kegyelmesen, míg másokról nem. Ám összefüggésében nézve Isten itt nem azt állítja, hogy önkényesen kegyelmez, irgalmaz egyeseknek, másoknak pedig nem. Ő nem így cselekszik, ellentétben az elterjedt teológiai nézettel, hogy némelyeket kárhozatra, örök veszedelemre ítél.

Akkor mit jelent itt ki Isten? Lényegében azt, hogy mindennek Teremtőjeként joga és hatalma van kegyelmet, irgalmat gyakorolni még a legméltatlanabb teremtménnyel is. Ebben a helyzetben is azt tette, még az aranyborjúval kapcsolatos lázadás után is, amikor megkegyelmezett népének, Izraelnek, pedig nem érdemelték meg.

Ez a sok példa egyike, amikor Isten minden észszerű elváráson is túllepve kinyilvánítja szeretetét. Jó hír ez mindannyiunk számára, nem igaz?

Milyen úton-módon mutatta meg és nyilvánította ki Isten a szeretetét irántad, minden észszerű elváráson is túl?

Hóseás története az egyik legmegdöbbentőbb példája annak, hogy mennyire szereti Isten a bűnbe süllyedt emberiséget. Megparancsolta Hóseás prófétának: *„Menj, végy magadnak parázna feleséget és parázna gyermekeket, mert bizony paráználkodik az ország, nem követi az Urat”* (Hós 1:2, ÚRK). Hóseásnak és hűtlen feleségének élő példázatként kellett bemutatnia, hogy Isten mennyire szereti a népét, még Izrael hűtlensége, lelki paráznasága ellenére is. Ez a történet tehát arról szól, hogy az Úr gazdagon árasztja szeretetét azokra, akik azt nem érdemlik meg.

Isten hűsége és szeretete dacára a nép újból és újból fellázadt ellene. A Szentírás ezért mutatja be többször is úgy az Urat, mint akinek a szeretetét nem viszonozza hűtlen házastársa. Népe iránti szeretete tökéletes és állhatatos, mégis megvetették, más isteneket szolgáltak, imádtak, amivel mélységesen megszomorították az Urat, megtörték a vele való kapcsolatot, amely már helyrehozhatatlannak tűnt.

2 Olvassuk el Hós 14:2-5 szakaszát! Mit árulnak el ezek a versek Isten rendíthetetlen szeretetéről népe iránt?

Isten még a nép többszörös lázadása után is kijelenti: *„Kigyógyítom őket hűtlenségökből; szeretem őket ingyen kegyelemből”* (Hós 14:5). A *nedábáh* héber szó fordítása az, hogy „ingyen”, arra utal, amit önként, szabad akaratból ajánlanak fel.

Hóseás próféta könyvében, mint a szentírási beszámolók egészében csodálatra méltó Isten elkötelezettsége és könyörülete népe iránt. A nép újból és újból más szeretők után ment, látszólag helyrehozhatatlanul megtörték a szövetségi kapcsolatot, Isten azonban szabad akaratából továbbra is szeretettel vette őket körül. Nem érdemelték meg szeretetét, amit megvetettek, minden jogukat eljátszották, de Isten továbbra is szerette őket – anélkül, hogy erre bármilyen erkölcsi vagy egyéb dolog kényszerítette volna. A Szentírás itt és másutt is következetesen ír önkéntes, szabadon felajánlott szeretetéről.

Sokan távoli, kíméletlen uralkodónak, bírónak képzelik Istent. Mennyire tűnik másnak a hűtlen házastárs által megvetett, megszomorított fél képe által? Mit változtat ez azon, ahogyan az Istennel való kapcsolatunkra tekintünk?

Isten nemcsak Izraelt vette körül továbbra is ingyen szeretetével, még ha újra és újra lázadtak is ellene, hanem bűnösségünk dacára ránk is folyamatosan árasztja ingyen szeretetét. Nem érdemeljük meg, soha nem is lennénk képesek kiérdemelni. Neki nincs szüksége ránk. A Biblia Istenének semmire nincs szüksége (ApCsel 17:25), az irántad, irántam és minden más ember iránti szeretete teljes mértékben a saját akarata.

3 Vessük össze Jel 4:11 és Zsolt 33:6 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből az igékből Isten szabadságáról – a teremtett világhoz viszonyítva?

Isten teljes szabadsággal teremtette meg ezt a világot, ezért méltó minden dicsőségre, tisztességre és hatalomra. Nem volt *szüksége* arra, hogy bármit teremtsen. A világ alapjainak letétele előtt a Szentháromság tagjai között már megvolt a szeretetkapcsolat.

4 Jn 17:24 verséből mit tudunk meg Isten szeretetéről a világ megteremtése előtti időből?

Istennek nem volt szüksége teremtményekre, hogy szeretetének tárgyai legyenek. Szeretettel teljes jelleméből fakadóan mégis úgy döntött, hogy megteremti a világot, és szeretetkapcsolatban él teremtményeivel.

Teljes szabadságában megalkotta a világot, gazdagon árasztva szeretetét, és továbbra is ingyen szeretettel fordul az emberekhez, az Édenben történt bűneset és a mi saját bűneink dacára is.

Az édeni bukás után Ádámnak és Évának nem lett volna joga tovább élni és élvezni Isten szeretetét. Azonban „*aki hatalma szavával fenn tartja a mindenséget*” (Zsid 1:3), nagy szeretetéből, kegyelméből és irgalmából megtartotta az életüket, és utat biztosított arra, hogy szeretetben megbékéltesse a világot magával. Ez a békéltetés ránk is kiterjed.

Mit árul el Isten szeretetéről és jelleméről az, hogy továbbra is szeretetet áraszt a bűnbe süllyedt, gonosz világra? Miért kell ennek szeretetre indítania bennünket iránta?

Isten nemcsak szereti az embereket szabad akaratából, de arra is hív bennünket, hogy viszonzzuk szeretetét. Lehetőséget ad, hogy szabadon választhassunk: elfogadjuk vagy visszautasítjuk a szeretetét. Ez kitűnik Krisztusnak a királyi menyegzőről szóló példázatából is.

5 Olvassuk el Mt 22:1-14 szakaszát! Mi a jelentősége ennek a példázatnak?

A menyegző példázatában a király a fia esküvőjét szervezi, és elküldi a szolgáit, *„hogy a hivatalosokat meghívják”, „de azok nem akartak elmenni”* (Mt 22:3, ÚRK). Nem is egyszer küldte el a szolgáit a meghívással, de a vendégek ügyet sem vetettek rá, sőt megragadták és meg is ölték a szolgákat (Mt 22:4-6).

Később, miután leszámolt a szolgálai gyilkosaival, a király így szólt a többi szolgájának: *„A menyegző ugyan kész, de a hivatalosok nem voltak rá méltók. Menjetez azért a keresztutakra, és akiket csak találtok, hívjátok el a menyegzőre”* (Mt 22:8-9, ÚRK). Ezután következik még egy epizód, amikor kivetik a férfit, akin nem volt menyegzői ruha. Ez azt jelzi, hogy az ünnepségen való részvételhez a királytól kell megfelelő öltözetet kapni. A példázatot Jézus rejtélyes, de különösen jelentőségteljes mondással zárja: *„Sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak”* (Mt 22:14).

Mit jelent ez? Végeredményben azok a *„választottak”,* akik elfogadták az Úr meghívását a menyegzőre. A görög *kaleó* („hívni”, „meghívni”) igét találjuk a példázatban. Az határozza meg, hogy végül ki a *„választott”* (eklektosz), hogy az adott személy önként elfogadja-e a meghívást.

Valójában Isten *mindenkit* hív, meghív a menyegzőre, de mindannyiunknak van lehetősége visszautasítani szeretetét. A szeretethez elengedhetetlen a szabadság. Isten soha nem fogja senkire rákényszeríteni a szeretetét. Szomorú még kimondani is, de valóban lehetséges visszautasítani az Istennel való szeretetkapcsolatot.

Azok a *„választottak”,* akik elfogadják a meghívást. Isten az Őt szeretőknak sokkal csodálatosabb dolgokat készített, mint azt elképzelhetnénk. Tehát minden a szeretet és az abban benne foglalt szabadság kérdéséhez vezethető vissza.

Mi mutatja az életedben, hogy elfogadtad a meghívást a menyegzőre, és alkalomhoz illő az öltözeted?

Isten mindenkit szeretetkapcsolatba hív magával, de csak azok élvezik ennek örök áldásait, akik szabadon elfogadják meghívását. Amint a királyi menyegző példázatában láthatjuk, a meghívottak közül sokan „nem akartak elmenni” (Mt 22:3, ÚRK).

Keresztre feszítése előtt nem sokkal Krisztus ezt panaszkolta: „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölnöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kiscsibéit szárnya alá; és te nem akartad” (Mt 23:37). Össze akarta gyűjteni őket, de ők nem akarták. Ugyanaz a köznyelvben használatos görög szó, a *theló* („akarni”) fejezi ki, hogy Krisztus meg akarta menteni őket, mint azt is, hogy ők nem akartak megmenekülni (és ugyanez a szó van Mt 22:3 versében is).

Krisztus mégis a keresztre ment ezért a népért és értünk. Csodálatra méltó szeretet! Az ember bűnéért halál jár, de Isten maga fizette meg annak árát (Krisztusban), utat készített, lehetővé tette a megtört kapcsolat helyreállítását a menny és a föld között. Továbbra is árasztja ránk a szeretetét, pedig semmi nem kötelezi erre, Ő mégis így döntött szabad akaratából.

6 Olvassuk el Jn 10:17-18 szakaszát, majd vessük össze Gal 2:20 versével! Milyen üzenetet találunk ezekben a részekben?

Isten szeretetének legerősebb bizonyossága a kereszt, ahol azt látjuk, hogy Krisztus szabad akaratából odaadta magát értünk. Ő maga volt a „kezdeményező”, letette az életét. Senki nem vette el tőle, önként ajánlotta fel, már a világ megalapítása előtt, a mennyben lefektetett megváltási terv szerint.

„Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve »*ama titoknak kijelentése*« volt, »*mely örök időktől fogva el volt hallgatva*« (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva. Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról, és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtevesztő befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Oly nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, »*hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*« (Jn 3:16)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 13–14. o.).

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, „Találkozás a Völegénnyel” c. fejezet.

„Isten félreismerése sötétségbe borítja a földet. Az ember elfelejti, hogy milyen Isten jelleme. Félreérti és félremagyarázza. Olyan üzenetet kell hirdetnünk, amelynek fénye megvilágosít és ereje megment. Isten jellemét be kell mutatnunk. A világ sötétségében szét kell sugározni Isten dicsőségének fényét, jóságának, irgalmának világosságát.

Ezt a munkát így körvonalazza Ézsaiás próféta: »*Emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! Emeld föl, ne félj! Mondjad Júda városainak: Imhol Istenetek! Imé az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralodik! Imé, jutalma vele jó, és megfizetése Őelőtte*« (Ézs 40:9-10).

A Völegényre várakozók hirdessék az embereknek: »*Imhol Isteneitek!*« Az irgalmat hordozó utolsó fénysugár, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének – a szeretetnek – megláttatása. Isten gyermekei mutassák meg Uruk dicsőségét! A saját életükkel és jellemükkel tegyenek bizonyosságot arról, amit Isten hatalma tett értük!» (*Krisztus példázatai*, 415–416. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: 1Korinthus 12 – 2Korinthus 2;

Ellen G. White: *Apostolok története*, 1. fejezet

1. Melyik volt az Isten által elrendelt első, második és harmadik szolgálat az anyaszentegyházban?

2. Mi az a három, ami megmarad, s e három közül melyik a legnagyobb?

3. A Pál által hirdetett evangélium szerint feltámadása után kinek jelent meg először a Megváltó, és kinek utoljára?

4. Mi lesz a sorsa annak, aki nem szereti az Úr Jézus Krisztust?

5. Kire vonatkoznak az „élet forrása” és a „világ üdvforrása” kifejezések? _____

Mélyítsd el a tanultakat, és válaszolj az online-kérdésekre:
adventist.ro/reconsacrare

Bibliaismereti vetélkedő

Az Odaszentelődés Missziós Évében (2024–2025) tanulmányozd világunk történelmét: olvasd el Ellen G. White *Pátriárkák és próféták* és *Próféták és királyok* c. könyvét, amely a Szentírás ihletett magyarázata. Válaszolj a kérdésekre és vedyél részt a heti vetélkedőn!

**További részletekért
olvasd be az alábbi
QR-kódot!**

Általános áttekintés

Isten minden embert szeret, szabadon és jobban, mint azt el tudnánk képzelni. Szeretetét nagylelkűség és irgalom jellemzi, és önszántából dönt úgy, hogy önfeláldozó szeretetét akkor is kifejezésre juttatja, amikor az emberek hűtlenek iránta.

A tanulmány témái

E heti tanulmányunk három fontos témára helyez hangsúlyt:

- 1 Isten szeretetét nem a szükség határozza meg:** lényeges ahhoz, hogy megértsük az emberiséggel való kapcsolatát. Az isteni szeretet Isten gazdag és spontán jóakarátának kifejeződése. Nem váltja és nem kényszeríti ki semmi a részünkről. Szeretete kinyilvánításakor nem az a célja, hogy önmaga számára előnyökre tegyen szert. Hóseást, Izrael népét, minket, mindenkit jószántából szeret.
- 2 Isten szeretetének nagysága felmérhetetlen:** nem okozati feltételeken alapszik. Önszántából adta magát nekünk, állandó és végeérhetetlen szeretete világosan felfedi előttünk könyörületét. Szeretete minden várakozást felülmúl, mivel jóakaratából kínálja fel kegyelmét és irgalmát még az arra legérdemtelenebbeknek is.
- 3 Isten szeretete visszautasítható:** Isten felajánlja önfeláldozó szeretetének teljes kinyilatkoztatását, de nem döntheti el előre az emberek válaszát. Szeretete nem uralkodik és nem kényszerít, hanem felajánlja a szabadságot, hogy eldöntsük: elfogadjuk vagy elutasítjuk a közeledését.

Alkalmazás: Isten szeretete minden emberi várakozást felülmúl, mivel kegyelmet, irgalmat és könyörületet kínál fel még az arra legérdemtelenebbeknek is. Hogyan változtatja meg ez a szeretetfogalom a körülöttünk élők iránti magatartásunkat, akik talán semmit sem tettek azért, hogy kiérdemeljék az együttérzésünket?

Magyarázat

Isten szeretetét nem a szükség határozza meg

A szabadság Isten szeretetének lényeges vonása. Isten szeretetét nem valami váltja ki. Az ok-okozati viszonyban az okozat egy bizonyos ok következménye, eredménye, mindezek ellenére ahelyett, hogy a szükség ok-okozat logikája definiálná, Isten szeretete a lehető legönkéntesebb.

Ezt a gondolatot fejti ki Hóseás és hűtlen felesége története. Tapasztalatuk leírásából látni fogjuk azt, ami a koncepcióból kiderül, hogy Isten szeretete nem feltételezi a teremtés szükségességét, és hogy Isten szeretete önként ad.

Hóseás és Isten szeretetének szabadsága: Hóseás 14:5 verse összekapcsolja Isten két ígérését: meggyógyítja Izraelt a hűtlenség-ből, és önszántából szereti az Ő népét. Ez az ígélet megismétli Isten hitehagyott népének helyreállítását, amelyet Hóseás 2:14–23 szakasza vetít előre, s amint azt a Hóseás és hűtlen felesége közti könyörület teljes kapcsolat is szemlélteti (Hós 3:1–5). A Hóseás életrajzi tapasztalatával való összehasonlítás azt sugallja, hogy Isten szeretete végtelenül nagylelkű.

„Nem megnyerhető szeretet ez. Ugyan mit ajánlhatna fel Izrael Jahvének elfogadható fizetségként?” Ellenben a héber *nedabash* szó, amely kifejezi, hogy Isten jószántából szereti Izrael népét, az „önkéntes áldozat és a nagylelkűen felajánlott ajándék” gondolatára is utal (Douglas Stuart: „Hosea-Jonah”, *Word Biblical Commentary*, 31. köt., Word, Incorporated, Dallas, 1987, 215. o.). Isten szeretetét tehát Izrael népének semmilyen cselekedete nem válthatta ki, nem tehetette szükségessé, viszont az szabadságának a kifejeződése, s mint ilyen, teljességgel önkéntes. Az Istentől jövő gyógyulás nyelvezete Hóseás 14:4 versében tulajdonképpen Isten szeretetének önkéntes voltát emeli ki (ld. Hós 5:13; 6:1; 7:1; 11:3), mivel Izrael népe saját erőből képtelen hűségessé válni. E szeretet önkéntes jellege tehát azt jelenti, hogy akiket Isten szeret, valójában nem érdemlik meg ezt a szeretetet.

Isten szeretete és a teremtés: A szeretet kapcsolatot feltételez, ami látszólag magában hordozza a gondolatot, hogy Istennek embert kellett teremtenie ahhoz, hogy szerető Istenné válhasson. Más szavakkal, Isten szeretete kifejezésének szüksége lenne a teremtésre. Csakhogy a Szentírás nem támasztja alá ezt a gondolatot, hanem ellenkezőleg: Isten szabadságát és autonómiáját hangsúlyozza. Sem mire sincs szüksége teremtményei részéről (ApCsel 17:25). Mi több, az isteni szeretet lényegében a világegyetem megalkotása előtt is létezett, ahogy azt Jézus is hangsúlyozta, amikor kijelentette: „Mert szeretél engem e világ alapjának felvettetése előtt” (Jn 17:24). A világ megteremtése tehát nem volt szükséges Isten szeretete szempontjából. A teremtés önkéntes isteni cselekedet volt, amely Isten örök és végtelen szeretete szabadságának eredménye.

Isten szeretete önként ajándékoz: Jézus áldozati kereszthalála önként hozott szeretetáldozat volt. A Megváltó nem pusztán egy erőszakos kivégzés áldozata volt. Ő maga hangsúlyozza: „... mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el tőlem, hanem én teszem azt én magamtól” (Jn 10:17–18). Pál apostol is megjegyzi: „[Krisztus] szeretett engem és önmagát adta érettem” (Gal 2:20). Krisztus keresztre feszítése tehát nem volt szükségszerűség, amit hóhérainak gonosz cselekedetei vittek véghez. A Megváltó önként áldozta fel magát az isteni szeretet szabadságának rendkívüli megnyilatkozásaként.

Isten szeretetének nagysága mérhetetlen

Mivel Isten szeretete nem követ ok-okozati logikát, nem kellene méregetnünk sem, ami feltételezett észszerű elváráshoz vezetne. Mózes öt könyvében az Isten előtti közbenjárás két példája szemlélteti ennek a feltételezésnek a kérdését.

Az első eset Ábrahám közbenjárása (1Móz 18:23–33) a Sodomára és Gomorára mérendő isteni csapás kontextusában (1Móz 18:20). Kezdetben Ábrahám Isten igazságosságára hivatkozik, és megkérdi tőle, hogy valóban elpusztítaná a várost, ha élne benne ötven igaz ember (1Móz 18:24–25). Észszerű számnak tűnt ez a pátriárka számára ahhoz, hogy kegyelmet találjon Istennél. Amint egyre alábbhagy folyamatos és kitartható kérésében – ötvenről negyvenötre (1Móz 18:28), negyvenötől negyvenre (1Móz 18:29), negyvenről harmincra (1Móz 18:30), harmincről húszra (1Móz 18:31), és utoljára húszról tízre (1Móz 18:32) –, Ábrahám végül nem Isten igazságosságára, hanem irgalmára apellál (1Móz 18:27, 30, 32). Az ötvenes létszám elfogadhatónak tűnik az igazság szempontjából, de a tíz jóval meghaladja az észszerű elvárás szintjét. Ha a közbenjárás kezdete azt a benyomást kelti, hogy Ábrahám megpróbálja meggyőzni Istent, legyen igazságos majd irgalmas, a párbeszéd alakulása felfedi számunkra, hogy nem ez volt Ábrahám szándéka. Ellenben a közbenjárás folyamata nyilvánvalóvá teszi, hogy Isten szerető irgalma felülmúlja észszerű elvárásunkat, több, mint amire számítottunk.

A második közbenjárási eset Mózes beavatkozása a Sínainál az izraeliták érdekében. A kezdeti benyomás kétségkívül az, hogy megpróbálta irgalmasságra bírni Istent (2Móz 32:11–14, 31–33), de ezúttal is kijelenthető, hogy nem erről volt szó. A Mózes és az Úr közötti párbeszéd csúcspontja az isteni dicsőség kifejeződése, ami Isten szeretetének kiemelkedő megnyilatkozása (2Móz 34:6–7). Az isteni szeretetet egyér-

telmüen nem érdemlők iránti irgalom felajánlásának szabadsága mellett (2Móz 33:19) a lehető legaszimmetrikusabb összehasonlítás az „irgalmas marad ezerízíglén” és a „megbünteti az atyák álnokságát a fiakban és a fiak fiaiban harmad- és negyedízíglén” között (2Móz 34:7) mind azt sugallja, hogy végső soron Isten szeretetének nagysága mérhetetlen, és ez különleges módon szeretetének szabadságát hangsúlyozza.

Isten szeretete visszautasítható

Az isteni szeretet szabadsága azt is jelenti, hogy nem határozza meg előre az emberek reakcióját, válaszát. Isten szeretete a lényegét tekintve önkéntes, és nem hordoz magában szükségszerűen ok-okozati logikát. Jeruzsálem feletti kesergésében Jézus szomorúan felfedi a város fiainak megmentéséhez fűződő beteljesületlen vágyait: „... hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit a szárnya alá” (Mt 23:37). A görög *thelo* ige kétszer jelenik meg ebben az igeversben, különböző módon. Első előfordulásában az ige Krisztus vágyát fejezi ki mindazokra vonatkozóan, akiket meg akart menteni, a második használat pedig azt emeli ki, hogy a város fiai nem vágytak arra, hogy megmentse őket. Elmondható tehát, hogy a felajánlott isteni szeretet nem váltja ki az ajánlatot kapó kedvezményezettekben a szeretet válaszát, és mivel Isten szerető vágya nem lel visszhangra, a vágy nem teljesülhet.

Egy másik példa az isteni szeretet elutasítására a menyegzői lakoma példázata (Mt 22:3). Sokan hivatalosak az eseményre, mégis elutasítják a részvételt, majd mások kapnak meghívást, akik valóban elmennek a menyegzőre (Mt 22:9–10). Még az esküvőn megjelenők közt is van azonban olyan személy, „akinek nem vala menyegzői ruhája” (Mt 22:11). A példázat végkövetkeztetése: „Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak” (Mt 22:14). Ebben a mennyországról szóló parabolában a választott státuszra vonatkozó nyelvezet nem determinista (predesztinált) isteni választásra, hanem az isteni meghívás elfogadására vagy elutasítására utal. Más szavakkal, „sok a meghívott, de egyesek úgy döntenek, hogy nem mennek el, míg mások, akik végül elmennek, nem akarnak megfelelni a mennyei normáknak, ami miatt kizárják őket az ünnepségről. Akik maradnak, azok a »választottak«” (D. A. Carson: „Matthew”, *The Expositor's Bible Commentary: Matthew, Mark, Luke*. Zondervan, Grand Rapids, MI, 1984, 457. o.). Választási képességünk tehát egy másik ismérve Isten szeretete szabad voltának, amely nyitott a valóban szabad emberi – elfogadás vagy elutasítás mellett döntő – választás előtt.

Alkalmazás

Az Isten szeretetének szabadságára vonatkozó, imént felvázolt perspektíva szempontjai alapján beszéljétek meg az alábbi kérdéseket!

- 1 Hogyan visz közelebb Istenhez annak a ténynek a megértése, hogy szeretetét nem befolyásolja semmilyen cselekedetünk? Mondj legalább egy példát!
- 2 Isten szeretete felülmúl minden észszerű elvárást, mivel jószántából, a legérdemtelenebbek irányában is irgalmat tanúsít. Ennek tudatában hogyan tehetnénk bizonyosságot a hitetleneknek Isten szeretetéről?
- 3 A gyakorlatban sajnos milyen módon utasíthatjuk vissza Isten szeretetét?
- 4 Tudjuk, hogy Isten szeretete nem folyamodik kényszerhez. Mit kellene tanulságként levonnunk Isten szeretetéből annak érdekében, hogy keresztényekként hitelesebben szeressük embertársainkat?

Szövetség és szeretet

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 5Mózes 7:6-9; János 15:12; Róma 11:22; 2Péter 3:9; 1János 3:16; 4:7-20

Alapige: „Felele Jézus és monda néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk” (Jn 14:23).

Sokan úgy tanulták, hogy a görög *agapé* szó az egyedül Istenre jellemző szeretetre utal, míg a szeretetet jelölő többi görög szó, mint például a *phileó* másfélét, az *agapénál* némileg kevesebbet fejez ki. Vannak, akik szerint az *agapé* az egyoldalú szeretet, ami csak ad, anélkül, hogy kapna, teljesen függetlenül a másik fél reakciójától.

Isten Szentírásban kinyilatkoztatott szeretetének elmélyült tanulmányozása közben azt látjuk, hogy nem igazán helytállóak e széles körben elterjedt nézetek. Először is, a görög *agapé* ige nemcsak Isten szeretetére, hanem emberi szeretetre is utal, időnként még a nem jó felé irányuló emberi szeretetre is (2Tim 4:10; ebben a szövegben a magyarul *ragaszkodásnak* fordított szó a görögben az *agapé*). Másodszor pedig az egész Szentírásban nemcsak az *agapé*, hanem még más szavak is vonatkoznak Isten szeretetére. Például Jézus így tanított: „Mert maga az Atya szeret [*phileó*] titeket, mivelhogy ti szerettetek [*phileó*] engem” (Jn 16:27). Itt a *phileó* görög szó nemcsak az emberek közötti szeretetre utal, hanem Istennek az emberek iránti szeretetére is. Tehát ez a szó nem csupán a hiányos, nem teljes szeretetre vonatkozik, hanem Isten szeretetére is.

A Szentírás azt is tanítja, hogy Isten szeretete nemcsak egyirányú, hanem alapvetően kapcsolati, ugyanis igen sokat jelent neki, hogy az emberek viszonzják-e szeretetét, tükrözik-e mások felé is.

A Szentírás világosan kifejti, hogy Isten mindenkit szeret. Ezt hirdeti a legismertebb bibliaszöveg, Jn 3:16 is: *„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”*

- 1 Olvassuk el Zsolt 33:5 és 145:9 verseit! Ezek szerint meddig terjed Isten jó-sága, könyörülete és kegyelme?**

Vannak, akik úgy gondolják, hogy őket nem lehet szeretni, talán Isten szeret mindenkit, de őket nem. A Biblia viszont következetesen hirdeti, hogy Isten *minden egyes embert* szeret, nincs olyan, akit ne szeretne. Ebből következően mindenkinek az üdvösségét akarja.

- 2 Olvassuk el Ez 33:11, 1Tim 2:4 és 2Pt 3:9 verseit! Mit találunk ezekben az igékben Isten üdvözítő akaratát illetően?**

Jn 3:16 után ez a vers következik: *„Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartás-sék a világ általa”* (Jn 3:17). Amennyiben egyedül Istenen múlna, minden ember elfogadná szeretetét és üdvözülne. Csakhogy az Úr nem fogja senkire rákényszeríteni a szeretetét, az emberek szabadon elfogadhatják vagy vissza is utasíthatják.

Isten pedig soha nem szűnik meg szeretni az embereket, még azokat sem, akik elfordulnak tőle. Jer 31:3 versében így szól népéhez: *„Örökké-való szeretettel szerettelek téged, ezért terjesztettem reád az én irgal-masságomat.”* A Biblia másutt is, újból és újból azt tanítja, hogy Isten szeretete örökké tart (lásd pl. 136. zsoltár), soha nem fog el, örök. Ezt nem könnyű megérteni, mert nekünk gyakran könnyebb nem szeretni az embereket, ugye?

Ám ha egyénileg megtanulnánk tapasztalni szeretetének valóságát – vagyis mi magunk megismernénk Isten szeretetét –, mennyire más-ként élhetnénk és bánhatnánk a többiekkel!

Isten mindenkit szeret, ez tehát azt jelenti, hogy bizony még az aljas, alá-való alakokat is, és van néhány (valójában sok) ilyen ember a világon. Ho-gyan viszonyuljunk tehát hozzájuk, tudva, hogy Isten szereti őket?

A Biblia gyakran a családi, rokoni kötelék hasonlataival ábrázolja Isten szeretetkapcsolatát velünk, például a férj és a feleség vagy az anya és gyermeke képével. Ezek a metaforák kimondottan az Isten és szövetséges népe közötti különleges viszonyt érzékeltetik. A szövetségi szeretet kapcsolata ez, amelynek nemcsak Isten népe iránti szeretete a része, hanem az elvárás is, hogy a nép elfogadja és viszonzza azt, és szeressék az embertársaikat is.

3 Olvassuk el 5Móz 7:6-9 szakaszát! Mi a kapcsolat Isten szövetségekötése és szeretete, irgalma között?

5Móz 7:9 bemutatja Isten különleges szeretetét szövetséges népe iránt, ami részben attól is függ, hogy hűségesek maradnak-e hozzá. Isten szeretete nem feltételhez kötött, de népéhez fűződő szövetségi kapcsolata igen.

5Móz 7:9 versében a *hesed* szó (a fordításban „irgalmasság”) már önmagában példázza az isteni szeretet szövetségi jellegét – és még sokkal többet. A *hesed* gyakran jelöli Isten kegyelmének, jóságának és szeretetének nagyságát. Utal még az irgalomra, a kölcsönös szeretetkapcsolaton belül az egymás iránti állhatatos szeretetre. Isten azt várva kezdeményezi a kapcsolatot, hogy a másik fél ilyen szeretettel viszonzza majd.

Isten *hesede* azt mutatja, hogy jósága különösen megbízható, állhatatos és kitartó. Ám a *hesed* áldásaiban való részesedés feltételhez kötött, attól függ, hogy a nép kész-e engedelmeskedni és tartani magát a kapcsolat rá eső feléhez (lásd 2Sám 22:26; 1Kir 8:23; 2Krón 6:14; Zsolt 25:10; 32:10).

Isten hűséges szeretete az alapja minden szeretetkapcsolatnak, de mi soha nem érhetünk fel ehhez a szeretethez. Isten szabad akaratából teremtet meg minket, Krisztus önként áldozta fel magát értünk. „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért” (Jn 15:13). Isten szeretetének vitathatatlanul az volt a legfőbb nyilvánkoztatása, amikor az Úr „megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig” (Fil 2:8).

Hogyan tudjuk mindig szem előtt tartani azt, hogy Isten szeretete valóságos? Miért különösen fontos ez?

Isten mindenkit bensőséges szeretetkapcsolatba hív magával (lásd Mt 22:1-14). A meghívására adott helyes válasz része, hogy engedelmeskedjünk parancsának: szeressük Őt és a többi embert (lásd Mt 22:37-39). Attól függ, hogy élvezzük-e a vele való kapcsolat áldásait, hogy önként elfogadjuk vagy inkább elutasítjuk szeretetét.

4 Olvassuk el Jer 16:5, Hós 9:15, Róm 11:22 és Júd 21 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből az igékből arról, hogy Isten szeretetének áldásait vissza is utasíthatjuk, el is veszíthetjük?

Többek között ezek a versek is azt mutatják, hogy az Istennel való szeretetkapcsolat áldásainak élvezése függ attól, hogyan reagálunk az Úr szeretetére. Azonban nem eshetünk abba a hibába, hogy azt gondoljuk: a szeretete valaha is megszűnik irántunk. Amint olvastuk, Isten szeretete örök. Hós 9:15 versében ugyan ezt mondja népéről az Úr: *„Nem szeretem őket többé”*, de fontos észben tartani azt is, amit ugyanennek a könyvnek egy későbbi részében kijelent: *„Szeretem őket ingyen kegyelemből”* (Hós 14:5). Hós 9:15 tehát nem jelentheti azt, hogy többé már nem fogja szeretni népét. Ez inkább arra utal, hogy az Istennel való szeretetkapcsolat bizonyos konkrét aspektusa feltételhez kötött. A kapcsolat folytatása szempontjából pedig meghatározó, hogy mi hogyan válaszolunk a szeretetére. *„Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak”* (Jn 14:21). Jézus azt is elmondta a tanítványainak, hogy *„mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki”* (Jn 16:27).

Ezek és még más igehelyek is azt tanítják: az Istennel való szeretetkapcsolat áldásainak megtartása attól függ, hogy elfogadjuk-e Isten szeretetét (és ennek részeként készek vagyunk-e közvetíteni is). Ez azonban nem jelenti azt, hogy a szeretete valaha véget érne. Azt nem tudjuk megakadályozni, hogy a nap süssön, de elzárhatjuk magunkat a sugarai elől, hasonlóképpen Isten örök szeretete ellen sem tehetünk semmit, azonban a vele való kapcsolatot véglegesen elutasíthatjuk, elzárva ezáltal magunkat annak minden áldásától, legfőképpen az örök élet ígértétől.

Milyen úton-módon láthatják és tapasztalhatják az emberek Isten szeretetének valóságát, akár viszonyozzák, akár nem? A természet világában hogyan mutatkozik meg az isteni szeretet még a bűneset után is?

Isten szeretete örök, és senki nem az érdemeiért kapja, de az ember visszautasíthatja. Lehetőségünk van rá, hogy elfogadjuk vagy elutasítsuk, csak azért, mert Isten már *azelőtt* ingyen szeretett bennünket tökéletes, örökkévaló szeretetével, hogy mi bármit is tettünk volna (Jer 31:3). Isten iránti szeretetünk válasz arra, amit már azelőtt árasztott ránk, hogy kérhettük volna.

5 Olvassuk el 1Jn 4:7-20 szakaszát, különösen figyelve a 7. és a 19. versekre! Mit tudhatunk meg ebből a részből is Isten szeretetéről?

Mindig Isten szeretete az első. Ha nem szeretett volna bennünket már előbb, nem viszonzozhatnánk a szeretetét. Isten a szeretet, és a szeretet képességével teremtett meg bennünket, de minden szeretetnek Ő maga az alapja és a forrása. Mi választhatunk, hogy elfogadjuk-e, aztán pedig tükrözzük-e a szeretetét az életünkkel. Erre utal Krisztus példázata az adós szolgáról (lásd Mt 18:23-35).

A példázatbeli szolga semmiképpen nem tudta volna megadni a tartozását a gazdának. Máté 18 szerint tízezer talentummal volt adós. Egy talentum nagyjából hatezer dénárt ért, és egy napi munkáért általában egy dénár járt fizetségül (vö. Mt 20:2, ÚRK). Tehát egy átlagos munkásnak hatezer napig kellett dolgoznia, hogy egy talentumnyi pénzt keressen. Tegyük fel, hogy a munkaszüneti napokat leszámítva a munkás évi háromszáz napot dolgozott, és így háromszáz dénárt keresett egy év alatt, tehát nagyjából húsz évig kellett volna dolgoznia, hogy visszafizeszen egy talentumot (hatezer dénárt). A tízezer talentum megfizetéséhez pedig kétszázezer év kellett volna. Röviden: *soha* nem lett volna képes megadni a tartozását. A gazda mégis megkönnyőült a szolgáján.

A kegyelemben részesült szolga viszont nem volt hajlandó eltekinteni szolgatársa sokkal, de sokkal kisebb adósságától, ami csak száz dénár volt, inkább börtönbe küldte. Az eset hallatán a gazda haragra gerjedt és visszavonta kegyelmét, az adósság elengedését. A szolga elveszítette gazdája szeretetét, már nem volt számára bocsánat. Isten könyörülete és kegyelme ugyan végtelen, de az ember végleg visszautasíthatja, sőt el is veszítheti kegyelmének és irgalmának áldásait.

Gondoljunk arra, amit Isten megbocsátott nekünk, és mibe került nekünk, hogy Jézus megbocsásson! Mi következik ebből a másoknak való megbocsátással kapcsolatban?

A szolga soha nem fizethette meg az adósságát a gazdának, és mi sem tudjuk megadni Istennek, amivel tartozunk neki. Nem dolgozhatunk meg a szeretetért, nem érdemelhetjük ki. *„Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt”* (Róm 5:8). Csodálatra méltó szeretet! 1Jn 3:1 versében ez áll: *„Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!”* Amit viszont megtehetünk és meg is kell tennünk, hogy a tőlünk telhető legjobban tükrözzük, továbbadjuk Isten szeretetét másoknak is. Hatalmas kegyelemben részesültünk, ezért nekünk is mennyivel inkább könyörülettel, megbocsátással kell viseltetnünk mások iránt! A kegyelmet kapott szolga elveszítette a gazda jóindulatát, az adóssága elengedését, mert ő nem úgy járt el a szolgatársával. Aki igazán szereti Istent, mindenképpen szeretettel fordul az emberek felé.

6 Olvassuk el Jn 15:12, 1Jn 3:16 és 4:7-12 verseit! Milyen kapcsolat van Isten szeretete, az iránta és az egymás iránt tanúsított szeretetünk között?

Nem sokkal Jn 15:12 verse után Jézus ezt mondta a tanítványainak: *„Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek”* (Jn 15:14). És mit parancsolt meg? Többek között azt hagyta meg nekik (és nekünk is), hogy úgy szeressék az embereket, ahogyan Ő szeret. Az Úr itt és másutt is arra szólít, hogy szeressük Istent és egymást. Röviden: fel kell ismernünk, hogy Isten végtelen nagy adósságot engedett el nekünk, amit soha nem tudnánk törleszteni, csak a kereszten lehetett azt megfizetni értünk. Ezért tartozunk szeretettel neki, ezért áldjuk Őt, szeretettel és kegyelemmel fordulva az emberek felé. Lk 7:47 verse azt tanítja, hogy akinek sokat engedtek el, az nagyon szeret, *„akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret”* (ÚRK).

Mivel az Isten iránti szeretetnek része az emberek iránti szeretet, szóval és tettekkel is hirdetniünk kell Isten szeretetének üzenetét. Segítsünk az embereknek hétköznapi dolgaikban itt és most, legyünk Isten szeretetének közvetítői, és mutassunk rá Jézusra is, aki örök életet ígér az új földön és új égen, a teljes egészében újjáteremtett világon, ahol többé már nem pusztít az Isten szeretetének elutasítása miatti bűn és halál!

Konkrétan mit tehetünk azért, hogy szeretetteljes emberi kapcsolatainkkal kifejezzük Isten iránti szeretetünket? Mit tehetünk a következő napokban, hogy Isten szeretetét bemutassuk valakinek?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Jézushoz vezető út, „Az ima magasztos kiváltságunk” c. fejezet.

„Hozzátok gondolatotokat, örömtöket, szükségleteiteket és aggodalmaitokat s mindazt, ami nyom és kínoz Isten elé! Terheiteket sohasem találja nehezeknek, soha ki nem fáraszthatjátok Őt. Ő, aki hajatok szálát is számon tartja, nem közömbös gyermekei szükségletei iránt. »*Igen irgalmas az Úr, és könyörületes*« (Jak 5:11). Nyomorunk és jajkiáltásunk a szívéig hat. Vigyék Őhöz mindazt, ami a szíveteket nyomja! Semmi sem oly nehéz, hogy ne bírná el, mert hiszen Ő tart fenn világokat, kormányozza a világmindenség ügyeit. Békességünk feltételei közül egyik sem olyan jelentéktelen, hogy ne részesítené figyelemben. Élettapasztalatunk egyetlen fejezete sem annyira homályos, hogy el ne olvasná; nem lehet olyan nehéz helyzetünk, hogy meg ne oldhatná. Legkisebb tanítványát sem érheti kár, nem kínozhatja gond a szívünket, nem érhet öröm és őszinte ima nem hagyhatja el ajkunkat, amely iránt ne viseltetne közvetlen érdeklődéssel. »*Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket*« (Zsolt 147:3). Isten és minden egyes lélek között oly gyengéd és bensőséges a viszony, mintha kívül más lélek nem volna, akiért szeretett Fia életét áldozta» (Jézushoz vezető út, 74–75. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: 2Korinthus 3–9;

Apostolok története, 2. feje.

1. Ki a Lélek, és mi van ott, ahol az Úr lelke lakozik?

2. Miért ne botránkoztassunk meg senkit?

3. Bánta Pál apostol, hogy az első levelével megszomorította a korinthusiakat?

4. Hogyan kellett előkészíteni az előre megígért adományokat?

5. Milyen megkülönböztető jellemvonásokkal bírtak a világ tanítói?

Mélyítsd el a tanultakat, és válaszolj az online-kérdésekre:
adventist.ro/reconsacrare

Fogadj örökbe egy kiskorú elítéltet!

Csoportod tagjaival közösen válasszatok egy kiskorú vagy fiatal elítéltet, és 6-12 hónapon keresztül foglalkozzatok vele! Küldjetelek neki rendszeresen levelet, csomagot, vagy buzdítsátok, hogy végezzen el egy szakképesítési tanfolyamot! Ha lehetőség van rá, meglátogathatjátok a börtönben, vagy kapcsolatba léphettek a családjával. Szabadulása után kövessétek figyelemmel a társadalmi beilleszkedését, és imádkozzatok a nehézségei megoldódásáért, valamint azért, hogy mielőbb ellátogasson a gyülekezetetekbe.

**További részletek az
asup.ro/adopta linken,
vagy a börtönszolgálat
területi felelősénél.**

Általános áttekintés

Isten szeretete mélységesen kapcsolati. Nem létezhet szerető, bensőséges kapcsolat Istennel anélkül, hogy az ember ne válaszolna hasonlóképpen Isten jóindulatú szeretetére.

A tanulmány témái

- 1 Isten szeretete feltétel nélküli:** Isten minden embert szeret, és kölcsönös elköteleződésen alapuló kapcsolatot akar kiépíteni mindenkivel. Szeretetének megnyilatkozása nem függ az emberek cselekedeteitől, és nem is korlátozódik egy bizonyos embertípusra. Isten minden embert értékkel, és minden személyben jósággal teljes áldásainak kedvezményezettjét látja.
- 2 Isten szeretete feltételes kapcsolat kezdeményezésére törekszik:** Isten szerető jóindulata egyetemes és feltétel nélküli, viszont különleges és mély kapcsolatra vágyik az emberekkel, ami bizonyos feltételességet hordoz magában, azaz engedelmesség és hűség formájában megmutatkozó spontán szeretetet vár válaszként arra a szeretetre, melyet tanúsít irántuk.
- 3 Isten szeretetének tükröződnie kell az emberek közti kapcsolatokban:** Isten egyetemes szinten kölcsönös szereteten alapuló kapcsolatot keres; egy szoros kapcsolat folytatásához megfelelő válasz szükséges az emberek részéről. A szövetséget fenntartó szeretet emberre eső része magába foglalja Isten parancsolatainak megtartását és egymás szeretetét, ami Isten szeretete által támogatott emberi tevékenység.

Alkalmazás: Isten szerető kapcsolatot kíván fenntartani az emberekkel, de ehhez a kapcsolathoz szükséges az őszinte válasz és engedelmesség a részünkről. Kérd meg csoportod tagjait, hogy csendben elmélkedjenek azon, hogy milyen veszélyek leselkednek az Istennel és embertársaikkal fenntartott kapcsolatukra!

Magyarázat

Isten szeretete nem feltételekhez kötött

Zsoltárok 145:8–9 versei Isten szeretetének rendkívüli és mindent átfogó valóságát emelik ki: „Irgalmas és könyörületes az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Jó az Úr mindenki iránt, és könyörületes minden teremtményéhez.” A szeretet gondolatát ebben a passzusban az irgalom,

könyörület, hosszútűrés és jóság fogalmai közvetítik. A lista felidézi Isten dicsőségének és jellemének Mózes számára történt kinyilatkoztatását (ld. 2Móz 34:6). Zsoltárok 145:8 versében a héber *khesed* szó, amely 2Mózes 34:6 versében is megjelenik, a Károli-fordításban „irgalmas”-ként szerepel, más, angol nyelvű szövegváltozatok azonban „szeretet”-ként, „szerező jósággént” (NASB, 1995), „kitartó szeretet”-ként (ESV, NRSV), „hűséges szeretet”-ként (NET) vagy „szeretetben gazdag”-ként (NIV) fordítják. A *khesed* szó egymagában kifejezi a lojalitás, hűség, jóság és kegyelmesség fogalmát (Ludwig Koehler és mások: *The Hebrew and Aramic Lexicon of the Old Testament*, Brill, Leiden, 1994–2000, 336–337. o.), és a szeretet (a lojális, hűséges szeretet) jelentésmezéjébe tartozik (James Swanson: *Dictionary of Biblical Languages with Semantic Domains: Hebrew [Old Testament]*, Logos Research Systems, Inc., Oak Harbor, 1997).

Isten szeretetének mindent átfogó valósága jobban kifejezésre jut Zsoltár 145:9 versében, amely kiemeli, hogy „jó az Úr mindenki iránt.” Az isteni jóság e bibliaversben kijelentett egyetemes nagysága értelemszerűen rámutat arra, hogy Isten szeretete feltétel nélküli szeretet, nem függ az emberek cselekedeteitől és reakcióitól. A 145. zsoltárban az egyetemes nyelvezet a 12. versben, „az ember fiainak” leírásakor jelentkezik, akiknek hallaniuk kell Isten csodálatos tetteiről. Mi több, Zsoltárok 145:15 verse „mindenki szemeit”-t említi, akik reménykedve tekintenek az Úrra, és „idejében” megkapják eledelüket, majd a 16. szöveg hozzászól: „Megnyitod a te kezedet, és megelégitesz minden élőt ingyen.” Végül a zsoltár egy általános meghívással ér véget, miszerint „az Ó szent nevét áldja minden test örökkön örökké!” (Zsolt 145:21). Ez az egyetemes nyelvezet kidomborítja Isten szeretetének mindent átfogó valóságát és feltétel nélküli természetét. Minden teremtmény Isten irgalommal teljes áldásainak tárgyát képezi.

Isten feltétlen szeretetének e képe összhangban van azzal az ezékieli gondolattal, miszerint az Úr nem gyönyörködik a hitetlen halálában, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen (ld. Ez 33:11). Ugyanezt a gondolatot tükrözi 2Péter 3:9 verse is, amely tényként hangsúlyozza, hogy Isten „hosszan tűr, nem akarván, hogy némelyek elveszenek.” Amint 1Timótheus 2:4 versében olvashatjuk, az Úr „azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére jusson.”

Isten szeretete feltételes kapcsolat kezdemenyezésére törekszik

Habár a 145. zsoltár Isten szeretetének mindent átfogó és feltétel nélküli valóságára teszi a hangsúlyt, különbséget tesz a hűségesek (145:10–

11) és a gonoszok (145:20) között. Sőt, a fejezet kiemeli a specifikusabb és kondicionált kapcsolatot Isten és az Őt keresők és szolgálók között. „Közel van az Úr minden Őt hívóhoz; mindenkihez, aki hűséggel hívja Őt. Beteljesíti az Őt félőknek kívánságát; kiáltásukat meghallgatja és megsegití őket” (Zsolt 145:18–19, a szerző kiemelése). Érdekes módon, Zsoltárok 145:20 verse szerint a hűségesek és a gonoszok közti megkülönböztetés abban áll, hogy az előbbieket szeretik az Urat: „Megőrzi az Úr mindazokat, akik Őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíti.” Jóllehet Isten szerető jóindulata egyetemes és feltétel nélküli, minden emberrel külön-külön szerető kapcsolatot kíván fenntartani, és ez a kapcsolat egy bizonyos kondicionalitást hordoz magában, azaz nem jöhet létre mindaddig, míg nincs pozitív, szerető válasz az ember részéről Isten szeretetére. Kétségtelen, hogy Isten jótevő szeretete feltétel nélküli és mindent átfogó, de az Istennel fenntartott, szereteten alapuló kapcsolatnak feltételei is vannak, ugyanis nem létezhet szeretetkapcsolat Isten és ember között, ha az ember nem válaszol szeretettel Isten szeretetére. Más szavakkal, az igazi szereteten alapuló kapcsolat bizonyos fokú kölcsönösséget feltételez.

A kölcsönösség fogalma a szereteten alapuló kapcsolatban lényeges az Isten és népe közti szövetségi kapcsolat megértéséhez. Mindenekelőtt ez a kapcsolat Isten feltétel nélküli szeretetén alapszik. 5Mózes 7:6–8 szakasza megjegyzi Izrael népére vonatkozóan: „Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy neki, minden nép közül e föld színén. Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; hanem mivel szeretett titeket az Úr.” Mindezek ellenére, jóllehet Isten szeretete nem azon nyugszik, hogy ki az Ő népe, és mit tett, az Isten és Izrael közötti szövetségi kapcsolatban szükséges egy bizonyos kölcsönösség, válaszként Isten szeretetére. Isten kétségkívül hűségesen megtartja a rá eső részt, és irgalmat gyakorol ebben a szövetségben. A nép részéről a megfelelő válasz erre az, hogy szeresse Istent és tartsa meg a parancsolatait. „Az Úr, a te Istened, Ő az Isten, a hűséges Isten, aki megtartja szövetségét és az irgalmasságot ezerízíglén azok iránt, akik Őt szeretik, és az Ő parancsolatait megtartják” (5Móz 7:9).

Isten szeretetének tükröződnie kell az emberek közti kapcsolatokban

Ha szerető Istenünkkel a kapcsolat feltételhez kötött (nem Isten szeretete önmagában, amely örök [ld. Jer 31:3]), ez a kapcsolat elveszthető,

ha szem előtt tartjuk a kapcsolat emberi tényezőjét. Hóseás 9:15 verse például megjegyzi, hogy Izrael gonoszsága és törvénytelen élete miatt az Istennel fenntartott szeretetkapcsolat nem létezik többé. Hasonló gondolatnak ad hangot Jeremiás 16:5 verse is. Róma 11:22 aláhúzza a gondolatot, miszerint az Istennel való szeretetkapcsolat fenntartása az ember magatartásától függ, akinek meg kell maradnia a kegyességben. Ebben az általános perspektívában Júdás apostol levelének 21. verse felhívást intéz a hívekhez, mondván: „Tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében!” A szeretetkapcsolat Istennel az emberek részéről a parancsolatok megtartását (Jn 14:21) és az egymás iránti szeretet gyakorlását feltételezi (1Jn 4:7). Ezek nemcsak emberi cselekedetek, hanem tulajdonképpen a minket előbb szerető Isten szeretete által felhatalmazott emberek cselekedetei (1Jn 4:19; vö. 1Jn 4:7).

Az irgalmatlan szolgálta példázata Máté 18:23–35 szakaszában rámutat arra, hogy az Isten és köztünk lévő szeretetkapcsolat elveszíthető, ha Istenünk szeretete, amelyet előbb ajánlott fel nekünk, nem mutatkozik meg az embertársainkkal való kapcsolatunkban. A példázat összehasonlítja a gazda szolgája irányában gyakorolt megbocsátó gesztusát ugyanazon szolgának egy másik szolgálával szembeni irgalmatlan követelőzésével. A két megnyilvánulás közti különbség fényében Jézus azt tanítja, hogy Isten szerető megbocsátása, amely előbb történik meg, felebarátaink iránti megbocsátó magatartásunk függvénye. Más szavakkal, Istennel való kapcsolatunknak tükröződnie kell embertársainkkal való viszonyainkban (ld. Jn 15:12; 1Jn 3:16; Jn 4:7–12), ellenkező esetben elveszítjük a kapcsolatunkat Istennel. Ezt a szomorú lehetőséget ne rideg feltétel-szabásként értelmezzük Isten részéről, mivel itt arról van szó, hogy az ember az, aki félreérti Isten szerető irgalmának mélységét. Amint azt Lk 7:47 verse kiemeli, tudatosulnia kell bennünk Isten megbocsátása mértékének, és ha ez megtörtént, annak embertársaink iránti szeretetünk kinyilvánításában is jelei lesznek. Következésképpen, ha nem szeretjük felebarátainkat, akkor még nem értettük meg igazán, nem értékeltük eléggé Isten irántunk való szeretetének mélységét.

Alkalmazás

Isten minden embert feltétel nélkül szeret. Ha elfogadjuk a szeretetét és válaszolunk rá – megengedjük, hogy szeretetkapcsolat legyen köztünk és Isten között –, a magunk során – az Istennel fenntartott kapcsolatunk gyakorlati hatásaként – érezni fogjuk a vágyat, hogy másokkal is szeretetkapcsolatot létesítsünk. Következésképpen Isten nemcsak szeretetet

áraszt teremtményeire, hanem meg is engedi nekik, hogy saját akaratuk szerint döntsenek (pozitív vagy negatív módon) arról, hogy miként válszoznak a szeretetere, továbbá kész segíteni minden embernek, hogy kifejezze szeretetét iránta és embertársai iránt. E gondolat mentén beszéljétek meg a csoportban az alábbi kérdéseket!

- 1 Hogyan fejezhetjük ki feltétlen módon a szeretetünket és a tiszteletünket az emberek iránt, függetlenül attól, hogy milyen társadalmi pozíciót töltenek be, milyen egyéni tulajdonságokkal rendelkeznek, vagy milyen megvalósításokat tudnak felmutatni?
- 2 Gondolj egy történetre, amely a feltétlen szeretet és a feltételekhez kötött kapcsolat közötti különbséget szemlélteti! A példa, amit megosztasz a csoportod tagjaival, hogyan illusztrálja a feltétel nélküliség és a feltételesség fogalmát Isten szeretetének és velünk való kapcsolatának magyarázatában?
- 3 Istennel fenntartott szeretetkapcsolatunk meggyőz minket, hogy jót tegyünk másokkal, és ez örömet szerez nekünk, ami ellentétben áll az emberi szükségletek iránti közömbösséggel. Istennel való kapcsolatunk hogyan változtatja meg a viszonyulásunkat családtagjainkhoz, munkatársainkhoz, szomszédainkhoz?
- 4 Hogyan szerethetsz valakit feltételek nélkül, ha az illető nem hajlandó szeretni és tisztelni téged? Szerinted a kitartó, feltétlen szeretet megváltoztathatja-e ennek a személynek az érzéseit? Magyarázd meg a választ!
- 5 Mit tehetnénk azért, hogy feltétlen szeretetet és tiszteletet tanúsítsunk gyülekezetünk ifjai iránt? Hogyan támogathatnánk őket? Hogyan építhetnénk ki pozitív kapcsolatokat a nemzedékek között?

január 11–17.

Isten tetszésére

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Ézsaiás 43:4; Sofóniás 3:17; Márk 9:17-29;
Lukács 15:11-32; Róma 5:8; 8:1; Efézus 5:25-28

Alapige: „Az Úr, a te Istened közötted van; erős ő, megtart; örül te rajtad
örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked”
(Sof 3:17).

Képzeld el a következő jelenetet: apák napján egy ötéves kisfiú
ügyetlenül becsomagolt ajándékkal áll az apukája elé, és boldogan nyújtja
át a csomagot.

Most képzeljük el, hogy az apukája ezt mondja neki: „Fiam, nem ér-
dekel az ajándékod, úgysem tudsz olyat adni, aminek örülnék. Hiszen
bármit megszerezhetek magamnak. Egyébként is, vagy az én pénzem-
ből vennéd, vagy az én pénzemből vett dolgokból készítenéd. Tartsd meg
magadnak, nincs rá szükségem, nem kell, de azért szeretlek!”

Mit gondolsz az apa reakciójáról? Olyan szavak jutnak az eszünkbe,
hogy „szívtelen”, „rideg”, „érzéketlen”. Isten vajon így viszonyul hozzánk?
Tehetünk egyáltalán bármit a kedvére? Nehéz elképzelni, de valóban él-
hetünk Isten tetszésére, annak ellenére, hogy bűnbe süllyedt és rosszra
hajló emberek vagyunk! Más szóval, Isten nem úgy néz ránk vagy a neki
vitt ajándékainkra, mint ez a képzeletbeli apa. Ellenkezőleg! Képes örö-
mét lelteni bennünk, de csak Krisztus által.

Január 18. – **A misszióra való odaszentelődés szombatja**
(adományok a globális misszióra)

Amint egy korábbi tanulmányban már láttuk, nincs senki – a legrosszabb bűnös, a legszörnyűbb gonoszságot művelő ember –, akit Isten ne szeretne. Mivel pedig számára sokkal fontosabbak az emberek, mint ahogy azt elgondolhatnánk, nagyon bántja Őt a bűn, mert szeret bennünket és tudja, mit okoz az nekünk.

- 1** Olvassuk el Lk 15:11-32 szakaszát! Mire mutat rá a tékozló fiú példázata Isten könyörületességével és szeretetével kapcsolatban? Milyen figyelmeztetést találnak a történetben azok, akik „otthon maradtak”, mint a másik fiú?

Jézus történetében az egyik fiú idő előtt elkérte örökségét, amivel gyakorlatilag elutasította az apját és a családját, majd elindult, hogy mindenét elherdálja. Elszegényedett, éhezett, végül aztán a disznóknak szánt moslékot is megette volna. Amikor eszébe jutott, hogy az apja házában a szolgálknak is bőven jut ennivaló, a hazatérés mellett döntött, remélve, hogy beállhat a szolgálk közé.

A következő rész lenyűgöző. Valóban vannak olyan apák, akik nem fogadják be hazatérő fiukat: „Elkérted az örökségedet, elszakadtál a családtól, ez többé már nem az otthonod.” Logikus, sőt érthető volna ez a hozzáállás, nem igaz? Egyes szülők szerint a fiú túl messze ment ahhoz, hogy visszafogadhatnák.

Azonban nem így viszonyul a fiához a példázatbeli apa, aki Istent jelképezi: „Amikor pedig még távol volt, meglátta őt az apja, és megegett a szíve rajta. Odafutott, nyakába borult és megcsókolta” (Lk 15:20, ÚRK). Abban a korban nem tartották illőnek, hogy a ház ura bárki elé odaszaladjon, a fiát mélységesen szánó apa mégis futásnak eredt, és ami még meglepőbb, visszafogadta a fiút a családba, vacsorát is adott a tiszteletére. Azt jelzi ez, hogy milyen könyörülettel viseltetik Isten minden egyes eltévelyedett ember iránt, örömmel fogadja a hazatérőt. Nagyszerű kép ez Istenről!

Érdekes a másik fiú hozzáállása. Miért tipikusan emberi a reakciója, és részben jogos, sőt érthető is? Mit tanít a történetnek ez a része arról, hogy a jogosság emberi szempontja nem tükrözi hűen az evangéliumnak és Isten szeretetének igazi mélységét?

Valóban nem tudjuk elképzelni, hogy Isten felbecsülhetetlen értéknek tart minden egyes embert, ezért örül annyira egyetlen megtérőnek is.

2 Olvassuk el Sof 3:17 versét! Milyen megvilágításba helyezi ez az ige a tékozló fiú példázatát?

Sof 3:17 verse kihangsúlyozza, hogyan örül megváltott népének Isten. A héber nyelvnek az örömről vonatkozó szinte minden szavát besűríti ebbe az egyetlen versbe, Istennek a megváltott nép feletti örömének kontextusában. Mintha nem is lehetne egészen bemutatni hatalmas örömet azon a napon.

Figyeljük meg azt is, hogy hol van Isten a vers szerint: népe között. A szeretetkapcsolatból származó megbékélés miatt van a népe között, mint az apa, aki már távolról észreveszi a fiát, és odaszalad hozzá.

Ézs 62:4 verse hasonló képet fest a házasság hasonlatával. Isten majd úgy hívja népét, hogy „*én gyönyörűségem*”, a földet pedig: „*Férjnél van*” (ÚRK, RÚF)! Miért? A szöveg szerint azért, mert „*gyönyörködik benned az ÚR, és országodnak férje lesz*” (ÚRK). Örömének csúcspontja a helyreállítás napja lesz, amikor végre magához fogadja övéit, örül nekünk, mint az apa a tékozló fia visszatértekor.

3 Mit fejez ki Ef 5:25-28 szakasza a szeretetről, amit nekünk is tükröznünk kell?

Ez a szakasz arra kéri a férjeket, hogy úgy szeressék feleségüket, „*amint Krisztus is szeretette az egyházat, és önmagát adta érte*”, „*mint a saját testüket*” (Ef 5:25, 28, ÚRK). Ezek a versek nemcsak arra világítanak rá, hogy a férj önzetlen, önfeláldozó szeretettel viseltessen a felesége iránt, hanem arra is, hogyan szereti népét (az egyházat) Krisztus: *mint önmagát*.

Hogyan lehetséges az, hogy a világegyetem Istene örömét leli egyszerű emberekben, a valószínűleg végtelen univerzum egy parányi bolygóján élő, gyorsan tovatűnő protoplazma-halmazokban? Hogy lehet, hogy az emberek ennyire fontosak a Mindenható számára, akinek nincs szüksége semmire? Ezeket a kérdéseket két nézőpontból lehet vizsgálni. Először is, hogyan képes Isten örömét lelni valamiben? Másodszor pedig, bűnös létükre hogyan okozhatnak neki örömet az emberek? Ma az első szempont lesz a tanulmányunk témája, holnap pedig a második.

4 Olvassuk el Zsolt 149:4, Péld 15:8-9 és Ézs 43:4 verseit! Hogyan leli örömét Isten a népében?

Amint részben már a tegnapi szakaszban is láttuk, Isten örömét leli az emberekben, mert szeretetével a javukat keresi, mint aki őszintén szeret valakit és törődik vele.

Az viszont bántja, ha népe rosszat tesz. Péld 15:8-9 szakasza szerint „*az istentelenek áldozata*”, „*útja*” „*gyűlöletes az Úr szemében*”, „*az igazak könyörgése pedig kedves neki... szereti azt, aki követi az igazságot*” (ÚRK). Ez a rész tehát nemcsak azt mutatja, hogy Isten nemtetszéssel figyeli a rosszat, hanem azt is, hogy a jóság kedves számára. Közvetlen a kapcsolat az isteni öröm és a szeretet között, ami az egész Szentírásban megmutatkozik.

Zsolt 146:8 szerint „*szereti az Úr az igazakat.*” 2Kor 9:7 megjegyzi, hogy „*a jókedvű adakozót szereti az Isten.*” Figyeljük meg először is, hogy mit nem mondanak ezek a versek! Nem azt mondják, hogy Isten csak az igazakat, csak a jókedvű adakozókat szereti, mert Ő mindenkit szeret. E verseken azonban mindenképpen átüt az az üzenetet, hogy Isten különleges értelemben szereti „*az igazakat*” és „*a jókedvű adakozókat*”. Péld 15:8-9 adja meg a kulcsot: abban az értelemben szereti őket, hogy a kedvét leli bennük.

Gondolkozzunk el azon, hogy milyen szoros kapcsolatnak kell lennie a menny és a föld között, ha Isten, a világmindenség Teremtője ilyen meghitt, bensőséges módon, még érzelmileg is kötődik hozzánk! Minek a reményét találjuk ebben a gondolatban, különösen nehéz időkben?

A szent Isten hogyan lelheti az örömét bennünk, bűnös teremtményekben?

5 Olvassuk el Róm 5:8 és 8:1 verseit! Ezek szerint hogyan tekint ránk az Úr?

Isten a kegyelmét árasztja az emberekre, még mielőtt ők felelnének rá. Mielőtt mi bármit mondhatnánk vagy tehetnénk, Ő felénk nyújtja a kezét, lehetőséget ad rá, hogy elfogadjuk vagy visszautasítsuk szeretetét. „Isten pedig a hozzánk való szeretetét abban mutatta meg, hogy Krisztus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk” (Róm 5:8, ÚRK; vö. Jer 31:3). Mi pedig megbékélhetünk vele, sőt kedvesek is lehetünk a szemében a Megváltó munkájába vetett hit által.

6 Vessük össze Zsid 11:6 és 1Pt 2:4-6 verseit! Hogyan lehetünk kedvesek Isten szemében?

Isten közbelépése nélkül a bűnbe süllyedt ember nem lenne képes semmi értékeset vinni neki. Krisztus munkája által azonban utat biztosított nekünk, kegyelméből és irgalmából. „Jézus Krisztus által” áldozhatunk „lelki áldozatokkal... amelyek kedvesek Istennek” (1Pt 2:5). „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni” (Zsid 11:6), viszont Krisztus közbenjárói munkája révén Isten készségessé „teszi” a hívőket „minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akarátát, azt munkálva bennünk, ami kedves előtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen” (Zsid 13:21, ÚRK). Aki hittel válaszol Istennek, az igaznak számítt előtte – Krisztus közbenjárására, hiszen egyedül az Ő igazsága elfogadható Isten előtt. Krisztus közbenjárására méltónak számít az, aki válaszol Isten szeretetből fakadó kezdeményezésére (Lk 20:35), azt Isten elváltotatja az Ő hasonlatosságára (1Kor 15:51-57; 1Jn 3:2). Nemcsak értünk, hanem bennünk is végzi megváltó munkáját.

Miért különösen bátorító tudni, hogy Krisztus közbenjár értünk a mennyben?

Isten kegyelmének és közbenjárásának része, hogy a szeretetére adott legkisebb reakció is öröme szolgálat. Mindannyiunkat az igazak, Isten szeretett gyermekei közé számíthat Jézus által, aki egyedül méltó a szeretetre, aki teljes egészében igaz, ezért az örökkévalóságon át tökéletes szeretetben élhetünk vele. Ennek a reményét kínálja a megváltás, aminek része az a munka, amit Krisztus értünk végez a mennyben. Talán azon töprengünk, hogy ez vajon ránk is vonatkozhat? *És ha nem vagyok elég jó? Ha attól félek, hogy nincs elég hitem?*

7 Olvassuk el Mk 9:17-29 szakaszát! Hogyan válaszol Jézus a történetben szereplő férfinak? Mennyi hit elegendő?

A tanítványok nem tudták kiűzni a néma lelket, úgy tűnt, hogy nincs már remény. Amikor azonban Jézus odaért, ezt mondta az apának: *„Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek”* (Mk 9:23), erre az apa könnyek között felelt: *„Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek”* (Mk 9:24). Figyeljük meg, hogy Jézus nem így szólt a férfinak: *„Majd gyere vissza, ha van elég hited!”* Az apának elég volt ezt kérni: *„Légy segítségül az én hitetlenségemnek.”*

Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni (Zsid 11:6), ugyanakkor Jézus még a legkisebb hitet is elfogadja, és hit által tetszésére lehetünk Istennek (Krisztus közbenjárására). Hit által és Krisztus értünk végzett munkája révén adhatunk Istennek tetsző választ, mint ahogy egy apa is örül a gyerektől kapott ajándéknak. Tehát fogadjuk meg Pál tanácsát, tűzzük ki célul, hogy *„néki [Istennek] kedvesek legyünk”* (2Kor 5:9-10; vö. Kol 1:10; 1Thessz 4:1; Zsid 11:5)! Kérjük Istent, formálja át az érdeklődési körünket, hogy kiterjedjen a szeretteink érdekeire, szélesítse a szeretetünk körét, ami így másokhoz is elérhet: *„A testvéri szeretetben egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek. A buzgóságban ne lankadjatok, lélekben buzgók legyetek, az Úrnak szolgáljatok. A reménységben örvendezők, a nyomorúságban kitartók, az imádkozásban állhatatosak, a szentek szükségleteire adakozók legyetek, a vendégszeretetet gyakoroljátok”* (Róm 12:10-13, ÚRK).

Isten elfogad bennünket Krisztus által, tehát nekünk is el kell fogadnunk egymást! Hogyan világít rá erre a gondolatra az a parancsolat, hogy úgy szeressük a másik embert, mint magunkat (3Móz 19:18; Mt 22:39), és bánjunk úgy másokkal, ahogy szeretnénk, ha velünk bánnának?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Jézus élete, „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek!” c. fejezet.

„Az Úr azt akarja, hogy választottai azon ár szerint értékeljék önmagukat, mely árat értettük a Golgotán lefizetett. Isten vágyakozik utánuk, különben nem küldte volna el Fiát azzal az igen sokba kerülő megbízással, hogy váltsa meg őket. Az Úrnak feladata van számunkra, és nagyon tetszik néki, ha gyermekei a legmagasabb igényekkel lépnek eléje, csak azért, hogy minél nagyobb mértékben megdicsőíthessék az Ő nevét. Nagy dolgokat várhatnak el az Úrtól, ha hisznek az Ő ígéreteiben. Krisztus nevében imádkozni azonban sokat jelent. Azt jelenti, hogy elfogadjuk jellemét, megmutatjuk lelkületét és végezzük munkáját. Az Üdvözítő feltételhez köti ígéretét. »Ha engem szerettek – mondja –, az én parancsolataimat megtartsátok« (Jn 14:15). Krisztus megment bennünket, nem a bűnben, hanem a bűntől. Azoknak, akik szeretik Őt, engedelmeségükkel kell megmutatniuk iránta érzett szeretetüket. Minden igazi engedelmesség a szívből származik. [...] Megtisztított és megszentelt akaratunk Krisztus szolgálatának a végzésében találja majd meg legnagyobb örömét. Mikor megismerjük Istent, mivel éppen az a kiváltságunk, hogy megismerhetjük Őt, akkor életünk a folytonos engedelmesség élete lesz. Krisztus lényének az értékelése, megbecsülése által az Istennel való közösség útján a bűn gyűlöletes lesz számunkra” (Jézus élete, 668. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: 2Korinthus 10 – Galata 3;

Ellen G. White: Apostolok története, 3. fejezet

1. Mit kapott Pál a többi gyülekezettől, hogy miközben a korinthusiaknak szolgált, semmiben se szenvedjen hiányt?

2. Milyen céllal adott az Úr erőt Pálnak?

3. Kikről nem volt szabad megfélemlenie Pálnak a szolgálata során?

4. Milyen körülmények között volna a törvényből az igazság?

-
5. Mi volt a tanítványok jelszava és ismertetőjele?

Mélyítsd el a tanultakat, és válaszolj az online-kérdésekre:
adventist.ro/reconsacrare

Oktatók iskolája

A Szombatiskola Osztály tanfolyamot szervez az oktatók számára hibrid formátumban, kezdetben online, később fizikai jelenléttel. Az oklevél megszerzéséhez elvárt az elméleti és gyakorlati kurzusokon való részvétel. A képzés időtartama három hónap, az előadásokra heti egy vagy két alkalommal kerül sor. A képzés és a gyakorlati témák segíteni fognak a Biblia kiscsoportos tanításában. A tanfolyamra bármely adventista vagy önkéntes személy feliratkozhat.

**Részletesebb
információkért lépj kap-
csolatba a lelkeszeddel vagy
a Szombatiskola Osztály egyház-
területi igazgatójával, vagy írd
a danielbrinzan@adventist.ro
e-mail címre!**

Általános áttekintés

Szerető Istenünk örömét leli abban, hogy szeretetkapcsolatban lehet teremtményeivel.

A tanulmány témái

- 1 Isten teremtményei iránt érzett öröme mutatja, mennyire értékesek vagyunk az Ő szemében. Minden ember drága és felmérhetetlenül fontos Isten számára, ezért örömét leli fiaiban és lányaiban, amikor megtérnek és keresik Őt. Lukács 15. fejezetének példázatai kiemelik: Isten örömét leli minden egyes elveszett ember megmentésében. Öröme – amit megmentésünk szerez neki – mutatja, mennyire értékesek vagyunk számára.
- 2 Isten örvendezése az emberek örömének és dicsőítésének oka. Isten kimondhatatlan örömmel akarja betölteni a szívünket, és kedvét leli az emberek örömében és dicsőítésében. Hívja az embereket, hogy örömléleket leljék benne, miközben imáikkal és énekeikkel dicsőítik Őt. Isten dicsőítése segít elképzelnünk és előrelátnunk majdani jókedvét és örömét üdvözült népe körében.
- 3 Szükségünk van Krisztusra ahhoz, hogy tetsszünk Istennek: szerezzünk örömet Istennek azáltal, hogy hálával teli dicséretünkkel, adományainkkal és a jó cselekvésével lelki áldozatot hozunk neki! Mindezt csakis Krisztus közbenjárása folytán tehetjük meg. Hitünk egyedül Krisztus értünk végzett munkájának köszönhetően tetszhet Istennek.

Alkalmazás: Isten irántunk érzett öröme mutatja, mennyire értékesek vagyunk az Ő szemében, és mily sokra tartja teremtő munkájának eredményét. Hogyan értékelhetjük minden egyes ember értékét?

Magyarázat

Isten teremtményei iránt érzett öröme mutatja, mennyire értékesek vagyunk az Ő szemében

A tékozló fiú példázata figyelemre méltó módon szemlélteti, mennyire értékesek vagyunk Isten szemében. Tulajdonképpen Lukács 15. fejezetének mindhárom példázata – amelyet a zúgolódó írástudóknak és farizeusoknak mondott el Jézus – az (elveszett) emberi lények hihetetlen értékét hangsúlyozza. Érdeemes megjegyezni, hogy a farizeusok és az írástudók semmilyen értéket nem láttak a („bűnös”) emberekben, akiket viszont Jézus szeretettel fogad magához. Ellen G. White is rámutat erre

az igazságra: „A farizeusok csak megvetették és elítélték őket. Krisztus pedig Istennek az atyai háztól elidegenedett, de az Atya által el nem felejtett gyermekeit üdvözölte bennük” (*Krisztus példázatai*, 186. o.).

A három példázat által Jézus elítéli a farizeusok közönyös mentalitását, hangsúlyozva Isten örömét, amit az elveszettek megtalálása és befogadása szerez neki. Más szavakkal, az öröm és a jókedv kifejezése ezekben a példázatokban rámutat arra, hogy mennyire értékes az elveszett ember. Az elveszett bárány példázatában a pásztor türelmetlenül elindul az elveszett juh után, „míg nem megtalálja azt” (Lk 15:4), és amint megtalálja, „felveti az ő vállára, örülvén” (15:5). Minél inkább tudatosan bennünk, mennyire örvend a pásztor, annál inkább megértjük, mennyire értékes az ő szemében az elveszett juh. Valóban, a pásztor öröme mértéken felüli, és a szomszédait és a barátait is meghívja, hogy vele együtt örvendezzenek (Lk 15:6).

Ugyanez a minta van jelen a másik két példázatban is. Az elveszett drachma történetében az asszony gondosan keresi az érmét, „míg nem megtalálja” (Lk 15:8), majd vidáman meghívja az asszonybarátait és a szomszédait, hogy vele együtt örvendjenek (Lk 15:9). A tékozló fiú példázatában – amely a három parabola csúcspontja – a tékozló fiú nemcsak, hogy elveszett, hanem konokul haladt a nyomorúságba vezető úton. Az elején nem volt tisztában hirtelen és meggondolatlan döntései igazi következményeivel, de amint kijózanodik, érzi, hogy a bűne miatt elvesztette a méltóságát és az értékét az atya szemében: „Nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam” (Lk 15:19).

Az atya viselkedése azonban nagyban eltér attól, amire a tékozló fiú számít: „Meglátá őt az ő atya, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt” (Lk 15:20). Meghökkenítő, de nem ezek az atya jóakarátának és örömének egyedüli kifejeződései. Anélkül, hogy figyelmet szentelt volna a fia kérésének, és szolgaként fogadja vissza, az apa fontosnak tartja a fia méltóságát, és megparancsolja a szolgáinak, hogy hozzák ki neki „a legszebb ruhát”, és húzzanak „gyűrűt a kezére és sarut a lábaira” (Lk 15:22). De még ez sem volt elég! Fia értékének a különleges ruhák és kiegészítők általi megerősítését tovább fokozza az apa által bejelentett ünnepség: „És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk” (Lk 15:23). Röviden: az apa nemcsak visszafogadja tékozló fiát, hanem örvend is a visszatérésének.

A tékozló fiú történetében is ugyanaz a minta körvonalazódik, mint az elveszett juh és az elveszett drachma példázatában: megtalálják az elvesztettet, és örvendeznek ennek hírére. A tékozló fiú példázatában

azonban feltűnik egy újabb elem, ugyanis az ünnepséget erősen kifogásolja a nagyobbik fiú (Lk 15:28–30). Ennek azért van jelentősége, mert a fejezet elején említett farizeusok magatartását szemlélteti (Lk 15:2). Mind a nagyobbik fiú, mind a farizeusok fennhangon elítélik a bűnösök visszafogadását és a velük egy asztalnál ünneplést. Ez a kritika feltárja, hogy az említettek alábecsülik az emberek szeretetteljes befogadásának értékét. Ezzel ellentétben a példázat azt tanítja, hogy Isten értékeli megtérő és Őt kereső fiait és leányait, ezért zárul a parabola az apa elégedetlenkedő fiának adott válaszával: „Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott; és elveszett és megtaláltatott” (Lk 15:32).

A *dei* görög ige szó szerinti jelentése – amit Károli a „kellene” igével fordít – a következő: „szükséges”, „kötelező”, „kell”, vagy arra utal, hogy „valaminek meg kell történnie, mivel annak ez a rendje, úgy illik” (Frederick W. Danker és mások: *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*. University of Chicago Press, Chicago, 2000, 214. o.). Bizonyos Biblia-változatok az „úgy illik” (BTF, 2015) vagy „helyénvaló lenne” (BINT, 2009) kifejezéseket használják Lukács 15:32 versében. A fogalom, amely a szükségesség paradigmájának alapjául szolgál, az elveszett, de megtalált ember hatalmas értéke. Ennek távlatában mondja az apa, hogy ünnepelniük, vigadniuk „kellene”. Semmi mást nem kell tenni, annak fényében, hogy milyen értékes a megtért ember. Akárcsak az előző két példázatban, az apa sem akar egyedül ünnepelni. A szolgálók részt vesznek az előkészületekben (Lk 15:22–27), az apa pedig felszólítja a nagyobbik fiút, hogy vegyen részt ő is a vigadalmon. A tékozló fiú nemcsak „ez a te fiad”, ahogy a báty nevezte meg az öccsét (Lk 15:30), hanem „ez a te testvéred” is, ahogy az apa utal rá a fejezet utolsó versében (15:32).

Jézus Lukács 15. fejezetében lejegyzett három példázata arra tanít bennünket, hogy Istennek a fiai és leányai megmentésekor érzett öröme megmutatja, mennyire értékesek vagyunk az Ő szemében. Nemcsak azt akarja, hogy szerető örömeinek köszönhetően értékelve érezzük magunkat, hanem hogy vele együtt ünnepeljük testvéreink megmentését, teljes szívből örvendve hazatérésüknek.

Isten örvendezése az emberek örömeinek és dicsőítésének oka

Sofóniás 3:17 és Zsoltárok 149:4 verse némiképp hasonló üzenetet közvetít: hangsúlyt fektet Isten örvendezésére. A 149. zsoltár felhívás Isten örömteli dicsőítésére: „Örvendezzen Izrael az Ő teremtményében: Sionnak

fiai örüljete az Ő királyukban!” (Zsolt 149:2). A felhívás okát a 4. vers mutatja be: „Mert kedveli az Úr az Ő népét, a szenvedőket szabadulással dicsőíti meg.” Az örvendezés tehát kétoldalú kapcsolatot feltételez. Isten örömét leli népében, és ennek alapján meghívja népét, hogy örüljön benne, miközben jókedvvel dicsőíti Őt.

Hasonlóképpen Sofóniás 3:14 verse is arra buzdítja Isten népét, hogy jókedvvel dicsőítse az Urat: „Énekelj, Sionnak leánya, harsogj, Izrael, örvendj és teljes szívvel vigadj, Jeruzsálem leánya!” Ez után a felhívás után egy hangsúlyos rész következik (Sof 3:17), amelyből megtudjuk, hogy az „erős és megtartó” Isten az Ő népe körében van, és „örül te rajtad örömmel, hallgat az Ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.” Míg a 149. zsoltárban Isten örvendezése az oka az emberek örömének és dicsőítésének, addig Sofóniás 3. fejezetében az Istent magasztaló dicsőítések előrevetítik az Úr jövőendő örömét az Ő népe iránt.

Szükségünk van Krisztusra ahhoz, hogy tetsszünk Istennek

A Szentírás többféle módon szólít fel bennünket, hogy tetsszünk Istennek (ld. Zsid 11:5–6; 2Kor 5:9; Kol 1:10; 1Thessz 4:1). A Zsidókhoz írt levél 13:15 verse arra buzdít, hogy folyamatosan hozzunk lelki áldozatokat az Úrnak, amelyek közé tartozik a dicsőítés, a hálaadás, a jótétemények és az adakozás, „mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten” (Zsid 13:16). Érdemes megjegyezni, hogy Zsidók 13:15 versének első szavai szerint nem egyedül kell meghoznunk ezeket az áldozatokat; „a dicséretnek áldozatát mindenkor Ő általa (Krisztus által) kell Isten elé” vinnünk. Más szavakkal, nem tetszhetünk Istennek saját dicsőítésünkkel és cselekedeteinkkel. Egyedül Krisztus által vihetjük Isten elé lelki áldozatainkat, amelyek igazán kedvesek előtte.

Alkalmazás

Az emberek rendkívüli értékkel vannak felruházva. Értékesek vagyunk, mert Isten képmására lettünk teremtvé. Isten többre értékeli az embereket, mint azt el tudnánk képzelni. Ennek a távlatnak a fényében beszéljétek meg a csoportban az alábbi kérdéseket!

- 1 Nap mint nap találkozunk embertársainkkal. Irántuk való tiszteletünk és szeretetünk hogyan fejezi ki azt, hogy mennyire értékesek Isten szemében?
- 2 Önmagukat vallásosnak tartó emberek hogyan vehetik semmibe mások értékét?

- 3 Akik szeretik Istent, a kedvében akarnak járni. De hogyan is tetszhetünk mi Istennek? Az, ahogyan embertársainkat értékeljük, milyen kapcsolatban áll azzal, hogy Isten örömét leli népe üdvözítésében?
- 4 Mit tehetsz annak érdekében, hogy minden embert értékelj, eladdig, hogy örvendj a szabadulásának, és hirdesd Isten rendíthetetlen jóságát és szeretetét?
- 5 Említs gyakorlati példát arra, hogy Krisztus közbenjárása mi módon érheti el Istennél, hogy cselekedeteink által kedvesek legyünk előtte!

Szenvedélyes és együttérző Isten

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 103:13; Ézsaiás 49:15; Hóseás 11:1-9; Máté 23:37; 1Korinthus 13:4-8; 2Korinthus 11:2

Alapige: „Hát elfeledkezhetsz-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem” (Ézs 49:15)!

Az érzelmeket sok esetben nem kívánatosnak, inkább kerülendőnek tartják. Egyesek szerint alapvetően irracionálisak, ezért nem az a jó ember, akit az érzelmei hajtanak. Ókori görög filozófusok a „racionális” (értelmes, gondolkodó) embert tartották ideálisnak, aki (többnyire) nem érzelmi alapon cselekszik, képes érzelemmentesen uralkodni magán.

Igen, problémákhoz vezethet a zabolázatlan érzelem. Viszont Isten érzelmi képességekkel teremtette meg az embert, továbbá Őt is úgy mutatja be a Szentírás, mint akiben mély érzések élnek. Mivel Isten mélyen érző Lény, márpedig a Biblia következetesen így festi le Őt, akkor az érzelmek nem tekinthetők alapvetően rossznak vagy irracionálisnak – hiszen a Biblia Istene tökéletesen jó és tökéletesen bölcs.

Csodálatos igazságokat fedezünk fel, ha felismerjük, hogy Isten szeretete mély érzelmekkel teljes. Azt azonban ne feledjük, hogy noha az Ő (akár érzelmi alapú, akár másmilyen) szeretete tökéletes, nem szabad azt az emberi érzelmekkel azonosnak gondolni.

Az emberi tapasztalatokban talán a szülői szeretet a legerősebb. A Biblia gyakorta használja a szülő-gyerek kapcsolat hasonlatát, hogy érzékeltesse Isten nagy jóságát az emberek iránt. Azt emelik ki ezek a képek, hogy Isten könyörülete hatványozottan nagyobb ennek az érzésnek legmélyebb és legszebb emberi megnyilvánulásánál.

1 Olvassuk el Zsolt 103:13, Ézs 49:15 és Jer 31:20 verseit! Mit fejeznek ki ezek az igék Isten könyörületességéről, annak mélységéről?

Isten szeretett gyermekeiként bánik velünk, úgy szeret, mint a jó szülő. Ézsaiás próféta szerint megeshet, hogy egy anya elfeledkezik gyermekéről, nem könyörül „méhe fián” (Ézs 49:15), Isten azonban sosem feledkezik meg övéiről, könyörületessége nem fog el (JSir 3:22).

Érdemes megjegyezni, hogy itt a könyörületességet kifejező héber *ráham* szó szerepel, ami Isten irgalomban gazdag szeretetét jelzi. Általában úgy vélik, hogy ez a szó az anyaméhet jelentő héber kifejezésből (*reham*) ered. Teológusok megjegyzik, hogy Isten könyörülete hasonlítható a méhen belüli anyai szeretethez. Valóban messze felülmúl minden emberi jóságot, még azt is, ahogy az anyák viseltetnek újszülötteik iránt.

Jer 31:20 versében Isten úgy nevezi szövetséges népét, hogy „*drága fiam... kedves gyermekem*”, pedig gyakran lázadtak ellene és megszorították, ennek ellenére kijelenti: „*Bensőm megindult miatta, bizony könyörülök rajta*” (ÚRK). Az itt szereplő héber szó a *ráham*, a fordításban: „könyörülök”. A „*bensőm megindult*” fordulat különösen bensőséges módon ábrázolja az isteni érzelmet, ezzel is jelezve Isten népe iránti könyörületes szeretetének mélységét. Hűtlenségük dacára Isten továbbra is bőséggel árasztja könyörületét és irgalmát a népére, minden érthető elvárásnál túl.

Sokak számára vigasztaló a felismerés, hogy Isten irgalma a szülői szeretethez hasonlítható. Persze vannak, akiknek ezt nem egyszerű megérteni, mert a szüleiktől nem kaptak szeretetet. Még hogyan lehet bemutatni nekik Isten könyörületét?

Hóseás próféta könyvében találkozunk azzal, hogy mennyire mély, felmérhetetlen Isten könyörületes szeretete az emberiség iránt. Az Úr megparancsolta Hóseás prófétának: *„Menj, végy magadnak parázna feleséget és parázna gyermekeket, mert bizony paráználkodik az ország, nem követi az Urat”* (Hós 1:2, ÚRK). Hóseás 11. fejezete pedig a gyermekét szerető apa hasonlatával érzékelteti Istennek a népével való kapcsolatát.

2 Olvassuk el Hós 11:1-9 szakaszát! Hogyan jelenítik meg ezek a versek Isten szeretetét és törődését népével?

Ez a szakasz a gyengéd szülői szeretethez hasonlítja Isten szeretetét. A Szentírás olyan képekkel írja le, mint a kisgyermek járni tanítása, a szeretett gyermek karbavétele, gyógyítás és táplálás, de megjelennek a szeretetteljes törődés egyéb formái is. Isten úgy „hordozta” népét, mint *„az ember az ő fiát”* (5Móz 1:31); *„...szeretetében és kegyelmében váltotta meg őket, fölvette és hordozta őket a régi idők minden napján”* (Ézs 63:9, ÚRK).

Isten rendíthetetlen hűsége ellenére a nép újból és újból hűtlen lett hozzá, végül el is taszította, amivel ítéletet hozott magára, és mélységesen megszomorította az Urat. Isten könyörületes, de sosem az igazság kizárásával. (Amint látni fogjuk egy későbbi tanulmányban, a szeretet és az igazság együtt jár.)

Felidegesített már annyira valami, hogy a gyomrod görcsbe rándult? Ilyen képekkel érzékelteti Isten mélységes érzéseit az Írás. A *benső megindulása* és a *könyörület* kifejezéseinek nyelvi eszközeivel jeleníti meg a mély érzelmeket, úgy Istenre, mint az emberekre vonatkozóan.

A szív (benső) megindulásának (*kámar*) képe jelenik meg abban a történetben is, amelyben két asszony járult Salamon elé, akik mindketten a magukénak mondtak egy gyermeket. Amikor Salamon elrendelte, hogy a kicsit vágják ketté (persze nem akart ártani neki), az Igében ez a kép fejezi ki az igazi édesanya érzelmi reakcióját (1Kir 3:26; vö. 1Móz 43:30).

A szülők értik, hogy miről szól ez tanulmány. Nincs más olyan földi szeretet, ami ehhez volna fogható. Hogyan hozza közelebb hozzánk ez a kép Isten irántunk való szeretetét? Milyen vigaszt találunk, ha ezt megértjük?

Az Újszövetség az Ószövetségéhez hasonló képekkel festi le Isten irgalmát. Pál úgy utal az Atyára, mint aki az *„irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene”* (2Kor 1:3). Majd elmondja, hogy *„irgalomban gazdag”*, megvált bennünket *„az ő nagy szeretete által, amelylyel minket szeretett”* (Ef 2:4, ÚRK).

Példázataiban Jézus újból és újból meghitt, szívszorító érzésekkel ábrázolja Isten irgalmát (Mt 18:27; Lk 10:33; 15:20). Az evangéliumokban is ugyanazzal az isteni könyörületességet leíró nyelvezettel találkozunk, amikor Jézus irgalommal fordult a szenvedőkhöz, mint az Ó- és az Újszövetség többi részében.

3 Olvassuk el **Mt 9:36, 14:14, Mk 1:41, 6:34, Lk 7:13** verseit! Lásd még **Mt 23:37**! Hogyan indult meg Jézus, látva az emberek szorongatott helyzetét?

Az evangéliumok újra meg újra megjegyzik, hogy Krisztus könyörletre indult, amikor az emberek bajban, szükséghelyzetben voltak. Nem csak szánakozott, meg is adta, amire szükség volt.

Igen, Jézust is elszomorította az emberek helyzete. Szinte látjuk könnyes szemét, amikor a városra tekintett: *„Hányszor akartam összegyűjteni fiaidat, miképpen a tyúk szárnya alá gyűjti csibéit, de ti nem akartátok”* (Mt 23:37). Itt is látni, mennyire egybecseng Krisztus panasza azzal, amit az egész Ószövetség mutat Istennel kapcsolatban. Valójában sok biblikus teológus megjegyzi, hogy az ókori Közel-Keleten csak az istenségre vonatkoztatták a kicsinyeit óvó madár hasonlatát. Ebben a versben sokan utalást látnak 5Móz 32:11 versére, amely Istent a fiókái felett lebegő madárhoz hasonlítja, amint védi őket, gondoskodik róluk.

Isten hatalmas, könyörületes szeretete Jézusban mutatkozott meg a leginkább, aki a legnagyobb szeretettel adta az életét értünk. Krisztus nemcsak Isten tökéletes képe, hanem a tökéletes ember példája is. Hogyan követhetjük életének a példáját, mások szükségleteire összpontosítva, vagyis nemcsak prédikálva Isten szeretetéről, hanem a gyakorlatban is bemutatva azt?

A Biblia Istene „*irgalmas Isten*” (5Móz 4:31), héberül *él rahúm*. Az *él* jelentése: „Isten”, a *rahúm* pedig az „irgalmasság” (*raham*) szógyökből származik. Istent nemcsak irgalmas, hanem féltőn szerető Istennek (*él qanná*) is nevezi az Írás: „Az Úr, a te Istened emésztő tűz, féltőn szerető Isten ő” (5Móz 4:24; lásd még 6:15; Józs 24:19; Náh 1:2).

4 **1Kor 13:4** verse kijelenti, hogy „a szeretet nem irigykedik”, hogyan lehet Isten mégis „féltőn szerető Isten”? Olvassuk el **2Kor 11:2** versét, és közben gondoljunk bele, hányféleképpen vált hűtlenné Istenhez a nép a Biblia beszámolói szerint (lásd pl. **Zsolt 78:58**)! Ennek fényében hogyan értsük az isteni „féltékenységet”?

Gyakran félreértik a „féltőn szerető Isten” kifejezést. Amikor egy férj-re vagy egy feleségre mondjuk, hogy féltékeny, valószínűleg nem dicsőretnek szánjuk. Sok nyelvben negatív gondolat társul a féltékenységhöz, a Bibliában azonban Isten féltő szeretete egyáltalán nem negatív előjelű. Hasonló a szerető férj jogos elvárásához, hogy felesége kizárólagos kapcsolatban legyen vele.

Van olyan féltékenység (irigység), ami ellentétes a szeretettel (1Kor 13:4), de van jó, sőt jogos féltés is, amire Pál utal: „*Isten szerinti féltő szeretet*” (2Kor 11:2, ÚRK). Isten féltő szeretete csakis és kizárólag igazságos, talán jobb lenne úgy mondani, hogy Isten szenvedélyes szeretete a népe iránt.

Isten népe iránti szenvedélye (*qanná*) mélységes szeretetéből fakad. Kizárólagos kapcsolatra vágyik velük, arra, hogy egyedül Ő legyen az Istenük. A Biblia mégis gyakran úgy ábrázolja Istent, mint akit a szeretete megvetnek, akinek a szeretete viszonzatlan marad (lásd Hóseás 1-3. fejezetek; Jer 2:2; 3:1-12). Isten „féltékenysége” tehát soha nem ok nélküli, hanem mindig a hűtlenség és az emberi gonoszság által kiváltott reakció. Isten féltő szeretete mentes az emberi féltékenység negatív jelentéstartalmától. Nem irigykedő, hanem mindig helyes, jogos a vágya a népével való kizárólagos kapcsolatra, amiben a javukat akarja.

Hogyan tanulhatunk meg mi is olyan féltő szeretettel viseltetni az emberek iránt, ahogyan Isten fordul felénk?

A Biblia Istene irgalmas, a szeretete szenvedélyes, és az érzelmeit legfőképpen Jézus Krisztus mutatta be. Isten együttérző (vö. Ézs 63:9; Zsid 4:15), mélyen érintik népe fájdalmai (Bír 10:16; Lk 19:41), kész meghallgatni, válaszolni és vigasztalni (Ézs 49:10; Mt 9:36; 14:14).

5 Olvassuk el 1Kor 13:4-8 verseit! Hogyan késztet ez a szakasz is arra, hogy emberi kapcsolatainkban igyekezzünk tükrözni Isten könyörületes, csodálatra méltó szeretetét?

Vágyódunk a kapcsolatra azokkal, akikben az 1Kor 13:4-8 szakaszában ábrázolt szeretet él, de mennyire akarunk mi is ilyen szeretetteljessé válni? Nem tudjuk magunkat hosszútűrővé, jóvá tenni, azt sem tudjuk önerőből elérni, hogy ne legyünk irigykedők, kérkedők, durvák vagy önzőek. Magunktól képtelenek vagyunk annyi szeretetet felhalmozni, ami „mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr” és „soha el nem fogy” (1Kor 13:7-8). Ez a szeretet csak a Szentlélek gyümölcseként mutatkozhat meg az életünkben. Hála legyen Istennek azért, hogy a Szentlélek az Ő szeretetét árasztja azoknak a szívébe, akik hit által Krisztus Jézusban vannak (Róm 5:5)!

Hogyan válaszolhatunk Isten mély érzellemmel teljes, ugyanakkor mindig tökéletesen igazságos, racionális szeretetére, hogyan tükrözhetjük azt a gyakorlatban – Isten kegyelméből és a Szentlélek ereje által? Először is az egyetlen helyes reakció, hogy imádjuk Istent, aki a szeretet. Másodszor pedig úgy, ha aktívan cselekszünk, könyörülettel, jóindulattal viseltetünk az emberek iránt. Nem elég egyszerűen vigaszt találni keresztény hitünkben, hanem készíttetést is kell éreznünk mások vigasztalására! Végül pedig ismerjük el, hogy mi nem tudjuk megváltoztatni a szívünket, arra csak Isten képes! Tehát kérjünk Istentől új szívet, hogy olyan tiszta szeretettel forduljunk hozzá és az emberekhez, ami még nemesebbé teszi azt, ami jó, a pelyvát pedig eltávolítja belőlünk!

Így imádkozzunk: *„Titeket pedig gyarapítson az Úr és tegyen bőssé az egymás és a mindenki iránti szeretetben... Erősítse meg a szíveteket feddhetetlen szentségben Istenünk és Atyánk előtt, amikor eljön a mi Urunk, Jézus minden szentjével együtt”* (1Thessz 3:12-13, ÚRK). **Az ilyen szeretet csak akkor lehetséges, ha az ember meghal az „énnek”, természetes szíve önzésének, romlottságának. Milyen döntéseket kell meghoznunk ennek érdekében?**

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Gondolatok a Hegyibeszédéről, „Kik a boldogok?” c. fejezet.

„Akik beismerik lelki szegénységüket, és érzik, hogy semmi jó sincs bennük, azok Krisztusra tekintve erőt és szentséget nyerhetnek. Ő mondta: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek« (Mt 11:28). Kínálja, hogy szegénységünket kegyelmének gazdagságával cseréljük fel. Mi nem vagyunk érdemesek Isten szeretetére; azonban Jótállónk, Krisztus méltó erre, és üdvözítheti is mindazokat, akik hozzá közelednek. Lehet múltunk bár rendkívül szomorú, a jelenlegi helyzetünk pedig még csüggesztőbb, ha úgy közeledünk Krisztushoz, ahogy vagyunk – gyengén, elhagyottan és nyomorult állapotban –, részvételtjes Megváltónk elének jön, átölel minket, igazságának fehér öltönyét adja ránk, és így vezet bennünket az Atyához. Istennél értünk könyörög: »Kérlek, ne tekints erre a tévelygő gyermekekre, hanem énram; íme, én állok e bűnös helyére!« Bárhogy harcol is Sátán lelkünk ellen, és ha bűneinkre mutatva igényt tart is reánk, mint zsákmányra, Krisztus vére nagyobb hatalommal beszél” (*Gondolatok a Hegyibeszédéről*, 8–9. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Galata 4 – Efézus 4;

Ellen G. White: Apostolok története, 4. fejezet

1. Mit feszítettek meg azok, akik a Krisztuséi?

2. Hogy tölthetjük be a Krisztus törvényét?

3. Milyen alapkőre építettetek Isten házának emberei?

4. Mi az a hat dolog, amit el kell távolítani a gyülekezeti közösségből?

5. Mit kértek imában a tanítványok az emberekkel való naponkénti kapcsolatra vonatkozóan?

Mélyítsd el a tanultakat, és válaszolj az online-kérdésekre:
adventist.ro/reconsacrae

„Fantasztikusan éreztem magam a gyülekezetben!”

Szeretnénk, ha minden szombaton hallanánk ezeket a szavakat. A Hetednap Adventista Egyház Romániai Uniója megszerkesztett egy dokumentumot, amely ajánlatokat tartalmaz az istentiszteleteink tekintetében. Az anyagban utalunk a Biblia, a Prófétaság Lelke és a Gyülekezeti Kézikönyv tanácsaira, melyek útmutatóul szolgálnak a szombati szertartások és az online-istentiszteletek formai elvárásaira vonatkozóan.

**Kérd el az anyagot
a lelkészedtől, olvasd el,
és légy te is része
a változásnak, amelyet
látni szeretnél
a gyülekezetekben!**

Általános áttekintés

Isten irgalma népe iránt testi és érzelmi szinten is érezhető.

A tanulmány témái

- 1 Irgalommal és buzgósággal teljes (féltőn szerető) Istenünket a Szentírás a szülők (az anya és az apa) képének segítségével mutatja be.** Isten szeretetének – akárcsak a szülőkének gyermekeik iránt – erős érzelmi vetületei vannak. Az isteni szeretetnek az anyai szeretet metaforájaként való szemléltetése azt a gondolatot közvetíti számunkra, hogy Isten nem feledkezik meg az Ő népéről, és könyörületet gyakorol az irányukban. Az anya képe bizonyos értelemben a legjobb illusztrációja Isten együttérzésének, szerető gondoskodásának és figyelmességének. A Szentírás azonban a szerető és irgalmas apa képét is szemléltető eszközként használja fel Isten együttérzésének kifejezésére.
- 2 Együttérző és buzgó (féltőn szerető) Istenünket a Szentírás szembetűnő módon vizuális nyelvezettel írja le.** Számos bibliai passzusban a vizuális nyelvezet (az emberi belsőségek megnevezésével lényegi mélységekre utaló szóhasználat) Isten érzéseinek kifejezését szolgálja, lévén, hogy testi és érzelmi szinten is mélyen együttérez az emberekkel. Az irgalom fogalmát jelölő héber szó olyan szeretetet sejtet, mint amit az anya érez a méhében lévő gyermeke iránt, és ebben az érzésben az irgalmon van a hangsúly. Isten is szelíd irgalmat tanúsít népe iránt.
- 3 Együttérző és buzgó (féltőn szerető) Istenünk jó és jogos értelemben féltékeny.** Szoros és kizárólagos szövetségi kapcsolatot szeretne velünk, és hűséget vár el népétől. Ebben az értelemben Istent a Biblia buzgónak, féltékenynek, féltőn szeretőnek írja le. A szeszélyesség fogalmát érintő negatív konnotáció helyett a bibliai nyelvezet azt a gondolatot közvetíti, hogy Isten a mi érdekünkben cselekszik, és célja, hogy megvédjen minket attól, hogy saját magunknak ártsunk, vagy hogy áthágjuk az ígéreteinket.

Alkalmazás: Lángoló és irgalmas szeretetében Isten felszólít, hogy legyünk olyanok, mint Ő. Tanúsítsunk irgalmat embertársaink iránt, figyeljünk oda a szükségleteikre, és egyházként, gyülekezetként cselekvő módon gondoskodjunk róluk.

Irgalommal és buzgósággal teljes (féltőn szerető) Istenünket a Szentírás a szülők (az anya és az apa) képének segítségével mutatja be

Szentírásban az egyik legerősebb kép Istenről az anya és az apa szülői fogalmát felhasználó nyelvezet segítségével jut kifejezésre. Az anyai és az apai gondoskodás a szeretet és az együttérzés eszményi modellje az emberi kapcsolatokban.

Az Isten és Sion közti párbeszédben (Ézs 49:14–26) az elején Sion eképpen panaszkodik: „Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr!” (Ézs 49:14). Válaszában az Úr tudtára adja, hogy sosem feledkezik meg az Ő népéről. Ez a kijelentés költői módon használja fel az anya képét: „Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem” (Ézs 49:15). Az anya képe itt szorosan kapcsolódik a megemlékezés és az irgalom fogalmához. Ezzel ellentétben a felejtés gondolata – ebben a kontextusban – az együttérzés hiányára utal.

Az általános feltételezés az, hogy az anya nem feledkezik meg soha csecsszopó gyermekéről. Legalábbis mindenki ezt várja el tőle. Következésképpen valószínűleg az anya képe a legjobb példa Isten könyörületének és népe szükségletei iránti figyelmének szemléltetésére. Mindazonáltal nem minden anya felel meg ennek az elvárásnak. Habár sokan a legszeretőbb, legeggyüttérzőbb emberi lényeknek tartják az édesanyákat, sajnos vannak, akik kellemetlen emlékeket őriznek róluk. Ézsaiás 49:15 verse látszólag arra utal, hogy az anya az emberi lelkiismeret és együttérzés legmagasabb fokán áll, bizonyos értelemben azonban a feledékeny és kegyetlen anya által okozott negatív tapasztalatokra is következtetni enged.

Következésképpen, jöllehet ezek a negatív tapasztalatok nem szokványosak, az ebben az igei passzusban felvázolt ellentét sejteti, hogy egyes anyák letérhetnek a számukra kijelölt útról, és megfeledkezhetnek gyermekükről. Sajnos, ez a tapasztalat sok ember számára szomorú valóság. Isten azonban sosem feledkezik meg az Ő népéről, és mindig irgalmat fog tanúsítani iránta. Röviden: Isten és az anya összehasonlítása ebben az igei szakaszban csodálatos képet rajzol meg a buzgó/féltőn szerető és irgalmas Istenről, aki szeretetet és kegyelmet tanúsít azok iránt, akiknek szerető anyjuk van (Isten némiképp hasonlít ezekhez az anyákhoz), ahogy azok iránt is, akiknek negatív tapasztalatuk van vagy volt szeretetlen anyjuk miatt (Isten kétségkívül különbözik az ilyen típusú anyáktól).

Isten irgalmának bibliai leírása olyan szövegeket is felhasznál, amelyek Istent egy apához hasonlítják. A 103. zsoltár dicsóítja az Urat irgalmásért: „Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké. Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint” (Zsolt 103:8–10). Ez után a jellemzés után a zsoltáros egy földi apához hasonlítja Istent: „Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt” (Zsolt 103:13).

Együttérző és buzgó (féltőn szerető) Istenünket a Szentírás megdöbbentő módon vizuális nyelvezettel írja le

A könyörület a Bibliában vizuális nyelvezet révén jut kifejezésre. Ennek a stílusnak köszönhetően az együttérzés értelmezése a Szentírásban érzelmi és testi kifejezések által történik. Például, „az »irgalom« fogalmát kifejező héber szó, a *rahamim*, etimológiailag kapcsolódik a *reham* szóhoz, melynek jelentése: »anyaméh«” (Shmuel Himelstein: „Compassion”, *The Oxford Dictionary of the Jewish Religion*, 2. kiadás, Adele Berlin, Oxford, Oxford University Press, 2011). Ez a gondolat igazolja a hasonlatot Isten és a gyermekét éppen megszüülő anya között. Ez a testre vonatkozó részeket tartalmazó nyelvezet Isten jellemzése esetében nyilván nem szó szerint értelmezendő, viszont ez az intenzív leírás valószínűleg a legjobb képet rajzolja meg, amellyel igazán kifejezhető – az emberi fogalmak és nyelvezet korlátai mellett – Isten szerető irgalmának mélysége.

Hóseás 11. fejezetében az Úr kifejezésre juttatja Izrael iránti mélységes szeretetét, mondván: „Mikor még gyermek volt Izrael, megszerettem őt” (Hós 11:1); „én tanítottam járni Efraimot; ő vette őket karjaira” (Hós 11:3). Ennek ellenére „az én népem átalkodottan hajlandó elfordulni tőlem” (Hós 11:7), mondja az Úr. Mindez azonban nem akadályozza meg Istent, hogy kinyilvánítsa szeretetét népe iránt: „Miképpen adnálak oda, Efraim, szolgálatnálak ki, Izrael?!” (Hós 11:8). Vizuális nyelvezetet használva irgalma leírásához – pontosabban ahhoz, hogy kifejezze: meggondolta magát (ld. az angol NET- és NIV-, valamint a Tanah-bibliafordításokat) – az Úr ezt mondja népének: „Megesett [héber *hpk*] bennem az én szívem; fellángolt minden szánmam” (Hós 11:8).

A héber *hpk* igével a szívvel mint testrésszel kapcsolatban Jeremiás siralmaiban is találkozunk – ezúttal az emberi szenvedés érzékeltetése céljából. A vizuális nyelvezet itt is nyilvánvaló: „Lásd meg, Uram, hogy szorongattatom, belső részeim megháborodtak; elfordult [*hpk*] bennem

az én szívem” (JerSir 1:20). A vizuális nyelvezet, amely Jeremiás siralmaiban az ember, Hóseásnál pedig az Isten szívére tesz utalást, érzelmi szempontból írja le Isten buzgalmának és könyörületének mélységét népe iránt.

Hasonló módon a görög *splagchnizomai* ige az Új testamentumban – és különösképpen a szinoptikus evangéliumokban – Jézus emberek iránti irgalmát hivatott kifejezni (ld. Mt 9:36; 14:14; 15:32; 18:27; 20:34; Mk 1:41; 6:34; 8:2; 9:22; Lk 7:13; 10:33; 15:20). Érdemes megjegyezni, hogy a *splagchnizomai* igével jelentéstani szempontból rokon *splagchon* főnév – amely az Újszövetségben számos helyen a szeretet vagy az irgalom gondolatát sugallja (ld. Lk 1:78; Fil 1:8; 2:1; Kol 3:12) – szó szerint utal „a test belső szerveire”, legfőképpen a „zsigerekre, belsőségekre” (Frederick W. Danker és mások: *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, University of Chicago Press, 2000, 938. o.). Ahogyan Craig Bloomberg is hangsúlyozza Máté 9:36 verséhez írt magyarázatában, „Jézus érzései mélységes, *zsigeri* – belkig és veséig hatoló – »könyörületet« tükröznek” (*Matthew: The New American Commentary*, Broadman and Holman Publishers, Nashville, 1992, 22. köt., 166. o.). Az Újtestamentum tehát Jézus irgalmát érzelmi szempontból közelíti meg az emberi test belsőségeire utaló vizuális nyelvezet használatával. Pontosabban szólva Jézusra érzelmileg és testileg is hatással van a népe iránt tanúsított irgalom, ami összhangban van azzal, amit az Ótestamentum közöl Isten népe iránti könyörületéről.

Együttérző és buzgó (féltőn szerető) Istenünk jó és jogos értelemben féltékeny

A szenvedélyes és irgalmas Isten ótestamentumi képének részeként, az Úr féltékenyként, féltőn szeretőként, buzgóként van bemutatva (ld. 2Móz 20:5; 34:14; 5Móx 4:24; 5:9; 6:15; 32:16, 21; Józs 24:19; 1Kir 14:22; Zsolt 78:58–59; Ez 39:25; Náh 1:2; Jóel 2:18; Zak 1:14; 8:2). Ez a leírás a második parancsolatban jelenik meg, amelynek alapjául az első parancsolat szolgál („Ne legyenek néked idegen isteneid Én előttem!”, 2Móz 20:3), és megtiltja a „faragott képek” készítését (2Móz 20:4). A parancsolat folytatása így hangzik: „Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok” (2Móz 20:5). Akár a házassági kapcsolatban, Isten kizárólagosságot és hűséget kér népétől. Figyelembe véve ezt a szövetségi kapcsolatot, amikor Isten népe áthágja ezt a parancsolatot, és bálványokat készít és imád, a bibliai nyelvezet szerint haragra és féltékenységre indítja Istent (5Móz 32:16, 21; Józs 24:19; 1Kir

14:22–23; Zsolt 78:58–59; Náh 1:2, 14). Népét féltőn szerető (Jóel 2:18; Zak 1:14; 8:2) szent Istenként (Józs 24:19; Ez 39:15) féltékenysége tulajdonképpen szent válasz népe hűtlenségére és bálványimádására.

Isten féltékenységének ótestamentumi képe nyilvánvalóan különbözik Pálnak a gyülekezeti közösség tagjai közt feltűnő féltékenységre, irigységre vonatkozó figyelmeztetésétől (ld. 1Kor 13:4; 2Kor 12:20; Gal 5:20). Pál 2Korinthus 11:2 versében pozitívan beszél „az isteni buzgóságról”, ahol nyomatékosan megjegyzi, hogy szereti – „eljegyezte” – az ő gyülekezetét. A kerülendő negatív és Isten pozitív féltékenysége közti megkülönböztetés tetten érhető a görög nyelvben, az Újtestamentum két lehetséges meghatározása alapján: (1) „pozitív értelemben, intenzíven érdeklődni (buzgólkodni) valami, valaki iránt”; (2) „erősen negatív érzéseket táplálni valakivel szemben a megvalósításai miatt” (Danker és mások: *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, 427. o.).

Alkalmazás

Isten cselekvő módon fejezi ki együttérzését és szeretetét népe iránt, és tőlünk is ugyanezt várja el. E gondolat fényében beszéljétek meg a következő kérdéseket:

- 1 Amikor összehasonlítjuk Isten irgalmasságát a gondoskodó anya irgalmasságával, milyen szerepet játszik a megemlékezés és a felejtés az együttérzés kifejezésében, valamint annak hiányában? Mondjatok példákat!
- 2 Hogyan lehetnél pozitív értelemben féltékeny a gyülekezeti kapcsolataidban, ahogy Isten is féltékeny az Ő népével való viszonyában?
- 3 Gyülekezetként hogyan lehetnénk hajthatatlanok a másokról való gondoskodásban? Mások ügyét hogyan építsük be saját lelki céljainkba?

Az isteni szeretet haragja

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 78; Jeremiás 51:24-25; Jónás 4:1-4;
Máté 10:8; 21:12-13; Róma 12:17-21

Alapige: „Ő azonban irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását” (Zsolt 78:38).

Sokat említjük Isten könyörületességét, azt viszont többen zavarónak találják, hogy Isten haragudhat is. Szerintük soha nem kellene haragot kifejeznie, hiszen Ő a szeretet. Ez az elképzelés azonban téves. Isten haragja éppen a szeretetéből fakad.

Vannak, akik az Ószövetség Istenét haragvónak, az Újszövetséget pedig szerető Istennek gondolják. Azonban csak egy Isten létezik, akit mind a két testamentum ugyanolyannak nyilatkoztat ki. A szeretet Iste-ne valóban haragra gerjed a gonoszság miatt, de pontosan azért, mert Ő a szeretet. Jézus is kifejezte a rossz miatti nagy haragját, és az Újszövetség számos helyen szól Isten jogos és megfelelő mértékű haragjáról.

Isten haragja mindig jogos és szeretetből fakadó reakció a rosszra és az igazságtalanságra; jogos neheztelés, amit tökéletes jóság és szeretet motivál, minden teremtmény jólétét szolgálja. Egyszerűen szólva ez a szeretet kellő válasza mindarra, ami rossz és igazságtalan. A gonoszság indulatra gerjeszti Istent, fellép a rossz áldozatai érdekében, az elkövetők ellen. Haragja valójában szeretetének másféle kifejezése.

A Biblia Istene szereti az igazságot, és gyűlöli a gonoszságot. A bűn és a gonoszság haragra gerjeszti, szenvedélyesen fellép az elnyomottak és bántalmazottak érdekében, még olyan esetekben is, amikor a rossz első-sorban önmagának árt. Isten azért gyűlöli a gonoszságot, mert az mindig árt a teremtményeinek, akkor is, amikor önmagukat sebzik meg. A bibliai beszámolókból Istent újból és újból haragra gerjeszti az, amit a teológusok a *lázas ciklusának* neveznek.

(1) A nép lázad Isten ellen, és gonoszságot cselekszik, időnként égbekiáltó szörnyűségeket követ el, mint pl. a gyermekáldozat és más irtózatoss dolgok.

(2) Isten a nép döntései miatt visszavonul tőlük.

(3) A nép idegen nemzetek elnyomása alá kerül.

(4) Az emberek Istenhez kiáltanak szabadításért.

(5) Isten kegyelmesen megszabadítja őket.

(1) A nép újból lázad Isten ellen, gyakran még a korábbinál is kirívóbb módon.

Az égbekiáltó bűnök ciklusát és a hűtlenséget azonban Isten újból és újból végtelen hűséggel, hosszútűréssel, türelemmel, bámulatos kegyelemmel és mélységes könyörülettel fogadja.

1 Olvassuk el a 78. zsoltárt! Hogyan reagál Isten a nép sorozatos lázadására?

A Biblia szerint összefonódik a szeretet és az igazság. Az isteni harag a szeretet megfelelő válasza a gonoszságra, mivel a gonoszság mindig árt valakinek, akit Isten szeret. Nincs rá példa a Szentírásban, hogy Isten önkényes vagy igazságtalan módon gerjedne haragra.

Isten népe újból és újból elhagyta és elárulta az Urat, Ő évszázadokon át mégis türelmesen körülvette őket kegyelmével, minden várakozást felülmulva (Neh 9:7-33), így mutatta be hosszútűrő kegyelmének és irgalmas szeretetének elképzelhetetlen mélységét. Isten valóban „*irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem engedi fölgerjedni indulatát*” (Zsolt 78:38, ÚRK).

Bizonyára volt már, hogy haragudtál valamilyen gonoszság miatt, amit valakivel elkövettek. Ilyen tapasztalatok után hogyan érthetjük meg jobban Isten haragját a gonoszság láttán?

Isten haragra gerjed a gonoszság miatt, mert Ő maga a szeretet. Anyyira együttérző és jóakaratú, hogy az egyik bibliai próféta éppen túlságos kegyelmességét hozta fel ellene!

2 Gondolkodjunk el Jónás történetén, és azon, milyen reakciót váltott ki a prófétából, hogy Jón 4:1-4 szakasza szerint Isten megkegyelmezett és megbocsátott Ninive lakóinak! Mit árul ez el Jónásról és Istenről (lásd még Mt 10:8)?

Két szempontból is sokatmondó Jónás reakciója. Először is kitűnik belőle a próféta keményszívűsége. Gyűlölte az asszírokat azért, amit Izraellel tettek, és nem akarta, hogy Isten egy kicsit is könyörüljön rajtuk. Micsoda tanulság ez a számunkra! Vigyázzunk, nehogy mi is így viszonuljunk másokhoz! A kegyelem nem érdemekért jár. Azoknak kell leginkább tisztában lenni ezzel, akik már tapasztalták Isten kegyelmét, ezért így forduljanak másokhoz is. Másodszor pedig Jónás reakciója azt emeli ki, hogy Isten jellemének központi része a könyörület és a kegyelem. A próféta tisztában volt Isten kegyelmességével. Pontosan azért tudta, hogy az Úr végül majd csak nem ítéli meg Ninivét, mert „*kegyelmes és irgalmas... késedelmes a haragra és nagy a kegyelme*” (Jón 4:2, ÚRK). Igazságosan és kegyelmesen bánt minden emberrel és néppel.

Az a héber kifejezés, ami a fordításban „*nagy türelmű*” (KAR), „*késedelmes a haragra*” (RÚF, ÚRK), szó szerint azt jelenti, hogy „hosszú az orra”. A héber szólásmódban ez a hasonlat összekapcsolja a haragot az orral, és a hosszú orr metaforája arra utal, hogy milyen soká gerjed valaki haragra. Az Isten „hosszú orrára” tett utalás tehát azt az üzenetet közvetíti, hogy Ő késedelmes a haragra, hosszútűró. Az emberek gyorsan méregbe gurulnak, Isten azonban különösen békétűrő és türelmes, ingyen, bőven árasztja kegyelmét, miközben nem igazolja a bűnt, nem fordítja el a tekintetét, amikor igazságtalanság történik. A kereszt által Ő maga szerez engesztelést a bűnért és a rosszért, hogy igazságos lehessen, ugyanakkor megigazíthassa a benne hívőket (Róm 3:25-26).

Volt már, hogy nem tudtál megkönyörülni valakin, kegyelmezni annak, aki ártott neked? Hogyan lehet ilyen esetben arra gondolni, amit Isten értünk tett, hogy így, Isten bőséges kegyelmét tapasztalva megbocsátóbbak lehessünk másokkal? Hogyan lehet kegyelmet gyakorolni anélkül, hogy engedélyt adnánk a bűnre, a bántalmazásra, az elnyomásra?

A haragnak számos elfogadhatatlan formája van, ám a Biblia szerint van „jogos harag” is. Képzeljük el, hogy egy édesanya a játszótérre viszi hároméves kislányát, akit hirtelen megtámad egy férfi. Vajon nem haragszik az anya? Dehogynem! Ilyen körülmények között a harag a megfelelő reakció. Ez a példa segít megérteni Isten „jogos haragját”.

3 Olvassuk el Mt 21:12-13 és Jn 2:14-15 verseit! Mit árul el Istennek a bűn miatti haragja arról, amit Jézus a templomban tett?

Jézus a jogos harag „Isten szerinti buzgalmával” fordult azok felé, akik közönséges helyként tekintettek Isten templomára, „*rablók barlangjává*” (ÚRK) tették azt, nyereszkedtek özvegyek, árvák és szegények kárán (Mt 21:13; vö. Jn 2:16). Az Isten kegyelmes megbocsátását és a bűnösök megtisztítását jelképező templomot arra használták, hogy becsapják és elnyomják a legsebezhetőbbeket. Hogyne haragudott volna Jézus ennek az égbekiáltó bűnnek a láttán?

Mk 10:13-14 és 3:4-5 verseiben további példákat találunk Jézus jogos haragjára. Amikor az emberek kisgyerekeket vittek hozzá, „*a tanítványok pedig megdorgálták azokat*”, Jézus „*haragra gerjedt, és azt mondta nekik: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket*” (Mk 10:13-14, ÚRK).

Máskor a farizeusok szombatrontással vádolták Jézust, mert szombaton gyógyított, erre Ő megkérdezte: „*Szabad-e szombaton jót vagy rosszat tenni? Életet menteni vagy kioltani*” (Mk 3:4, ÚRK)? „*Ő pedig bánkódva szívük keménysége miatt haragosan végignézett rajtuk*” (Mk 3:5, ÚRK), majd meggyógyította a beteget. Haragját az Ige összefüggésbe hozza a szívük keménysége miatt érzett fájdalmával. Ez Isten szeretetből fakadó, jogos haragja, éppen úgy, mint az ószövetségi esetekben. Hogyne bántaná a szeretetet a rossz, főleg ha a szeretet tárgyának árt?

Mit tehetünk, nehogy igazolni próbáljuk önző haragunkat, mintha jogos felháborodás volna? Miért igen könnyű ebbe a hibába esni? Hogyan tarthatjuk magunkat távol ettől a csapdától?

Isten az egész Bibliában újból és újból bemutatja, hogy az elnyomottak oldalán áll, a támadók és elnyomók pedig joggal gerjesztik haragra. Nem haragudna, ha nem történné rossz. Haragja csak és kizárólag azok ellen fordul, akik ártanak teremtményeinek.

Isten nem bánt szándékosan (szó szerint: „szíve szerint”). Nem akarja ítélettel sújtani a gonoszságok elkövetőit, de a szeretet megkívánja, hogy végül megtörténjen az igazságszolgáltatás.

Ezt mutatja, hogy Isten sokáig megbocsátott népének, újabb és újabb lehetőségeket adott nekik a megtérésre és a megbékélésre. A próféták által folyamatosan szólt hozzájuk, de a nép nem akart hallgatni rá (lásd Zsolt 81:12-15; Jer 35:14-17).

4 Vessük össze Ezsd 5:12 és Jer 51:24-25, 44 verseit! Miért érte el az ítélet Jeruzsálemet Babilon által (lásd még 2Krón 36:16)?

Ezsdrás 5. fejezete szerint a nép kitartóan, megbánást nem tanúsítva ingerelte haragra Istent, aki végül visszavonult tőlük, és „*a babilóniai káldeus királynak, Nebukadneccarnak a kezébe adta őket*” (Ezsd 5:12, ÚRK), de csak azután, hogy „*már nem volt segítség*” (2Krón 36:16, ÚRK). Isten később Babilont is megítélte a Júdára mért nagy pusztítás miatt (Jer 51:24-25, 44; vö. Zak 1:15).

Több ítélettel kapcsolatban olvashatjuk a Szentírásban, hogy Isten az ellenségei „*kezébe adta*” népét (Bír 2:13-14; Zsolt 106:41-42), mivel elfordultak tőle és más népek „isteneit” szolgálták (5Móz 29:24-26; Bír 10:6-16). Istennek a gonoszság elleni haragja azzal éri el tetőfokát, amikor egyszer s mindenkorra eltöröl minden rosszat. Ez abból fakad, hogy minden teremtményét szereti, a világmindenség örök javát keresi. Éppen ez forgott kockán a bűn, a lázadás és a gonoszság egész kérdésében.

Isten nem akar ítélet alá rekeszteni senkit. Hogyan segít ez megérteni az isteni harag kérdését? Isten késedelmes a haragra, tehát nem kellene nekünk is türelmesebbnek lennünk a körülöttünk élőkkel? Hogyan lehet ezt megtenni, miközben védjük a bántalmazottakat és törődünk velük?

„Rettenetes” az isteni harag, de semmiképpen nem áll ellentétben az erkölccsel vagy a szeretettel. Ellenkezőleg! Isten azért juttatja kifejezésre haragját a gonoszsággal szemben, mert Ő a szeretet. Haragja rettenetes a rossz aljassága miatt, ami tiszta jóságának és dicsőségének szöges ellentéte.

A szeretet a fontos Isten számára, a harag nem. Ahol nincs gonoszság vagy igazságtalanság, ott harag sincs. Végül Istennek a legnagyobb szeretetből fakadó tette, a gonoszságnak a világegyetemből való kiirtása eltünteti a haragot is, mert soha többé semmiféle igazságtalanság vagy gonoszság nem lesz. Örökkön örökké csak végtelen boldogság és igazság lesz majd a tökéletes szeretet kapcsolatában. Isten nem gerjed haragra többet, mert soha nem lesz azt kiváltó ok. Csodálatos gondolat!

5 Némelyek attól tartanak, hogy lesznek, akik Isten haragját talán felhatalmazásnak tekintik az emberi bosszúra. Olvassuk el 5Móz 32:35, Péld 20:22, 24:29, Róm 12:17-21 és Zsid 10:30 verseit! Mit mondanak ezek az igék a bosszúról?

A Szentírás szerint Isten joga, hogy ítéletet tartson, és amikor arra kerül a sor, Ő mindig tökéletesen igazságos. Az Ó- és az Újszövetség is Isten jogának nevezi a bosszút. Pál így ír: *„Magatokért bosszút ne álljatok, szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr”* (Róm 12:19, idézi 5Móz 32:35 versét).

Isten végül megítéli az igazságtalanságot és a gonoszságot, ugyanakkor Krisztus menekvést biztosított minden benne hívőnek. Jézus *„megszabadít minket az eljövendő haragtól”* (1Thessz 1:10, ÚRK; vö. Róm 5:8-9), Isten terve szerint: *„Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által”* (1Thessz 5:9). Isten nem közömbösíti a haragját, hanem aki hisz Jézusban, az általa megszabadulhat.

Krisztus engesztelő halála hogyan szerezhet érvényt az igazságnak, miközben megszabadít bennünket a haragtól? Vannak hiányosságaink, Krisztus mégis lehetővé teszi a szabadulásunkat. Ennek fényében miért kell kegyelmesebbnek lennünk az emberekkel?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, „Bálványimádás a Sínai hegynél” c. fejezet.

Az aranyborjúval kapcsolatban ezt olvashatjuk: „Az izraeliták az árusítás bűnét követték el. Árusításukat pedig éppen olyan Király ellen követték el, aki jótéteményeivel halmozta el őket, és akinek önként fogadtak engedelmisséget. [...] Isten irgalmassága azonban még ebben az esetben is megmutatkozott. [...] Isten csak azokat engedte elpusztítani, akik kitarítottak az ellene való lázadás és a bálványok imádása mellett. Ezt a bűnt azért is meg kellett büntetni, hogy a környező nemzetek világosan lássák: a bálványimádás milyen nagymértékben magára vonja Isten haragját. Az ítélet végrehajtását a bűnösön Mózesnek fel kellett jegyeznie ünnepeles és nyilvános tiltakozásként az árusítók és a bálványimádók bűne ellen. Mivel az izraelitáknak kárhozhatniuk kellett a szomszédos törzsek bálványimádását, ezért később ellenségeik szemükre vethetik azt a vádat, hogy az a nép, amely saját Istenének vallja Jahvét, borjút készített és imádott a Hórebbe. Bár elismerték ezt a megszegyenítő igazságot, Izrael rá tudott mutatni a vétkesek rettenetes sorsára bizonyítékként, hogy Isten a bűnüket nem bocsátotta meg, és nem mentette fel őket a büntetés alól. A szeretetnek, nem kevésbé mint az igazságnak, meg kell követelnie, hogy Isten ítéletet rójon ki a bűnre... Isten irgalma volt az, hogy csak ezreknek kellett elpusztulniuk, hogy hasonló ítélettel ne kelljen milliókra lesújtania” (*Pátriárkák és próféták*, 324–325. o.)

Naponkénti tanulmányozásra: Efézus 5 – Kolossé 1;

Ellen G. White: *Apostolok története*, 5. fejezet

1. Az apostol szerint kikkel ne vállaljunk egyáltalán közösséget?

2. Miben bővelkedjék mind jobban és jobban a hívők szeretete?

3. Hol van a mi országunk? _____

4. Milyen gyümölcsöket termünk, ha az Úr tetszésére élünk?

5. Mi célból gyűljenek össze csoportokba a keresztyén munkások?

Mélyítsd el a tanultakat, és válaszolj az online-kérdésekre:
adventist.ro/reconsacrare

Gyere el az oktatók órájára!

Ha szombatiskola-vezető vagy -oktató vagy, gyere el a hetente tartott tanítói órára! A találkozók keretében tapasztalt közösségi hangulat segíteni fog a tanításban. Imádkozz azért, hogy képes légy más oktatókat is meggyőzni a tanítói órán való részvételle! Megszokásból számos gyülekezetben szombat reggel tartják ezt a találkozót, de ha a helyi viszonyok ezt nem teszik lehetővé, bátorítom az érintetteket, hogy találják meg a megfelelő időpontot ehhez a fontos tevékenységhez.

**„Aki hallja,
ezt mondja: Jövel!
És aki szomszárjához,
jöjjön el!”
(Jelenések 22:17)**

Általános áttekintés

Isten haragja szeretetének egyik kifejezése, amely által megbünteti a gonoszt és a bűnt.

A tanulmány témái

- 1 Isten haragja az Ő szent és hosszútűró válasza a bűnre.** Isten haragjának alapja nem önkényes, ellenőrizhetetlen vagy bosszúálló kezdeményezés, hanem szeretetteljes és határozott válasz a gonoszsra és az igazságtalanságra; válasz a folyamatos és lázadó bűnre, amely tönkreteszi a teremtett világot. Isten haragja szeretetének egy másik kifejező eszköze, amivel egyrészt megbünteti a gonosz embereket a bűneik miatt, másrészt pedig kiszabadítja a népét a bűnösök kezéből. A Szentírásban Isten haragja a legjobban saját elbeszélő szöveggörnyezetében érthető meg, mint például a 78. zsoltárban. Az Isten által tett csodák és jelek ellenére megtéretlen szívű népe megfedkezett róla, konokká vált és fellázadt az Úr ellen.
- 2 Isten haragja szerető és jogos felháborodás.** A Szentírásban világos leírását találjuk Isten haragjának: szeretetteljes és jogos indulat népe elnyomásával és szenvedésével szemben. Isten cselekvő módon közbelép a gonosz megbüntetése érdekében, mivel jogosan felháborodik, és feldühödését tökéletes jósága és szeretete motiválja. Haragja a szeretet megfelelő válasza a gonoszsra, lévén, hogy a gonosz megsebzí szeretett teremtményeit.

Alkalmazás: Figyelembe véve Isten illetékes válaszát az igazságtalanságra és a gonoszsra, mit kellene tennünk azért, hogy cselekvő módon kizárjuk az igazságtalanságot és enyhítsük mások szenvedését?

Magyarázat

Isten haragja az Ő szent és hosszútűró válasza a bűnre

A Szentírásban Isten haragja a legjobban saját elbeszélő szöveggörnyezetében érthető meg. A 78. zsoltár – a 119. után a leghosszabb zsoltár – kiemeli Izrael történelmének különleges eseményeit, legfőként a kivonulást és a pusztai vándorlást. Ebben a költői elbeszélésben Aszáf bátorítja Isten népét, hogy legyen hűséges az Úrhoz, nem úgy, mint az elmúlt nemzedék, amely fellázadt Isten ellen.

Számos más zsoltárral ellentétben, a 78. himnusz – amely egy ének-szövegbe burkolt tanácsadás – címzettje nem Isten, hanem a nép (ld. Adele Berlin és Marc Zvi Brettler jegyzetét a 78. zsoltárhoz: *The Jewish Study Bible*, 2. kiadás, Oxford University Press, Oxford, 2014, 1353. o.). A legnagyobb valószínűség szerint a zsoltáros a nép eszébe akarta juttatni Isten szeretetteljes múltbeli beavatkozásait, miközben énekelték ezt a költői elbeszélést, bizonyosságát adva annak, hogy nem fognak felejtetni, mint a pusztában veszteglő nemzedék (ld. C. John Collins 78. zsoltárhoz írt magyarázatát: *ESV Study Bible*, Crossway, Wheaton, IL, 2008, 1033. o.).

A héber *škh* ige (jelentése: felejtkezik) kétszer jelenik meg a zsoltárban. Zsoltár 78:7 versében az Isten dolgairól való el nem felejtkezés kapcsolatban áll az Istenbe vetett bizalommal és Isten törvényeinek megtartásával. Ezzel szemben az Úr dolgairól való elfelejtkezés az engedetlenséggel és a lázadással ér fel, továbbá felfedi a „szilárd szívvel” nem rendelkezés mélyebb problémáját is, azaz egy olyan lélekre vet fényt, amely „nem volt hű Isten iránt” (Zsolt 78:8). A pusztában tapasztalt csodák és áldások ellenére a nép fellázadt, „folyvást vétkeztek ellene” (Zsolt 78:17), és „szólának Isten ellen” (78:19). A 21. vers szerint Isten haraggal válaszolt erre a bűnre: „Meghallotta az Úr és megharagudott ezért, és tűz gyulladt fel Jákob ellen, és harag gerjedt fel Izrael ellen.” Isten haragjának okát a következő igevers foglalja össze: „Mert nem hittek Istenben, és nem bíztak az Ő segedelmében”, annak dacára, hogy a szemük előtt történtek a mennyei csodák és jelek.

A következő utalás Isten haragjára Zsoltár 78:31 versében található, és tovább folytatja a már említett gondolatmenetet: „Mindamellet is újra vétkezének, és nem hívének az ő csodadolgáiban” (78:32). Mi több, a zsoltárból megtudjuk, hogy amikor Isten lesújtott rájuk, újból el kezdték keresni Őt, és eszükbe jutott, hogy Isten egyedüli szabadulásuk (Zsolt 78:34–35).

Csakhogy ez a reakció nem volt őszinte a részükről. Tulajdonképpen „hízkelének néki szájukkal, nyelvükkel pedig hazudozának néki, de szívük nem volt tökéletes iránta, és nem voltak hűségesek az Ő szövetségéhez” (Zsolt 78:36–37). Ebben a kontextusban találjuk a legszebb és szeretettel leginkább átítatott leírást Isten haragjáról: „Ő azonban irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt, sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását” (Zsolt 78:38).

Aszáf emlékeztette továbbá Izrael népét, hogy Isten haragja szabadította ki őket az egyiptomi rabságból, amikor ítéleteivel lesújtott az el-

nyomóikra (Zsolt 78:49–50). Csakhogy ez után a csodálatos szabadulás után az izraeliták „megkísérték és megharagíták a magasságos Istent, és nem őrizék meg bizonyosságait” (78:56). Isten törvényében a bálványimádás elleni parancsolaton különösen nyomatékos a hangsúly: „Haragra ingerelték őt magaslataikkal, és bosszantották faragott bálványaikkal” (78:58). Érdemes megjegyezni, hogy a zsoltáríró Isten haragját ebben a kontextusban az elhagyás/elvetés fogalma által szemlélteti: „elveté magától Siló hajlékát” (78:60), „és fegyver alá rekeszté az ő népét” (78:62).

A 78. zsoltár költői narrációja rámutat arra, hogy Isten haragja nem önkényes kezdeményezés vagy ellenőrizhetetlen reakció, hanem határozott válasz a folyamatos bűnre és lázadásra.

Isten haragja szerető és jogos felháborodás

A templom Jézus általi megtisztításáról szóló evangéliumi narrációk (Mt 21:12–13; Mk 11:15–17; Lk 19:45–48; Jn 2:14–15) értékes példát nyújtanak arra vonatkozóan, hogy miként értelmezendő az isteni harag jogos és felelősségteljes felháborodásként, szemben a szeszélyes és lobbánékony magatartással. A *Jézus élete* c. könyv 16. fejezetében („Az Ő templomában”) Ellen G. White mélyreható észrevételeket közöl, amelyek mentén elgondolkodhatunk Isten haragján. Ebben a fejezetben többször is kijelenti, hogy a templom megtisztításában nemcsak az ember Jézus vett részt: „A templom megtisztítása emberfeletti erő révén történt” (164. o.). Miközben az emberek „Krisztusra néztek, észrevették, hogy az istenség átvillan az emberi külsőn” (162. o.).

Ellen White magyarázata szerint a templom udvarában „a kufárok el-
képesztő árakat kértek az állatokért, a hasznát megosztották a papokkal és a vezetőkkel, akik így a nép rovására gazdagodtak meg” (*Jézus élete*, 155. o.). Következésképpen ahelyett, hogy valóban Isten képviselőiként szolgáltak volna a nép érdekében, helyreigazítva a templom udvarán elkövetett visszaéléseket, a papok és az előljárók a saját hasznukat tartották szem előtt. Példát kellett volna mutatniuk az embereknek a tisztesség és a könyörület terén, tudakozódniuk kellett volna a hívők szükségletei felől, készen arra, hogy segítsék mindazokat, akik képtelenek voltak kifizetni az áldozati állatokért kért árat. Nem így tettek. Engedték, hogy a kapzsiság megkeményítse a szívüket.

Prófétánónk ekképpen jellemzi a templomban megforduló embereket: „Eljöttek erre az ünnepségre a szenvedők, a szűkölködők, a nélkülözők is. Ott voltak a vakok, a sánták, a süketek. Egyeseket ágyon hoztak. Sok olyan szegény is eljött, akik a legszerényebb áldozatot sem tudták meg-

vásárolni az Úrnak, még saját éhségük csillapítására sem tudtak élelmet venni” (*Jézus élete*, 157. o.). A papok azonban nem tanúsítottak együttérzést irántuk, „szenvedésük nem ébresztett szánalmat a papok szívében” (157. o.).

Jézus eljött a templomba, és a papokkal ellentétben látta a tisztességtelen kereskedelmet és a szegények fájdalmát. Ellen White a felháborodás nyelvezetét használja Jézus reakciójának a kiemeléséhez: „Amint áttekintette az udvart, ábrázatán felháborodás, hatalom és erő tükröződött” (157. o.). A felháborodás e kontextusában Ellen White hangsúlyozza, hogy Krisztus istensége átvillant emberi külsején. Miközben a szentségtelen kufárkodás résztvevői rátekintettek, az volt a benyomásuk, hogy Isten ítélőszéke előtt állnak, hogy számot adjanak cselekedeteikről. A pénzváltók asztalait „azelőtt sosem látott hévvel, ugyanakkor komolysággal döntögette fel” (158. o.).

Érdeemes megjegyeznünk, hogy ez a harag nem érthető meg helyesen anélkül, hogy ne vennénk figyelembe Jézus szegények iránti könyörületét, amelyet a templomi kereskedés ébresztett fel a lelkében. „Könnyező szemmel szólt a körülötte álló, reszkető néphez: »Ne féljetek, én megszabadítalak titeket, ti pedig dicsőítetek engem. Ezért jöttem e világra«” (163. o.).

Ez a bibliai narráció, melyet Ellen White oly gyönyörűen feltárt előttünk, krisztológiai szempontból rámutat arra, hogy Isten haragja hogyan lehet szerető és igazságos felháborodás népe szenvedésével és elnyomásával szemben. Végül is ez az isteni felháborodás – az elnyomók elítélése nyomán – mozgásba hozza a nép felszabadulását.

Alkalmazás

Reflections on the Wrath of God [*Gondolatok Isten haragjáról*] c. cikkében Marvin Moore Isten igazságtalanságra adott válaszában elmélkedik. Moore egy rövid történetet mesél el, ami röviden így hangzik: egy napon egy anya a hátsó udvarra ment, hogy előhozzon valamit, amikor meglátta, hogy a lánya ellen a nagybátyja nemi erőszakot követ el. Mit tegyen? Menjen a szobájába, és semmi mást ne tegyen, csak imádkozzon a helyzet megoldásáért, vagy pedig lépjen közbe és azonnal állítsa meg a bűnöst? (ld. *Journal of the Adventist Theological Society*, 15.2, 2004, 118–127. o., <https://digitalcommons.andrews.edu/jats/vol15/iss2/8>). Ennek a történetnek a fényében kérd meg a csoportod tagjait, hogy beszéljék meg az alábbi kérdéseket!

- 1** Mit kellene tennie Istennek, amikor látja, hogy mennyi abúzust és igazságtalanságot követnek el a népe ellen? Érezhet Isten erős haragot?
- 2** Isten haragja szeretete kifejezése? Magyarázd meg! Közbe kellene lépnie a bűn és a bűnös megállítása érdekében? Miért igen, vagy miért nem?
- 3** Milyen szituációkban léptél fel te is az igazságtalanság megszüntetése vagy mások szenvedésének enyhítése érdekében?
- 4** A Biblia azt tanácsolja, hogy ne gerjedjünk haragra és ne vétkezzünk. Mondj néhány konkrét példát a mindennapi életedből, amikor a harag a szeretet kifejeződéseként nyilvánult meg!

Isten szereti az igazságot

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 2Mózes 32:14; 5Mózes 32:4; Zsoltárok 33:5; 85:11;
Máté 5:43-48; Titusz 1:2; Jakab 1:17

Alapige: „Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok a földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr”
(Jer 9:24).

Az ókori Közel-Kelet népei nemcsak szeszélyesnek, erkölcstelennek, kiszámíthatatlannak tartották „isteneiket”, hanem azt képzeltek, hogy olyan atrocitásokat is megkövetelnek tőlük, mint például gyermekáldozatokat. A pogányok azonban még ezek után sem számíthattak a kegyükre, ezért nem mertek szembeszállni törzsi „isteneik” akaratával.

5Móz 32:17 szerint az ilyen „istenek” mögött démonok álltak (lásd még 1Kor 10:20-21). Kultuszukra jellemző volt a követelőzés, és közben az emberek hatalmas lelki, erkölcsi sötétségben maradtak.

A démoni erők össze sem hasonlíthatók a Biblia Istenével. Jahve tökéletesen jó, a jelleme nem változik. Csakis állandó jósága miatt lehet reményünk most és az örökkévalóságra nézve.

Éles ellentétben az ókori világ bálványával, sőt a mai „istenekkel” is, Jahve komolyan odafigyel a gonoszságra, a szenvedésre, az igazságtalanságra és az elnyomásra – mindezeket állandóan és félreérthetetlenül elítéli, és egy nap majd el is törli.

Az egész Szentírásban együtt jár a szeretet az igazsággal. Az igazi szeretet megköveteli az igazságot, és igazságot csak szeretettel lehet szolgáltatni, meghatározni. Nem vagyunk hozzászokva, hogy erre a két fogalomra együtt gondoljunk, mivel az emberiség mindkettőt nagy mértékben elferdítette.

1 Olvassuk el Zsolt 33:5, 85:11, 89:15, Ézs 61:8 és Jer 9:24 verseit! Hogyan világítanak rá ezek az igék Isten igazságszeretetére?

Ezek a versek egyértelműen kifejezik, hogy Isten szereti az igazságot (Zsolt 33:5; Ézs 61:8). A Szentírásban elválaszthatatlanul összetartozik a szeretet és az igazság, Isten szeretete és igazsága együtt jár. Ő komolyan törődik azzal, hogy igazság legyen a földön.

Jó oka volt a prófétáknak, hogy következetesen felszólaljanak mindennemű igazságtalanság ellen, beleértve az igazságtalan törvényeket, hamis mércéket, a szegények, az özvegyek és a sebezhetők elnyomását. Az emberek különféle gonoszságokat és igazságtalanságokat követnek el, Isten azonban következetesen „*kegyelmet, ítéletet és igazságot*” (Jer 9:24) gyakorol a földön. Ennélfogva Isten hűségesei az egész Szentírásban alig várják az isteni ítéletet, úgy, mint ami nagyon jó, mert az Úr megbünteti a gonoszságok elkövetőit és az elnyomókat, az igazságtalanságok és elnyomás áldozatainak pedig igazságot, szabadulást hoz.

Isten uralmának fundamentuma az igazság és az igazságosság. Szereteten alapuló kormányzása igazságos, más, mint a korrupt világi uralmak, amelyek az egyéni nyereség és személyes hatalom érdekében gyakran folytonossá teszik az igazságtalanságot. Istenben „*irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást*” (Zsolt 85:11).

Isten világossá teszi, hogy mit vár tőlünk: „*Megmondta neked, ó ember, hogy mi a jó, és mit kíván tőled az ÚR: csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeresd az irgalmasságot, és alázatosan járv Isteneddel*” (Mik 6:8, ÚRK). Jellemének központi része a szeretet, valamint az abból fakadó igazság és irgalom.

Milyen példákat látunk most arra, hogy az emberek elferdítik az igazságot? Miért ne várnánk hát, hogy Isten elhozza a tökéletes igazság napját!?

Isten nemcsak egyszerűen azt állítja, hogy szereti az igazságot és az igazság szeretetére, igaz életre hív, hanem Ő maga tökéletes és megin-gathatatlan *példát* is szolgáltat ezekre a jellemtulajdonságokra. A Szent-írás tanítása szerint Isten csakis szent, hűséges, igazságos és szeretet-teljes. Mindig azt teszi, ami szeretetből fakad, igaz és igazságos, soha semmi rosszat nem követ el.

2 Olvassuk el 5Móz 32:4 és Zsolt 92:16 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből Isten hűségéről és igazságosságáról?

Többek között ezek a versek is azt hirdetik, hogy Isten igazságos és szeretetteljes, *„nincsen hamisság benne”* (Zsolt 92:16; vö. 25:8; 129:4)! Isten *„nem cselekszik hamisságot, ítéletét minden reggel napfényre hozza”* (Sof 3:5, ÚRK). Figyeljük meg az éles ellentétet Isten és azok jel-leme között, akik az igazságtalanságot szeretik!

Isten tudja, hogy mi a legjobb mindenkinek, azt is akarja, ami a leg-jobb mindenkinek. Folyamatosan azért cselekszik, hogy az összes érin-tett számára a legjobb végeredményt biztosítsa.

3 Olvassuk el Zsolt 9:8-9 és 145:9-17 verseit! Mit tanítanak Istenről ezek a szakaszok?

A Biblia Istene *„igaz bíró”* (Zsolt 7:12), nem lakhat nála gonoszság (Zsolt 5:5); *„az Isten világosság, és nincsen benne semmi sötétség”* (1Jn 1:5). Jósága tökéletes, Ő *„gonoszsággal nem kísérthető”* (Jak 1:13; vö. Hab 1:13).

Isten jósága és dicsősége tehát elválaszthatatlanul összekapcsolódik. Sokan a hatalom bűvöletében élnek, a mindenható Isten azonban csak igazsággal és szeretettel gyakorolja hatalmát. Nem véletlen, hogy ami-kor Mózes megkérte: *„Mutasd meg nekem dicsőségedet”*, Isten így felelt: *„Megteszem, hogy elvonuljon előtted egész fenségem [a héberben: jóság-gom]”* (2Móz 33:18-19).

Miért engedi a jóságos Isten, hogy ennyi gonoszság történjen a világon? Beszélgessünk erről a csoportban!

4 Olvassuk el Mal 3:6 és Jak 1:17 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből Isten jelleméről?

Isten kijelenti: „*Én, az Úr, meg nem változom*” (Mal 3:6). Vannak, akik ezt úgy értik, hogy Ő semmilyen tekintetben nem változik. Viszont a vers többi része és a közvetlen környezete rávilágít, hogy itt Isten *erkölcsi változatlanságáról* van szó. Hozzánk való viszonyulása változhat, hiszen kijelenti: „*Jákób fiai, nem semmisültök meg*” (ÚRK)! A következő versben pedig így szól népéhez: „*Térjeteك hozzám, és én is hozzátok térek*” (Mal 3:7)!

Isten oda-vissza ható kapcsolatba lép teremtményeivel, miközben a jelleme állandó marad. Ezt erősíti meg Jak 1:17 verse is azzal, hogy minden jó és tökéletes ajándék Istentől származik, akinél nincs változás. Istentől semmiféle rossz nem ered.

A Szentírás ismételten azt tanítja itt és másutt is, hogy Isten jelleme változatlan, más szóval a Biblia következetesen képviseli Isten *erkölcsi változatlanságát*. Ezzel együtt valóságos kapcsolatba léphet és lép is a teremtményeivel, reagál arra, amit tesznek, de mindig szeretettel és igazsággal.

5 Mit tanítanak Istenről 2Tim 2:13, Tít 1:2 és Zsid 6:17-18 versei?

Isten nem tagadhatja meg magát, soha nem hazudik, ígéretei megtörhetetlenek. Bízhatunk abban, hogy a Biblia Istene ugyanaz, aki (Krisztusban) készségesen odaadta önmagát értünk a kereszten. Fenntartások nélkül bízhatunk benne. Azért tekinthetünk bizalommal és reménnyel a jövőbe, mert ahogy Zsid 13:8 fogalmaz: „*Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz*” (Zsid 13:8).

Hogyan tanulhatunk meg bízni Isten jóságában még akkor is, ha borzasztóan rosszul alakulnak a dolgok az életünkben? Hogyan segít ebben a kereszten függő Isten képe?

Gyakorolhat Isten „megbánást”? Ha igen, akkor ez mit jelent? Amint láttuk, a jelleme soha nem változik, viszont egyes bibliaszövegek kijelentik, hogy van, amit „abbahagy”, „megállít”, „megbán”. A megbánás része – legalábbis emberi viszonylatban –, hogy elismerjük: valamit rosszul tettünk. Hogyan ábrázolhatja tehát néhány igevers úgy Istent, mint aki „megbán” valamit?

- 6** Vessük össze **2Móz 32:14** és **Jer 18:4-10** verseit! Mit értsünk tehát azon, hogy Isten *abbahagy* vagy *megbán* valamit?

Több más igehely mellett itt is úgy áll előttünk Isten, mint aki a nép bűnbánatának és a közbenjárásnak a hatására megállítja az ítéletet. Megígéri, hogy ha a nép elfordul gonoszságától, Ő is elfordul a tervezett ítélet végrehajtásától. Az egész Szentírásban gyakran előkerülő téma, hogy az ember bűnbánatára válaszul Isten eláll az ítélet végrehajtásától.

- 7** **4Móz 23:19** és **1Sám 15:29** versei szerint van, hogy Isten megváltozik vagy megbán valamit?

Konkréten azt olvassuk, hogy Isten *„nem ember..., hogy valamit megbánjon”* (1Sám 15:29); *„Isten nem ember, hogy hazudjék, és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-e ő valamit, hogy meg ne tenné? Ígér-e valamit, hogy ne teljesítené”* (4Móz 23:19, ÚRK)? Más igehelyekkel összevetve nem érthetjük úgy ezeket a szakaszokat, mintha Isten soha „nem bánna meg” semmit, inkább ezek a kijelentések azt fejezik ki, hogy az Ő „megbánása” nem olyan, mint az embereké. Mindig betartja az ígéretét, és amikor változtat az eljárásán, ha az emberek megbánást tanúsítanak, azt kizárólag jósága és Igéje szerint teszi. A megtérés után eláll az ítélettől, éppen azért, mert jó, igaz, szeretettel és könyörülettel teljes a jelleme.

Mi a jelentősége az isteni „megbánás” bibliai bemutatásának? Mit tudhatunk meg ebből Isten jellemének állandóságáról, miközben őszinte, odavissza ható kapcsolatba lép teremtményeivel – és ez valójában az Ő tetteire is hat?

A Szentírás következetesen azt tanítja, hogy „*az ÚR, a te Istened az Isten; hűséges Isten ő, aki megtartja szövetségét és az irgalmasságot ezerzig azok iránt, akik szeretik őt, és megtartják parancsolatait*” (5Móz 7:9, ÚRK). Jóságos és szeretettel teljes jellemét Jézus mutatta be legjobban a kereszten (lásd Róm 3:25-26; 5:8). A Zsoltárokból ezt olvassuk: „*Jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége*” (Zsolt 100:5; vö. 89:3)! Tehát megbízhatunk benne, csak jó ajándékokat ad gyermekeinek (Jak 1:17; vö. Lk 11:11-13). Valójában még azoknak is jót ad, akik ellenségnek látják.

8 Mt 5:43-48 szakasza mit mond Isten csodálatra méltó szeretetéről? Jézus tanításának a fényében hogyan viszonyuljunk az emberekhez?

Máté 5. fejezete Isten szeretetét állítja elénk a tökéletes szeretet mintájaként. A tökéletességet el nem érő szeretet csak azokra irányul, akik-től szeretetet kap. Isten azonban azokat is szereti, akik gyűlölik Őt, akik az ellenségeinek mondják magukat. Isten szeretete teljes, ezért tökéletes.

Isten szeretete és kegyelme messze túlmegy minden elképzelhető elváráson, de soha nem nyomja el az igazságot, és nem is száll szembe vele. Ellenkezőleg! Összekapcsolja az igazságot és a kegyelmet (Zsolt 85:11). A Biblia így tanít: „*Őrizd meg az irgalmasságot és az ítéletet, és bízzál szüntelen a te Istenedben*” (Hós 12:6; vö. Lk 11:42).

Isten tesz majd tökéletes igazságot, amikor „*igazságos ítélete nyilvánvalóvá lesz*” (Róm 2:5, ÚRK). A megváltottak végül így fognak énekelni: „*Nagyok és csodálatosak a te tetteid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a te utaid, nemzetek Királya! Ki ne félne téged, Uram, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent! Mert a pogányok eljönnek mind, és leborulnak előtted, mert igazságos ítéleteid nyilvánvalóvá lettek*” (Jel 15:3-4, ÚRK; vö. 19:1-2).

„Uram, te vagy Istenem, magasztallak, dicsérem nevedet, mert csodát cselekedtél, rég elgondolt tanácsod hűség és igazság” (Ézs 25:1, ÚRK). Hogyan tanulhatjuk meg nehéz időkben is dicsőíteni Istent? Hogyan dicsőítheti Őt az életünk azzal, hogy befolyási körünkben az igazságot munkáljuk?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, „Isten szeretete az emberek iránt” c. fejezet.

Az Úr eget és Földet betöltő szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékaival von magához bennünket. A természet művei és a legbensőségesebb lelki kötelek által, amit az emberi szív átérezhet és átélhet, igyekezett magát kijelenteni nekünk; ám mindezek csak tökéletlenül mutatják be végtelen szeretetét. Mert mindezen világos és érthető bizonyítékok ellenére is úgy elvakította a jónak ellensége az emberek értelmét, hogy csak félelemmel és rettegéssel tekintenek Istenre, akit szigorú és engesztelhetetlen Úrnak képzelnek. Sátán félrevezette az emberiséget, hogy Istenben olyan lényt lásson, akinek legfőbb tulajdonsága a szigorú igazságosság, aki hajthatatlan bíró és kegyetlen hitelező. Oly lénynek tüntette fel az Alkotót, aki árgus szemekkel figyeli az emberek hibáit, gyengéit, hogy azonnal lesújthasson rájuk ítéleteivel. Jézus épp azért jött a Földre, hogy eltávolítsa a sötét árnyat, amely Isten irántunk érzett végtelen szeretetét elfedte” (*Jézushoz vezető út*, 10–11. o.).

**Naponkénti tanulmányozásra: Kolossé 2 – 1Thesszalonika 4;
Ellen G. White: *Apostolok története*, 6. fejezet**

1. Mi a teendő, ha valakinek panasza van a felebarátja ellen?

2. Hogyan hirdették az evangéliumot a thesszalonikabelieknek?

3. Hogyan dolgozott Pál és missziós csapata, hogy ne legyen senkinek sem a terhére?

4. Mi miatt áll bosszút az Úr, amiről Pál is beszélt és bizonytságot tett?

5. Mit kértek imában a tanítványok, miután kiáradt rájuk a Szentlélek?

Mélyítsd el a tanultakat, és válaszolj az online-kérdésekre:
adventist.ro/reconsacrare

A Biblia minden otthonban

Egy derűlátó becslés szerint a romániai otthonok több mint felében van legalább egy Biblia. De mit teszünk azzal a legkevesebb 2 millió háztartással, amelyből hiányzik Isten Igéje? A modern sztenderdek szerint is minden keresztény lakásban lennie kell egy Bibliának. A Szentírás fénye értékesebb az otthon számára, mint a közművekhez való csatlakozás? Sikerülni fog a keresztényeknek elérniük ezt a célt, s ha igen, mikor?

Imádkozz, tervezz, cselekedj!

Általános áttekintés

A teljes Szentírásban a szeretet és az igazság Isten jellemének belső adottsága. Ezek az attribútumok kinyilatkoztatják számunkra, hogy Istent mélyen foglalkoztatja az igazság és a jogosság.

A tanulmány témái

- 1 A szeretet és az igazság kéz a kézben jár.** Habár nem vagyunk hozzászokva ahhoz, hogy egyszerre gondoljunk a szeretetre és az igazságra, a Szentírás szerint az igazi szeretetnek igazságra van szüksége, a valódi igazságot pedig a szeretet motiválja. Másrészt viszont a mondvacsinált szeretet igazság nélkül gonosz iránti engedékenységet jelent, a szeretet nélküli igazság pedig hideg legalizmust. Következésképpen a valódi igazság és szeretet Isten tökéletes jellemét mutatja be. Isten szereti az igazságot, és célja gyakorlatba ültetni azt a világban.
- 2 Az igazság szeretete következetességet kér.** Az igazság Isten kormányzásának fundamentuma. Cselekedetei alapjául az isteni jellem erkölcsi következetessége szolgál. Isten igazsága a becsületességéből fakad, lévén, hogy Ő sosem hazudik, és ígéreteit mindig betartja. Habár Isten változhatatlanságát jelenti ki, a Szentírás ugyanakkor jelzi, hogy cselekedetei változhatnak a kapcsolatok távlatában, válaszként az emberek döntéseire.
- 3 A szerető igazság szem előtt tartja a megtérést.** Sok helyen olvassuk a Bibliában, hogy Isten nem gondolja meg magát, ami azt jelenti, hogy nem hazudik. Továbbá bizonyos ószövetségi passzusok arra utalnak, hogy Isten enged a döntéséből és változtat azon, abban az értelemben, hogy a várható, az emberek bűnös élete miatt bejelentett ítéletet nem hajtja végre. A tény, hogy Isten engedi magát meggyőzni, nem jelenti azt, hogy hazudott az előbbi ítéletében; inkább arról van szó, hogy az emberekkel való kapcsolata távlatában változtat a cselekedetein, amennyiben a teremtményei megtérnek és úgy döntenek, hogy közösségben élnek vele.

Alkalmazás: Figyelembe véve, hogy Isten kapcsolata az Ő népével változhat annak függvényében, hogy az emberek az elfogadása vagy az elutasítása mellett döntenek, hogyan közvetíthetjük Isten szerető igazságát, amikor a világban végbemenő gonoszra és igazságtalanságra reagálunk?

Sokan úgy vélik, hogy a szeretet és az igazság kölcsönösen kizárja egymást. E szerint a nézet szerint egy személy nem lehet egy időben igazságos és szeretettel teljes. Ebből a szempontból a szeretet engedékeny, és ellehetetleníti – vagy legalábbis akadályozza – az igazság helyes alkalmazását. Másrészt viszont állítják, hogy az igazságnak objektívnek és pártatlannak kell lennie, következőképpen a könyörület és a szeretet minden formáját ki kell zárnia.

Ez a perspektíva azonban nem az egyetlen (és nem a legjobb) gondolkodási mód a szeretet és az igazság megkülönböztetésére vonatkozóan. A szeretet és az igazság nem alkot dichotómiát (kettősséget) a Szentírásban, hanem harmonikus módon közrejátszik Isten tökéletes jellemének bemutatásában. A szeretet és az igazság bibliai leírásában nem gondolhatunk úgy az egyikre, hogy figyelmen kívül hagyjuk a másikat. Az a szeretet, amelyből hiányzik az igazság, voltaképpen igazságtalanság vagy részrehajlás, míg a szeretet nélküli igazság nem több hideg legalizmusnál. A Biblia még ennél is továbbmegy: Isten nemcsak egyesíti a szeretetet és az igazságot, hanem szereti az igazságot és a törvényt (ld. Zsolt 33:5; Ézs 61:8).

Az „igazság”-ként fordított héber szó Zsoltár 33:5 versében a *mišpāt*, amely a helyes kormányzás gondolatát közvetíti. Robert Culver szerint míg a demokratikus kormányzás modern elvei különválasztják a törvényalkotó, a jogi eljárást lefolytató és a végrehajtó szakaszt, addig „a *mišpāt* nem korlátozódik csupán a bírósági munkafolyamatokra, hanem voltaképpen a kormányzás összes funkcióját magába foglalja”. Ebből a perspektívából – amennyiben nincsen szó a szerepek különválasztásáról – a bibliai korok kormányzásának középpontjában mindennek előtt a vezető személye állt, nem pedig a törvénykönyvek. Más szavakkal, a vezetőnek vagy a bírónak bírói – jogi eljárást lefolytató – és végrehajtó hatalma volt, azaz nemcsak ítéleteket, bírói döntéseket hozott, hanem végre is hajtotta a meghozott ítéleteket, illetve gondoskodott arról, hogy végrehajtsák azokat. Hadd említsünk egy példát: amikor Dávid megkérte Istent, hogy ítélkezzen a Saullal történt vitáját illetően, nemcsak a számára kedvező ítéletben reménykedett, hanem abban is, hogy Isten végrehajtja bírói döntését, azaz kiszabadítja és bosszút is áll érte. „Legyen azért az Úr ítélőbíró, és tegyen ítéletet közöttem és közötted, és lássa meg; ő forgassa az én ügyemet, és szabadítson meg engem a kezedből” (1Sám 24:16) (Robert D. Culver, „2442 מִשְׁפָּט”, szerk. R. Laird Harris, Gleason L. Archer Jr és Bruce K. Waltke: *Theological Wordbook of the Old Testament*, Moody Press, Chicago, 1980, 948. o.).

Figyelembe véve az igazság ezen általános értelmezését, ha azt mondjuk, hogy Isten szereti az igazságot, azzal látszólag két fontos szempontot érintünk Istenre vonatkozóan. Először is, Isten igazsága nemcsak a törvénykönyvekhez kapcsolódó fogalom, hanem alapvetően az Ő szívét és jellemét érinti. Másodsor pedig Ő nemcsak az igazság stabilitását szereti, hanem annak végrehajtását is.

Az igazság szeretete következetességet kér

Ha az igazság egészséges kormányzásra – azon belül pedig egészséges ítélethozatalra és végrehajtásra – vonatkozik, amint azt fentebb kifejtettük, ki kell zárnia a véletlenszerű vagy szeszélyes döntések lehetőségét a vezető részéről. Ebből a szempontból az igazságnak következetességre és rendszerességre van szüksége. Két fontos igei szakasz van a Szentírásban (az egyik az Ó-, a másik az Újszövetségben), amelyet szokásos módon idéznek Isten változhatatlanságának igazolására. Habár az állandóság fogalmát erősen terhelik filozofikus feltételezések, ami az Istenről szóló hitelveket illeti a keresztény teológiák különböző hagyományainak értelmezésében, kijelenthetjük, hogy Malakiás 3:16 és Jakab 1:17 verse Isten erkölcsi jellemének következetességét emeli ki. Szögezzük le: Isten erkölcsi szempontból változhatatlan.

Malakiás 3. részének vezérfonala Isten igazsága. A fejezetet az Isten igazságára vonatkozó kérdés, Malakiás 2:17 versének utolsó mondata vezeti be: „Hol van az ítéletnek Istene?” Más szavakkal: mi lesz mindazokkal, akik gonoszt cselekednek? Erre az alapvető kérdésre a 3. fejezet az ítélet közeledtét emeli ki: „De kicsoda szenvedheti el az Ő eljövetelének napját?” (Mal 3:2). Az ítélet különösképpen figyelembe veszi Isten népe lázadásának történetét, de maga az üzenet voltaképpen egy megtérésre hívás, következésképpen az Isten jövődő ítéletéről szóló jelentés hangneméből kicseng a reménység.

Az ítélet és a reménység kontextusában az Úr nyomatékosan kijelenti, hogy Ő nem változik, és valójában ez képezi az okát annak, hogy Izrael népe nem semmisül meg (Mal 3:6). Isten változhatatlanságának gondolatát kiválóan fogalmazza meg a New English Translation bibliafordítás: „Én, az Úr nem szegem meg az ígéreteimet” (Mal 3:6), ami rávilágít a változhatatlanság fogalmára, amit egyébként a szöveghelyzet is sugall. Ugyanakkor a Malakiás 3:7 versében elhangzó felszólítás – „Térjetelek hozzám, és én hozzátok térek!” – pozitív kapcsolati változást fejez ki Isten részéről, ami az Úr szándékos cselekedete, és a nép megtérésének a függvénye.

Jakab 1:17 versében az isteni következetesség és erkölcsi változhatatlanság gondolata szintén nyilvánvaló. Jakab levele 1. fejezetének kontextusából kicseng, hogy nem Isten küldi a kísértéseket, mivel következetes lévén állandóan csak jó és tökéletes ajándékokkal halmozza el a gyermekeit. Következésképpen, a kísértések és ajándékok szeszélyes kombinációja helyett mindig és következetesen csakis ajándékokat ad nekünk. A „világosságok Atyjánál” „nincs változás vagy változásnak árnyéka” (Jak 1:17).

A világosságot teremtő Isten és a következetessége közti kapcsolat Zsoltár 136:7–9 szakaszában is észrevehető, részét képezi a zsoltár ismétlődő motívumának: „... mert örökkévaló az Ő kegyelme.” Ezekben az igeversekben a zsoltáros Isten teremtő erejét és konzekvenciáját emeli ki: „Aki teremtette a nagy világító testeket; mert örökkévaló az Ő kegyelme. A napot, hogy uralkodjék nappal; mert örökkévaló az Ő kegyelme. A holdat és a csillagokat, hogy uralkodjanak éjszaka; mert örökkévaló az Ő kegyelme” (Zsolt 136:7–9).

A szerető igazság szem előtt tartja a megtérést

Az Ótestamentumban látszólag egymásnak ellentmondó kijelentések vannak a döntését megváltoztató, önmagát meggondoló Isten természetére vonatkozóan. Egyrészt ott van 4Mózes 23:19 („Nem ember az Isten, hogy hazudjék, és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-e Ő valamit, hogy meg ne tenné? Ígér-e valamit, hogy azt ne teljesítené?”) és 1Sámuel 15:29 verse („Izraelnek erőssége pedig nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember Ő, hogy valamit megbánjon.”), amely Isten következetességét állítja. Az Úr tehát nem gondolja meg magát. E kijelentések központi gondolata az, hogy Isten nem hazudik, ami összhangban van az Újszövetség Istenről szóló tanításával (ld. Tít 1:2 és Zsid 6:18).

Másrészt viszont bizonyos ószövetségi igeszakaszokban arról olvashatunk, hogy Isten meggondolja magát és megenyhül, abban az értelemben, hogy nem hajtja végre a gonoszt cselekvők elleni ítéletét. Az egyik legismertebb példa a Ninive iránt tanúsított irgalom a Jónás könyvében (Jón 3:10). Maga Jónás sem ért egyet az ítélet tekintetében megenyhülő Istennel a 4. fejezet elején. A próféta magyarázata az okra vonatkozóan, amiért nem akarta bejelenteni a Ninive városa elleni isteni ítéletet, Isten könyörületét igazolja: „Könyörgő azért az Úrhoz, és mondá: Kérlek, Uram! Avagy nem ez vala-e az én mondtásom, mikor még az én házamban valék? Azért siettem, hogy Tarsisba futnék, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú és a gonosz miatt is bánkódó” (Jón 4:2).

Jónás 4:2 verse legkevesebb három fontos okot tartalmaz, amiért Isten irgalmának nem kellene meglepnie senkit. **(1)** Jónás maga mondja, hogy már az elején sejtette, hogy ilyesmi fog történni. Isten irgalmának előre látása az igazi ok, amiért Tárzusba menekült. **(2)** Istenre vonatkozó kijelentése 2Mózes 32:14 és 2Mózes 34:6–7 verseit juttatják eszünkbe, ahol Isten Izrael miatt gondolta meg magát. Következésképpen jóval azelőtt, hogy Isten megkegyelmezzon Ninivének, már megtette Izraellel is. **(3)** Ez a fajta könyörület nem jelenti azt, hogy Isten hazudott az általa bejelentett ítéletekkel kapcsolatban! „Hogyha szólok egy nép ellen és ország ellen, hogy kigyomlálom, megrontom és elvesztem, de megtér az a nép az ő gonoszságából, amely ellen szóltam: én is megbánom a gonoszt, amelyet rajta véghez vinni gondoltam. És hogyha szólok a nép felől és ország felől, hogy felépítem, beültetem; de a gonoszt cselekszi előttem, és nem hallgat az én szómrá: akkor megbánom a jót, amellyel vele jót tenni akartam” (Jer 18:7-10). Következésképpen, Isten a népével való kapcsolata távlatában megváltoztathatja a magatartását, amennyiben a nép is megváltoztatja a viszonyulását Isten iránt.

Alkalmazás

A Szentírás kijelenti Isten erkölcsi változhatatlanságát, de Isten változhat a népével való kapcsolata távlatában, annak függvényében, hogy az emberek elfogadják vagy elutasítják Őt.

- 1** Hogyan közvetíthetjük Isten igazságát, amikor a világban történő igazságtalanságra és törvénytelenségre válaszolunk?
- 2** Isten meggondolhatja magát és megváltoztathatja az ítéletét annak függvényében, hogy a népe miként viszonyul hozzá. Isten igazsága tele van bosszúval és büntetéssel, vagy pedig bizonyos értelemben a helyreállítást tartja szem előtt? Magyarázd meg! Isten kiengesztelése mi módon van összefüggésben a helyreállítással?
- 3** Isten készséget mutat arra, hogy engedje magát meggyőzni a népével való kapcsolata távlatában. Ebből a perspektívából hogyan ápolhatjuk az igazságot és a szeretetet a tönkrement kapcsolatok helyrehozatala érdekében?
- 4** Voltak olyan pillanatok az életedben, amikor megpróbáltál szembeállni az igazságtalansággal, és a dolgok ellened fordultak? Ha igen, hogyan oldottad meg a helyzetet? Hogyan tarthatsz ki az igazság keresésében, miközben arra törekszel, hogy a legsebezhetőbb embereken segíts?
- 5** Bántak-e igazságtalanul veled? Ha igen, hogyan ért véget a történet? Tapasztalatod miként befolyásolja embertársaiddal való magatartásodat?

A bűn problémája

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Mózes 2:16-17; Jób 30:26; 38:1-12; Zsoltárok 73; Máté 27:46; Jelenések 21:3-4

Alapige: „És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21:4).

A kereszténység talán legnagyobb problémája a gonoszság kérdése – hogyan lehet összeegyeztetni Isten tökéletes jóságát, szeretetét, ami tény, a gonoszság létezésével, ami szintén tény? Röviden: ha Isten csak jó és mindenható, miért van rossz, még hozzá annyi?

Ez nem pusztán elméleti kérdés, sokakat mélységesen zavar, vannak, akik éppen emiatt nem fordulnak Istenhez, ezért nem akarják megismerni és szeretni.

„Sok embert elbizonytalanít a bűn eredete és oka. Látják a gonoszság munkáját és rettenetes következményeit: a szenvedést, a pusztulást, és azt kérdezik, miként lehetséges mindez annak a Lénynek az uralma alatt, akinek a bölcsessége, hatalma és szeretete végtelen. Ez olyan titok, amelyre nem találnak magyarázatot” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 423. o.).

Számos ateista a gonoszság problémájával indokolja világnézetét. Amint azonban látni fogjuk ezen a héten, majd pedig a következők során is: a Biblia Istene csak jó, bízhatunk benne, még a bűnös világot olyannyira megfertőző gonoszság ellenére is!

A gonoszság problémájáról nem kizárólag a mi korunkban beszélnek, a Szentírás is szól róla.

- 1** Olvassuk el **Jób 30:26, Zsolt 10:1, Jer 12:1, 13:22 és Mal 2:17** verseit! **Mennyire komoly probléma a gonoszság az ember életében? Hogyan mutatnak rá ezek a szövegek is?**

Ezek a versek sok olyan kérdést felvetnek, amelyek ma is velünk vannak. Miért tűnik úgy, hogy a gonoszoknak jól megy sora, aki rosszat tesz, az látszólag profitál belőle, ha nem is mindig, de azért elég gyakran? Akik igazságban járnak, miért szenvednek annyit? Hol van Isten, amikor rossz dolgok történnek? Miért érezzük néha úgy, hogy távol van tőlünk, elrejtőzött?

Akármit felelünk is ezekre a kérdésekre és általánosabban véve a gonoszság problémájára, a válaszainknak biztosan nem szabad *közhelyesnek* lenni! Ne akarjunk úgy feloldást keresni a világban létező rosszra, hogy megpróbáljuk csökkenteni fajtáinak, mértékének a jelentőségét! A gonoszság szörnyűségesen rossz, és Isten még nálunk is jobban gyűlöli. Ezért a világ megannyi gonoszsága és igazságtalansága láttán mi is csatlakozhatunk az egész Szentíráson át visszhangzó kiáltáshoz: „Meddig még, Uram?”

- 2** **Hogyan értsük Jézus szavait Mt 27:46 versében? Hogyan érinti Istent a bűn?**

A kereszten Jézus is feltette a kérdést: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet*” (Mt 27:46, ÚRK)? Itt különösen látszik, mennyire érintette magát Istent is a gonoszság. Erre a döbbenetes igazságra rendkívül jól rávilágít Krisztus szenvedése és halála a kereszten, ahol a világ minden gonoszsága rá nehezedett.

Csakhogy még itt is van remény! Keresztáldozatával Krisztus legyőzte a gonoszság forrását, Sátánt, és végül majd örökre eltöröl minden rosszat. Jézus a kereszten Zsolt 22:2 szavait idézte, de ez a zsoltár diadallal fejeződik be.

A kereszten Jézus arra a reménységre tekintett előre, amit akkor nem láthatott. Hogyan nyújt vigaszt az Ő tapasztalata, amikor nem látunk semmi reményt?

A történelem végén a szeretet győz majd a gonoszság felett, addig azonban még sok kérdés nyugtalanít. Hogyan gondolkodhatunk és beszélhetünk úgy a gonoszság problémájáról, hogy azzal segíteni tudjunk?

- 3 Olvassuk el Jób 38:1-12 szakaszát! Isten Jóbnak adott válasza milyen fényt vet a gonoszság kérdéseire? Mennyit tudunk és mennyit nem a színfalak mögött történetekről?**

A történetben Jób igen sokat szenvedett, és ő maga is számos kérdést feltett arra vonatkozóan, hogy miért sújtotta annyi rossz és szenvedés. Kihallgatást kért Istentől, hogy választ kaphasson a kérdéseire, miközben fogalma sem volt róla, mi minden zajlott a háttérben, Isten udvarában (Jób 1-2. fejezet).

Isten válasza roppant meglepő. *„Ekkor így felelt az ÚR Jóbnak a forgószélből: Ki akarja elhomályosítani az örök rendet tudatlan beszédével”* (Jób 38:1-2, ÚRK)? Egy fordításban ezt olvashatjuk: *„Miért beszélsz annyit, amikor olyan keveset tudsz?”* Az Úr még folytatta: *„Hol voltál, amikor a földnek alapot vetettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat”* (Jób 38:4, ÚRK)!

- 4 Olvassuk el Jób 42:3 versét! Jób válasza alapján mit kell felismernünk önmagunkkal kapcsolatban?**

Válaszában Isten világossá tette, hogy Jób mennyi mindent nem tud, nem ért. Mi is alázattal ismerjük el, hogy sok minden történik a világban és a háttérben, amiről fogalmunk sincs. Nem találunk válaszokat a kérdéseinkre, ez azonban még nem jelenti azt, hogy nincsenek is jó válaszok, vagy egy nap nem oldódik majd meg minden. Addig pedig bízunk kell Isten jóságában, amit számtalan úton-módon be is mutatott nekünk!

Gondoljunk csak bele, milyen keveset tudunk valójában mindenről! Miért kell tehát megtanulnunk együtt élni a legnehezebb kérdésekkel, a gonoszság és a szenvedés megválaszolatlan kérdéseivel?

Isten kijelenti: „*Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az eget a földnél, akképpen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál*” (Ézs 55:8-9)!

Isten gondolatai jóval magasabbak a mieinknél. El sem tudjuk képzelni a történelemre vonatkozó isteni terv összetettségét, bonyolultságát, tehát miért várnánk, hogy képesek lennénk eldönteni, milyen okkal cselekszik vagy nem cselekszik a különböző helyzetekben?

A gonoszság problémájának egyik megközelítését arra alapozták, hogy mennyire keveset tudunk, ezt nevezik szkeptikus teizmusnak. A szkeptikus teista hiszi, hogy Istennek jó oka van arra, amit tesz, mivel azonban a mi tudásunk csak korlátozott, nem várhatjuk el, hogy tisztában legyünk az indokaival. A szkeptikus teista kétségbe vonja, hogy az ember képes lenne felmérni vagy teljes mértékben megérteni Isten indokait a világ gonoszságával kapcsolatban. Nem látjuk például a levegőben körülöttünk szálló baktériumokat, ez azonban nem jelenti azt, hogy nem keringenek baktériumok körülöttünk a levegőben. Az ember nem ismeri Isten indokait, de ez biztosan nem azt jelenti, hogy nincs mindenre jó oka.

5 Olvassuk el a 73. zsoltárt! Hogyan tekintett a zsoltáríró a környezetében tapasztalt gonoszságra és igazságtalanságokra? Mit látott meg később, aminek következtében más nézőpontból közelítette meg a kérdést?

A zsoltárost mélységesen nyomasztotta a világ gonoszsága. Körülnézve azt látta, hogy a gonoszoknak igen jól megy a sora. Minden igazságtalannak tűnt. Nem talált választ a kérdéseire. Még az is eszébe jutott, hogy érdemes-e egyáltalán hinni Istenben, Őt szolgálni. Ez addig tartott, amíg be nem pillantott a templomba.

A gonoszság problémájához részben megadja a kulcsot a templom, a felismerés, hogy van egy igaz Bíró, aki a maga idejében igazságot és ítéletet hoz majd.

Az ítéletről és a szentélyről szóló adventista tanítás milyen megvilágításba helyezi a gonoszság problémáját? Segít a gondolat, hogy most vannak ugyan még kérdéseink, de végül majd megismerhetjük a történelem részleteit és Isten igazságos ítéleteit?

Még ha sok mindent nem is értünk Isten útjaival és gondolataival kapcsolatban, azért a Szentírás kinyilatkoztat olyan dolgokat, amelyek segítenek a gonoszság problémájának megközelítésében. Ennek az az egyik módja a gonoszság logikus problémájával kapcsolatban, amit a szabad akarat érveként ismernek. A szabad akarat érvelése szerint a gonoszság annak a következménye, hogy egyes teremtmények helytelenül élnek szabad akaratukkal. Nem Istent kell tehát kárhozatni a rosszért, hiszen az abból ered, hogy a teremtmények visszaélnek szabad akaratukkal – amivel Isten ruházta fel őket, mégpedig jó okkal. Csakhogy miért kellett Istennek szabad akaratot adnia? C. S. Lewis erről azt írta egyszer, hogy „a szabad akarat ugyan lehetőséget ad a rosszra, de egyedül így lehetséges a szeretet, a jóság és az öröm, amivel fontos rendelkezni. Aligha lenne érdemes robotvilágot teremteni, ahol a teremtmények csak gépek módjára dolgoznának. Magasabb rendű teremtményeinek Isten olyan boldogságot tervez, amit az ad, ha szabadon, önként léphetnek szövetségre vele és egymással... Ennek érdekében pedig szabadnak kell lenniük” (C. S. Lewis: *Mere Christianity*. New York, 1960, MacMillan, 52. o.).

6 **Hogyan mutatják be 1Móz 2:16-17 versei, hogy Isten erkölcsi szabadsággal ajándékozta meg Ádámot és Évát?**

Először is, miért parancsolt volna nekik, ha nem rendelkeztek szabad akaratral? Ádám és Éva evett a tiltott gyümölcsből, és attól fogva bolygónk tele van gonoszsággal. 1Mózes 4. fejezetében látjuk a bűn iszonyatos következményét: Ábelt meggyilkolta a testvére. A leírásból kitűnik, hogy Ádám és Éva nem jól élt szabad akaratával, és ez bevezette a bűnt meg a gonoszságot bolygónk történelmébe. Az egész Szentírásban az erkölcsi szabad akarat valóságát látjuk (lásd 5Móz 7:12-13; Józs 24:14-15; Zsolt 81:12-15; Ézs 66:4). Életünk minden napján ilyen vagy olyan mértékben mindannyian gyakoroljuk a Teremtőtől kapott szabad akaratunkat. Enélkül nem lehetne embernek tekinteni bennünket, inkább olyanok lennénk, mint a gépek vagy egy gondolat nélküli robot.

A Sony vállalatnál készítettek egy robotkutyát, amit Aibónak nevezték el. Nem betegszik meg, nem lesz bolhás, nem harap, nem kell beoltani és a szőre sem hull. Elcserélnéd Aibóra az igazi kutyádat? Ha nem, a válaszdod hogyan segíthet megérteni, hogy Isten miért teremtett bennünket szabad akaratral, még ha ez kockázattal járt is?

Isten azért adott szabad akaratot, mert ez kell a szeretethez, viszont a rossz okozója a szabadsággal való visszaélés. Továbbra is megmarad sok kérdés. Isten teret enged a gonoszságnak (egy ideig), miközben hevesen ellenzi azt. Ha kizárná a lehetőségét, lehetetlenné tenné a szeretetet, valamint ha idejekorán elpusztítaná, aláásná a bizalmat, ami szükséges a szeretethez.

„A hamis istentisztelet homálya ülte meg a Földet. Hogy a sötét árnyat eloszlassa a fény, és a világ visszatérjen Istenhez, meg kell törni Sátán megtévesztő hatalmát. Ehhez nem lehet kényszert alkalmazni. Az erőszak ellenkezik Isten kormányzatának elveivel. Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot kíván, a szeretetet pedig nem lehet megparancsolni, nem lehet erőszakkal, tekintéllyel kikényszeríteni. Szeretetet csak szeretet ébreszthet. Istent ismerni annyit jelent, mint szeretni Őt. Be kell mutatni jellemét, mint Sátán jellemének ellentétét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 13. o.).

Szabad akarat nélkül nem lenne szeretet, és ha az Isten szeretet, világos, hogy nem törölheti el a szeretetet, sem az ahhoz szükséges szabadságot. Ha úgy ismernénk kezdettől a véget, mint Isten, valószínűleg nem akarnánk, hogy elvegye a szabadságunkat. Ugyan ki akarna szeretet nélküli univerzumban élni?

7 Olvassuk el Róm 8:18 és Jel 21:3-4 verseit! Hogyan segítenek ezek az ígék bízni Isten jóságában, noha annyi a gonoszság a világban?

Még ha mi nem is látunk át a sötétségen, Isten látja a véget kezdettől fogva. Látja mindazok örök boldogságát is, akik bíznak Jézusban. Róm 8:18 szerint, „amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely majd megjelenik nekünk” (ÚRK). Van elég hitünk bízni ebben a bámulatos ígéletben?

A szeretet és az ahhoz szervesen hozzátartozó szabadság szent és alapvetően fontos Jézus számára, ezért nem akarta megtagadni tőlünk, pedig tudta, hogy majd nagy szenvedések között keresztre feszítik. Mégis megadta nekünk a szabadságot, noha tisztában volt vele, hogy milyen árat kell fizetnie ezért. Miért rendkívül fontos, hogy ezt soha ne feledjük? **A szabad akarat ajándékának ismerete hogyan véd meg attól, hogy mindezt Isten akaratának gondoljunk, ami megtörténik?**

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, „Miért engedte meg Isten a bűnt?” c. fejezet.

„A Végtelen Bölcsesség még akkor sem pusztította el Sátánt, amikor már kivetette a mennyből. Mivel Isten csak szeretetből fakadó szolgálót fogadhat el, teremtményei hűségének azon a meggyőződésükön kell alapulnia, hogy Ő igazságos és jó. Mivel a menny és a világok lakói nem voltak felkészülve a bűn jellegének és következményeinek megértésére, Sátán elpusztításában nem látták volna meg Isten igazságosságát. Ha Isten azonnal kitörölte volna az élők sorából, egyesek félelemből szolgálták volna Istent, nem szeretetből. A csaló befolyása nem szűnt volna meg egészen, a lázadás szelleme sem semmisült volna meg teljesen. A meg nem szűnő korszakokon át létező egész világegyetem érdekében Sátánnak ki kellett bontakoztatnia elveit, hogy az Isten kormányzása elleni vádjait minden teremtetett lény igazi megvilágításban lássa, és Isten igazságossága, irgalma, törvényének változhatatlansága örökre vitán felül álljon.

Sátán lázadásának tanulságul kellett szolgálnia a világegyetem számára az eljövendő korszakokon át végig – mint a bűn jellegéről és rettenetes következményeiről való örökös bizonyágtevés" (*Pátriárkák és próféták*, 42–43. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: 1Thesszalonika 5 – 1Timótheus 3;

Ellen G. White: *Apostolok története*, 7. fejezet

1. Mit kellett tenniük a thesszalonikabelieknek a tudománnyal, amit beszéd vagy levél útján kaptak Pál apostoltól?

2. Mit parancsolt Pál az Úr nevében a rendetlenül élő testvérekkel való viszony tekintetében?

3. Kit adott át Pál Sátánnak és miért?

4. Milyen más tulajdonságokkal kellett rendelkeznie „a tanításra alkalmas” püspöknek?

5. **Minek kell a második természetünké válnia?**

Mélyítsd el a tanultakat, és válaszolj az online-kérdésekre:
adventist.ro/reconsacrare

Vállalj önkéntes munkát a nevelésben!

Ha adventista tanító, tanár vagy pedagógus vagy, kiváló misszionárius lehetőségek állnak előtted. Egy általános tervet bocsátunk rendelkezésedre személyes missziószolgálatodhoz a hátrányos helyzetű gyermekek és fiatalok képzése érdekében. Ellen White gyakran kifejtette a véleményét a lelkészek, pedagógusok és egészségügyi dolgozók, orvosok közti együttműködésről. Tudj meg többet arról, hogyan csatlakozhatsz az állami vagy adventista iskolákban tanító munkatársaidhoz az önkéntes missziómunkában!

**Nyisd ki a tanulni
vágyó gyermekek előtt
a jövő ablakait!**

**A Romániai Unió Nevelési
Osztálya minden szükséges
információt a rendelkezésedre bocsát.**

Általános áttekintés

Miközben arra törekszünk, hogy megértsük a gonosz jelenlétét a világban, el kell ismernünk a korlátainkat, és reménységgel közelítenünk a megoldáshoz.

A tanulmány témái

- 1 A Biblia nyitott kérdéseket tartalmaz a gonoszság problémájára vonatkozóan.** A szenvedés óráiban nehéz megbékéltetni egymással Isten szeretetét és jóságát a gonoszság jelenlétével. A Szentírásban találkozunk olyan szereplőkkel, akik „*meddig?*” típusú kérdéseket tesznek fel, amelyek isteni közbelépésre várnak. Mi is reménykedünk abban, hogy Isten győzni fog a gonosz felett.
- 2 Magyarázataink a gonoszság problémájára korlátozottak.** A gonoszság és a szenvedés kérdése kihívás az emberiség számára. A bűn és szenvedés problémáját megoldani képtelen Jób feltett néhány kérdést Istennek, aki viszont válasz helyett további kérdéseket tett fel. Jób belátja, hogy teljességében nem értheti meg a gonoszság valóságát.
- 3 Isten arra buzdít, hogy reménységgel közelítsük meg a gonoszság kérdését.** Tanuljunk meg együtt élni a válasz nélküli kérdésekkel a gonosz problémáját illetően. A bűn betolakodó, és nincs magyarázatunk a jelenlétére a világunkban. Isten szeretete segít reménységgel megközelítenünk ezt a kérdést.

Alkalmazás: Amikor a gonoszság és a szenvedés nehéz kérdésével küzdünk, el kell ismernünk, hogy korlátozottak vagyunk a velünk és körülöttünk történő dolgok megértését illetően, ahogyan azt Jób története is szemlélteti. Ennek ellenére hogyan közelíthetünk reménységgel a gonosz kérdésének megértéséhez?

Magyarázat

A Biblia nyitott kérdéseket tartalmaz a gonoszság problémájára vonatkozóan

Van néhány eset a Szentírásban, amelyben emberek Istennek szegzik a kérdést: *Meddig* gyötör minket a gonoszság és a szenvedés ebben a világban és a személyes életünkben? Ez a kérdés négyszer is elhangzik Zsoltár 13:2–3 verseiben, mivel a zsoltáríró foglalkoztatja az állandó szenvedés kérdése és ellenségei helyzete: „Uram, meddig felejtkezel el

rólam végképpen? Meddig rejtéd el orcádat tőlem? Meddig tanakodjam lelkemben, bánkódjam szívemben naponként? Meddig hatalmasodik az én ellenségem rajtam?”

Hasonlóképpen, a 94. zsoltárban a szerzőt felháborítja a gonoszok igazságtalan diadala: „A hitetlenek, Uram, meddig még, meddig örvendeznek még a hitetlenek?” (Zsolt 94:3). A bevezető rész Habakuk 1:2–4 szakaszában szintén egy erős hangvételű *meddig?* típusú kérdés, amelyet a próféta Istennek szegzett: „Meddig kiáltok még, ó, Uram, és nem hallgatsz meg?! Kiáltozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz meg! Miért láttatsz velem hamisságot, és szemléltetsz nyomorgatást? Pusztítás és erőszak van előttem, per keletkezik és versengés támad! Azért inog a törvény, és nem érvényesül az igaz ítélet; mert gonosz hálózta be az igazat, azért származik hamis ítélet!”

Jeremiás próféta – jöllehet biztos Isten igazságában – paradox módon kérdéseket tesz fel az isteni kormányzással kapcsolatban: „Igaz vagy, Uram, hogyha perlek is veled; éppen azért hadd beszélhessek veled peres kérdésekről! Miért szerencsés az istentelenek útja? Miért vannak békeségben mindnyájan a hűtlenkedők?” (Jer 12:1), majd ő is Istennek szegzi a *meddig* típusú kérdést: „Meddig gyászoljon a föld, és meddig száradjon el minden fű a mezőn? A benne lakók gonoszsága miatt pusztul el barom és madár” (Jer 12:4).

A Jelenések könyvében az ötödik pecsét feltörése nyomán feltárul előttünk a metaforikus kép, amelyben János próféta látta „az oltár alatt azoknak lelkeit, akik megölettek az Istennek beszédéért és a bizonyosságtételért, amelyet kaptak” (Jel 6:9). Pontosabban, ezek a lelkek az oltár alól hangosan kiáltanak Istenhez, és ők is felteszik a *meddig?* kérdést: „Uram, te szent és igaz, meddig ítélsz még, és nem állsz bosszút a mi vértünkért azokon, akik a földön laknak?” (Jel 6:10).

Általában ezek a *meddig?* kérdőszóval kezdődő kérdések értetlenséget fejeznek ki a gonoszság problémájával szemben, és kifejezik az isteni igazság utáni vágyódást. Zsoltár 10:1–2 szakaszában ugyan nem jelenik meg a *meddig?* kérdőszó, az értetlenség és az isteni beavatkozásba vetett erős reménység ugyanúgy jelen van az Istennek feltett kérdésben: „Uram, miért állsz távol? Miért rejtőzöl el a szükség idején? A gonosznak kevélysége miatt sanyarog a szegény. Essenek foglyul a cseleknek, amiket koholtak!”

Magyarázataink a gonoszság problémájára korlátozottak

Talán Jób könyve a gonoszság problematikáját feldolgozó legfelkavaróbb könyv a Bibliában. Jób 30:26–27, 31 versei mintegy összefoglalják

Jób érzéseit a mély szomorúság kontextusában: „Bizony jót reméltem, és rossz következék, világosságot vártam, és homály jöve. Az én bensőm forr és nem nyugszik; megrohantak engem a nyomorúságnak napjai” (Jób 30:26–27). A könyv szerzője költői nyelvezetet használ, a hangszerrek metaforájának felhasználásával beszél saját negatív érzéseiről: „Hegedűm sírássá változék, sípom pedig jajgatók szavává” (31. vers).

Habár arra számíthatunk, hogy a könyv végén megjelenik Isten, és végre magyarázattal szolgál a feltett kérdésekre, még több megválaszolatlan kérdés zúdul ránk. Válaszok helyett Isten további kérdéseket tesz fel Jóbnak (ld. 38–39 fejezetek). Lényegében az Úr a teremtés titkairól kérdezi a pátriárkát, amivel ellentétbe állítja Jób parányi voltát a Teremtő magasztosságával. Miközben tudatosan benne a hatalmas ellentét, és alázatosan elismeri korlátoltságát az élet és a teremtet világ megértését illetően, Jób olyannak látja magát, mint aki „gáncsolja az örök rendet tudatlanul”, hiszen nyomatékosan kijelenti: „Megvallom azért, hogy nem értettem; csodadolgok ezek nékem, és fel nem foghatom” (Jób 42:3).

Amikor tehát nehéz, a gonoszra és a szenvedésre vonatkozó kérdésekkel állunk szemben, el kell ismernünk, hogy korlátozottak vagyunk a velünk és körülöttünk történő dolgok megértésében és magyarázatában. Paradox módon számos megválaszolatlan kérdéssel kell együtt élnünk, s ugyanakkor korlátozott emberi lényekként erőnk szerint mindent megtennünk azért, hogy megértsük és megmagyarázhassuk a dolgokat, összhangban mindazzal, amit Isten kinyilatkoztatott nekünk. Az egyik módja annak, hogy – legalábbis részben – megértsük és értelmezzük a gonosz és a szenvedés valóságának okát, az a szabad akarat gondolatának megvizsgálása. A szabad akarat Isten értékes ajándéka intelligens teremtményei számára, amit azonban sajnos helytelenül használtak fel az Isten által alkotott tökéletes világban.

Ahogy Ellen G. White is írja, „Ádám szabad erkölcsi lény volt, de helytelenül használta a szabadságát. Engedetlensége folytán elvesztette ártatlanságát. Jószántából vált bűnössé, elszakadva Isten kegyeitől” (132. kézirat, *Letters and Manuscripts*, 17. köt. 1912, 1. o.). Másutt pedig kijelenti, hogy „a végtelen bölcsesség feltárja az ember előtt a jó és a rossz, valamint a bűn és a szentség közti különbséget. Isten kormányzása azonban a szabad akarat kormányzása, és nincs olyan lázadás vagy engedetlenség, ami ne a szabad akarat következménye lenne” (79. kézirat, *Letters and Manuscripts*, 11. köt., 1896, 1.5054. o.).

A rosszul használt szabad akarat az Isten által teremtet tökéletes világot a gonosz, a szenvedés és a halál világává süllyeszti. Habár a rossz-

szul felhasználó szabad akarat gondolata nem magyaráz meg mindent a gonoszság és a szenvedés problémáját illetően, fontos része korlátozott megértésünknek és magyarázatunknak ezen a területen, legalábbis azzal összhangban, amit Isten kinyilatkoztatott nekünk.

Reménységgel közelítsük meg a gonoszság kérdését

Fontos megjegyeznünk, hogy a Biblia nyitott kérdéseket tartalmaz a gonoszság problémájára vonatkozóan. Magyarázataink korlátozottak, mivel ezek a gondolatok azt sugallják, hogy a gonoszságot nem kell igazolni. Ellen G. White tömören ír erről az évről: „A bűn eredetére lehetetlen olyan magyarázatot találni, ami megindokolná létezését. De eleget tudhatunk mind a bűn eredetéről, mind végleges megszüntetéséről ahhoz, hogy világosan lássuk: Isten igazságosan és jóakarattal kezeli a bűnt. Semmit sem tanít a Szentírás világosabban, mint azt, hogy Isten semmiképpen sem felelős a bűn létrejöttéért; nem vonta vissza önkényesen kegyelmét; nem volt hiba kormányzatában, ami alkalmat adott volna a lázadásra. A bűn »betolakodó«, amelynek jelenlétét nem lehet megindokolni. A bűn titokzatos, érthetetlen; mentegetése egyenlő volna igazolásával. Ha mentséget lehetne találni rá, vagy okot a létezésére, akkor megszűnne bűn lenni. A bűnre egyetlen meghatározás van, amelyet Isten Igéje ad: »a bűn pedig a törvénytelenység«; egy olyan elv testet öltése, mely harcban áll Isten kormányzatának alapjával: a szeretet nagyszerű törvényével” (A nagy küzdelem, 492–493. o.).

A gonoszság problémájáról való beszélgetéseink során összpontosítsunk Isten szerető jellemére, és ne a gonoszra. Szerető jellemére építve reménységgel közelíthetjük meg a gonoszság nehéz kérdését, nem azért, hogy megindokoljuk azt, hanem hogy egy ennél nagyobb dologra, és pedig Isten dicsősége reménységére összpontosítsunk (ld. Róm 8:18), Istenre, aki „eltöröl minden könnyet” a szemeinkről (Jel 21:4).

Alkalmazás

- 1** Mély szomorúság és szenvedés között érezted-e, hogy Isten nem hallja meg a kérésedet? Ha igen, Jób tapasztalata hogyan segíthet – a gonoszság látszólagos diadala ellenére – bíznod Istenben?
- 2** A nehéz időkben hogyan őrizheted meg a reménységedet?
- 3** Hogyan beszélhetsz úgy a gonoszság problémájáról, hogy azzal segíts gyülekezeted ifjúságának?
- 4** Milyen tanácsot és magyarázatot adnál valakinek, aki rendkívül nehéz körülmények közt szenved?

Szabad akarat, szeretet és isteni gondviselés

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 5Mózes 6:4-5; Jeremiás 32:17-20; Lukács 13:34; János 16:33; Efézus 1:9-11; Zsidókhoz 1:3

Alapige: „Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságotok leszen, de biztatok: én meggyőztem a világot” (Jn 16:33).

A *gondviselés* szó írja le Isten cselekvését a világban. Nagyban meghatározza, hogyan viszonyulunk Istenhez, egymáshoz, és mit gondolunk a gonoszság problémájáról, illetve miként értjük a gondviselés szerepét.

A keresztények többféleképpen is értelmezik a gondviselést. Egyesek szerint Isten a hatalmával szabja meg, hogyan történjen meg minden. Még azt is Ő választja ki, hogy ki üdvözl és ki jut kárhozatra. E nézet szerint az emberek nem dönthetnek szabadon mást, mint amit Isten elrendelt, sőt még a vágyaikat is Ő határozza meg.

Ezzel szemben erős bibliai bizonyítékok mutatnak arra, hogy nem Isten szab meg mindent, ami történik. Szabad akaratot ad az embereknek egészen addig a pontig, hogy ők (és az angyalok) úgy dönthetnek: Isten akaratával éles ellentétben cselekszenek. A bűneset történetében, a bűn, a gonoszság történetében egyaránt drámai, tragikus módon mutatkozott meg, hogy mi minden következik a szabad akaratral való visszaélésből. Isten azért hozta létre a megváltás tervét, hogy gyógymódot biztosítson a tragédiára, amit a szabad akarat helytelen használata okozott.

„»Isten mindenható« – tanította az ifjúsági lelkész a felsős csoportban. »Ez azt jelenti, hogy Ő irányítja mindazt, ami megtörténik.« Az egyik gyerek tanácstalanul kérdezte: »Tehát Isten akarata volt, hogy a kutyám elpusztuljon? Miért akarta megölni a kutyámat?«

Az ifjúsági lelkész megpróbált felelni a felvetésre: »Ez nem könnyű kérdés. Isten néha megenged nehéz időket az életünkben, hogy így segítsen felkészülni a jövőbeli még keményebb helyzetekre. Emlékszem, mennyire elszomorodtam, amikor elpusztult a kutyám, az akkor átéltek viszont később segítettek megbirkózni egy még nehezebb helyzettel, azzal, amikor a nagymamám meghalt. Ez így érthető?«

A diák hosszas gondolkodás után válaszolt: »Tehát Isten azért ölte meg a kutyámat, hogy felkészítsen arra, amikor majd megöli a nagymamámat«” (Marc Cortezt idézi John C. Peckham: *Divine Attributes: Knowing the Covenantal God of Scripture*. Michigan, 2021, Baker Academic, 141. o.)?

Az emberek néha azt képzelik, hogy minden pontosan úgy történik, ahogy Isten akarja. Bármi is következik be a világon, az éppen úgy van, ahogy Isten akarta, hiszen Ő mindenható. Hogyan történhetne olyasmi, amit Isten nem akar? Ezért bármi is lesz, akármilyen rossz is, az Isten akarata – legalábbis ezt tanítják ennek a teológiai nézetnek a képviselői.

1 Olvassuk el Zsolt 81:12-15, Ézs 30:15, 18, 66:4 és Lk 13:34 verseit! Ezek szerint mindig az történik, ami Isten akarata?

Sokan azt hiszik, hogy Isten mindig eléri, amit akar, azonban a Biblia egészen más történetet mutat be. A Szentírásban újra és újra látni azt, hogy nem teljesül a vágya. Vagyis a történetek gyakran Isten akaratával ellentétes módon alakulnak. Sokszor nyíltan ki is jelenti, hogy éppen az ellenkezője történik annak, amit akar. Egy bizonyos megoldást kívánt népének, ők viszont inkább mást választottak. „*De népem nem hallgatott szavamra... Ó, ha népem hallgatna rám, és Izráel az én utaimon járna! Rögtön megaláznám ellenségeit*” (Zsolt 81:12, 14-15, ÚRK).

Gondoljunk bele, mi minden következik abból a teológiai nézetből, hogy minden pontosan Isten kifejezett akarata szerint történik! Milyen komoly problémákat vet fel ez a teológia, főként a gonoszság összefüggésében?

A Szentírás egészében megnyilatkozik Isten csodálatra méltó hatalma. Számptalan elbeszélés szól arról, hogy az Úr gyakorolja hatalmát, csodákat tesz, mégis sok olyan dolog is megtörténik, amit Ő nem akar.

2 Olvassuk el Jer 32:17-20, Mt 19:26, Lk 1:37 és Jel 11:17, valamint Zsid 1:3 versét! Mit tanítanak ezek a részek Isten erejéről?

Többek között ezek a szövegek is arról szólnak, hogy Istennek hatalmas ereje van, amellyel fenntartja a világot. A *Jelenések könyvében* sokszor olvassuk, hogy „*Uram, mindenható Isten*” (Jel 11:17; vö. 2Kor 6:18; Jel 1:8; 16:14; 19:15; 21:22). A *pantokratór* görög szó jelentése, hogy „mindenható”, „teljhatalmú”. Isten mindenható voltát nem csupán szavak fejezik ki, hanem ez a csodáiban is megmutatkozik, amikor hatalmával megszabadította népét, vagy más csodát tett a világban.

Következésképpen a legtöbb keresztény egyetért abban, hogy Isten mindenható, vagyis bármit megtehet, ami logikailag lehetséges, illetve a természetével összeegyeztethető. Bizonyos dolgok azért nem lehetségesek, mert ellentétesek a lényével, ez megmutatkozott Krisztusnak a Gecsemánében elmondott imájában is. Egyrészt kijelentette, hogy „*Istennél minden lehetséges*” (Mt 19:26), de a kereszthez közeledve így imádkozott: „*Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem ez a pohár, mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te*” (Mt 26:39, ÚRK).

Az Atyának hatalmában állt megszabadítani Krisztust a kereszt szenvedéseitől, viszont azért nem tehette meg, mert a bűnösöket is meg akarta menteni. Vagy az egyiknek, vagy a másinak kellett megtörténnie, mindkettő nem lehetett.

A Szentírás azt tanítja, hogy Isten mindenkit meg akar menteni (pl. Ez 33:11; 1Tim 2:4-6; Tit 2:11; 2Pt 3:9), mégsem fog mindenki üdvözülni. Mi-lyen tanítás rejlik ebben a szabad akarat valóságáról, illetve Isten hatalmának korlátairól a szabad akarral felruházott teremtmények esetében?

Isten mindenható, ez azonban nem jelenti azt, hogy azt is megteheti, ami logikailag lehetetlen. Így például nem *határozhatja meg*, hogy valaki önként szeresse Őt. Az önkéntes cselekvés azt jelenti, hogy valaki kényszer nélkül teszi, amit tesz, tehát a meghatározás természetéből adódóan lehetetlen *kötelezni* az *önkéntes* cselekvésre. Amint tehát látuk, és ezt újból meg kell erősíteni, Isten senkit sem kényszeríthet arra, hogy szeresse Őt, mert kikényszerített szeretet nem létezik.

3 Mit tanítanak 5Móz 6:4-5 és Mt 22:37 versei a szabad akarat valóságáról?

Az Isten szeretetére szólító nagy parancsolat is bizonyítja, hogy Isten vágyik mindenkinek a szeretetére, mégsem szereti Őt mindenki. Miért nem *hat oda*, hogy mindenki szeresse? Megint csak azért, mert a szeretetnek önkéntesnek kell lennie, hogy szeretet legyen.

4 Olvassuk el Tit 1:2 és Zsid 6:17-18 verseit! Mit tanítanak ezek az ígék Istentől?

„*Nem ember az Isten, hogy hazudjék*” (4Móz 23:19). Isten nem hazudik (lásd Tit 1:2), tartja a szavát, nem szegi meg az ígéretét (Zsid 6:17-18). Ebből következik, hogy ha megígért vagy vállalt valamit, további cselekvése az ígérete által megszabott erkölcsi korlátok között mozog.

Vagyis mivel Isten a legtöbb esetben megadja teremtményeinek a szabad akaratot, hogy másként döntsenek, mint ahogy Ő szeretné, az emberek választása nem Istenen múlik. Elkötelezte magát a szabad akarat biztosítása mellett, így az embernek lehetősége van Isten ideális elvárásával is szembemenve élni a szabadságával. Tragikus módon sokan így gyakorolják a szabadságukat, amiből következik, hogy sok minden megtörténik, amit Isten nem szeretne, ami a szó szoros értelmében nem rajta múlik.

Mi volt az, amit megtettél, pedig tudtad, hogy Isten nem akarja? Mi a tanulsága ennek a szabad akarat valóságával és annak lehetséges félelmetes következményeivel kapcsolatban?

5 Mit mond Ef 1:9-11 szakasza a predestinációról? Vajon Isten egyeseket előre üdvösségre rendel el, míg másokat kárhozatra szán?

A görög *prooridzo* szó itt és a Szentírásban másutt is alapvetően nem azt tanítja, hogy Isten határozza meg a történelmet. A görög kifejezés egyszerűen azt jelenti, hogy „előre eldönt”.

Természetesen lehetséges egyoldalúan előre meghatározni valamit, de mások szabad akaratát figyelembe véve is meg lehet előre határozni a dolgokat. A Szentírás tanítása szerint Isten ez utóbbit teszi.

Egy görög kifejezés itt és másutt is (pl. Róm 8:29-30) úgy szerepel a fordításban, hogy „eleve elrendel”. Ez Istennek a jövővel kapcsolatos terveire vonatkozik – *miután figyelembe veszi, amit előre tud a teremtményei szabadon meghozott döntéseiről*. Tehát gondviselésében a mindenki számára kívánatos, jó végkimenetel felé irányítja a történelmet, miközben tiszteletben tartja teremtményei szabadságát, ami szükséges az őszinte szeretetkapcsolathoz.

Ef 1:11 verse kijelenti, hogy Isten „*mindent az ő akaratának tanácsából munkál*” (ÚRK). Vajon ez azt jelenti, hogy eldönti: minden *pontosan az Ő kívánsága szerint* legyen? A szövegkörnyezetéből kiragadva úgy tűnhet, hogy Ef 1:9-11 ezt a nézetet erősíti. Azonban ez a magyarázat ellentmondana sok eddig vizsgált szövegnek, amelyek szerint az emberek időnként elutasítják „*Isten akaratát*” (Lk 7:30, ÚRK; vö. Zsolt 81:12-15; Lk 13:34). Ha a Biblia nem mond ellent önmagának, hogyan érthetjük ezeket a szakaszokat egymással összeférő módon?

A szakasz tökéletesen érthető, ha felismerjük a különbséget aközött, amit Isten „ideális akaratának”, illetve „helyreállító akaratának” nevezhetünk. Isten „ideális akarata” az, amit szeretne, hogy megtörténjen. Ez akkor valósul meg, ha mindig mindenki pontosan azt teszi, amit Ő szeretne. „Helyreállító akarata” pedig az, amelyben már számításba vett minden egyéb tényezőt, a teremtményei saját – az Ő akaratától időnként eltérő – döntését is. Ef 1:11 Isten „helyreállító akaratára” látszik utalni.

Isten előre tudása csodálatos, ismeri az emberek minden döntését, a rossz döntéseket is, mégis eléri, hogy „minden javukra van” (Róm 8:28, ÚRK). Hogy találhatunk vigaszt ebben?

Amennyiben minden Isten ideális akarata szerint történt volna, soha nem lett volna semmi rossz, csak a szeretet és harmónia tökéletes boldogsága. Végül majd helyreállítja a világegyetemet tökéletes, ideális akaratára szerint. Mindeközben úgy viszi végbe akaratát, hogy tekintetbe veszi teremtményei szabadon meghozott döntéseit.

Képzeljünk el egy cukrászversenyt! Minden indulónak fel kell használni bizonyos hozzávalókat, de bármi mást is hozzátehetnek, hogy a tetszésük szerint elkészítsék a tortát. Akármilyen sütemény készül is, a végeredményt – legalábbis részben – néhány olyan összetevő határozza meg, amit nem a cukrász választott.

Hasonlóképpen (e szűk korlátok között), mivel Isten elkötelezte magát, hogy tiszteletben tartja teremtményeinek a szeretethez kellő szabadságát, a világtörténelem sok „hozzávalóját” nem Ő választotta, azok homlokegyenest ellentétesek azzal, amit szeretett volna.

Így nézve az isteni gondviselés nem csupán egydimenziójú, mintha Isten egyoldalúan irányítana mindent, ami történik. A gondviselésnek (legalább) kétdimenziójú nézete szükséges. A világban bizonyos dolgok Istentől erednek, mások pedig (ezek mind rosszak) a teremtmények szabadon meghozott döntéseinek a következményei. Sok minden történik, amit Isten nem akar.

6 Milyen reményt kínál Jn 16:33 verse a nehézségek között?

Emberek hite meginoghat, különösen a szenvedés vagy megpróbáltatás idején, ha az a téves nézet él bennük, hogy Isten megmenti (meg kell, hogy mentse) őket az élet szenvedéseitől és megpróbáltatásaitól. Jézus azonban egészen más történetet mond. Figyelmezteti a követőit, hogy számítsanak megpróbáltatásokra, nehézségekre, ugyanakkor van remény, mert Ő legyőzte a világot (Jn 16:33, ÚRK).

Érnek szenvedések és megpróbáltatások, ami nem azt jelenti, hogy ez volna Isten ideális akarata ránk nézve. Mindig látnunk kell a teljes képet: a nagy küzdelmet! Abban azonban bízhatunk, hogy bár a gonoszság nem jó célt szolgál, Isten képes még a rossz dolgokból is jót kihozni! Isten – ha bízunk benne – még a szenvedéseinket is felhasználhatja arra, hogy közelebb vonjon magához, és másokkal való együttérzésre, törődésre késztesse.

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Jézus élete, „Velünk az Isten” c. fejezet.

„Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve »*ama titoknak kijelentése*« volt, »*mely örök időtől fogva el volt hallgatva*« (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva. Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról, és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtévesztő befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Oly nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, »*hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*« (Jn 3:16)” (Jézus élete, 22. o.).

**Naponkénti tanulmányozásra: 1Timótheus 4 – 2Timótheus 4;
Ellen G. White: Apostolok története, 8. fejezet**

1. Mely cselekedetek nem maradhatnak titokban?

2. Mit hozott világosságra a Megváltó az evangélium által?

3. Hogyan nyilvánulnak meg a „megromlott elméjű” emberek?

4. Kik fognak a saját kívánságaik szerint gyűjteni maguknak tanítókat?

5. Mit tettek az apostolok, engedelmeskedvén az isteni felszólításból eredő parancsnak?

Mélyítsd el a tanultakat, és válaszolj az online-kérdésekre:
adventist.ro/reconsacrare

Evangelizációs mesterterv

A Romániai Unió Közgyűlése,
a Romániai Hetednap Adventista
Egyház legmagasabb tanácskozó tes-
tőlete 2024. április 21-én egy 15 évre
szóló, rendszeres, országunk nagyobb
városaiban és minden adventista
jelenléttel nem rendelkező telepü-
lésén megvalósítandó missziótervet
szavazott meg. Olvassátok el ezt az
országos tervezetet a gyülekezetetek
missziómunkásaival, és csatlakozza-
tok hozzánk a munkában!

**„Reméljük,
hogy hitetek megnőt-
tével nagyokká leszünk
köztetek a mi mérőzsinórunk
szerint bőségesen. Hogy rajta-
tok túl is hirdessük az evangé-
liumot, nem dicsekedvén más
mértéke szerint a késszel.”**

(2Korinthus 10:15–16)

Általános áttekintés

Habár Isten szuverén és mindenható, nem határoz meg mindent, ami történik. Mi több, vannak dolgok, amelyeket Isten nem fog és nem tud megtenni, erkölcsi jelleme természetéből kifolyólag. Mindezek ellenére az isteni gondviselés a rettenetes helyzeteket is áldássá változtathatja.

A tanulmány témái

- 1 Isten szuverenitása nem zárja ki a beteljesületlen kívánságokat.** Isten nem határoz meg mindent, ami történik. Még hogyha mindenható is, erkölcsi szempontból tiszteletben tartja az ember szabad akaratát. Következésképpen nem minden, ami történik, van összhangban Isten kívánságaival, figyelembe véve az erkölcsi szempontból szabad lények döntéseit. Isten szuverén Úr abban az értelemben, hogy teljesíti gondviselői szerepét (eszményi akaratát), és tiszteletben tartja teremtményei döntéseit, amelyek lehetnek ellentétesek azzal, amit Ő szeretne (helyreállító akarat).
 - 2 Isten mindenhatósága nem jelenti azt, hogy gondviselő cselekedeteinek nincsenek korlátai.** Vannak dolgok, amelyeket sosem fog megtenni, nem teheti meg, erkölcsi jelleme természetének szempontjából. Ez a fogalom fontos ahhoz, hogy megértsük az isteni gondviselés működését a világban. Isten gondviselő cselekedetei összhangban vannak a szeretetével, és nem determináltak vagy erőltetettek. Isten gondviselő cselekedetei nem lépik át az ember választási szabadságát. Következésképpen, Isten mindenhatósága nem zárja ki teremtményei szabad akaratának érvényesülését.
 - 3 Az isteni gondviselés eszményi és helyreállító cselekedetei.** Isten gondviselő cselekedetei nemcsak az eszményi akarat kifejezései révén definiálhatók, pontosan arra alapozva, amit Isten szeretne, hanem javító, helyreállító cselekedeteket is magukba foglalnak. A helyreállító cselekedetek különböznek attól, amit Isten szeretne teremtményei számára. Isten azonban még így is minden, az erkölcsi akarata elleni helyzetet alakíthat úgy, hogy az összhangban legyen erkölcsi, eszményi kívánságával.
- Alkalmazás:** Minden, ami az életünkben történik, Isten akaratának az eredménye? Miért igen, vagy miért nem? Mit tanultál az isteni gondviselésről József történetéből?

Isten szuverenitása nem zárja ki a beteljesületlen kívánságokat

A *Négy perspektíva az isteni gondviselésről* c. könyv egyik kulcskérdése az, hogy Isten mindig mindent elér-e, „amit akar”? Pontosabban, ez a kérdés felveti „az ember erkölcsi felelősségének és Isten emberi cselekedetek feletti szuverenitásának kiengesztelését” (Dennis W. Jowers, szerk.: *Four Views on Divine Providence*, Zondervan, Grand Rapids, MI, 2011, 10. o.). Ha pozitív a válasz a kérdésre (igen, Isten mindig mindent elér, amit akar), akkor senki sem tehet semmit azon kívül, amit Isten kíván, következésképpen minden, ami a világban történik – beleértve a gonosz megjelenését –, összhangban van Isten kívánságaival. Ez a kép azonban nincsen harmóniában Isten szerető jóindulatával, ahogy a teremtetett ember erkölcsi szabadságával sem (ld. Peckham: „Providence and God’s Unfulfilled Desires”, *Philosophia Christi*, 15. köt., 2. szám, 2013, 234. o.).

Van a Szentírásban néhány hely, ahol láthatjuk, hogy az emberek – olykor még Isten népének tagjai is – másképpen cselekszenek, mint azt Isten elvárná. A 81. zsoltárban Isten felszólítja Izrael népét, hogy térjen meg. A 81:12–15 szakaszban az Úr amiatt panaszkodik, hogy a nép nem hallgatott a szavára: „Izrael nem engedelmeskedett nékem. Ott hagytam azért őt szívüknek keménységében, hogy járjanak a maguk tanácsa szerint. Ó, ha az én népem hallgatna rám, s Izrael az én utaimon járna! Legott megaláznám ellenségeit, s szorongatói ellen fordítanám kezem.” Ézsaiás 66:4 versében is az Úr szomorúan jegyzi meg, hogy „hívtam [őket], és senki nem felelt, szóltam, és nem hallották, és a gonoszt cselekedték szemeim előtt, s amit nem szerettem, azt választák.”

Ezékiel 18:23 versében Isten nyomatékosan kijelenti, hogy nem leli örömét a gonoszok halálában, hanem azt szeretné, hogy megtérjenek és éljenek. Lukács evangéliumában olvassuk, hogy „a farizeusok és a törvénytudók az Isten tanácsát megveték ő magukra nézve” (Lk 7:30). Hasonló módon Jézus Jeruzsálem miatt kesereg, mert az fellázadt a kívánságai ellen: „Hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akarátok!” (Lk 13:34).

Ez a biblikus kép rámutat arra, hogy Isten világ feletti szuverén hatalma nem zárja ki bizonyos isteni kívánságok be nem teljesülését, figyelembe véve az erkölcsi szempontból szabad lények döntéseit. Ugyanakkor Isten továbbra is megőrzi a szuverenitását, és ahogyan azt Jób is hangsúlyozta: „... senki téged el nem fordíthat attól, amit elgondoltál” (Jób 42:2). Peckham is utal arra, hogy „Isten nem mindig éri el azt, amit

szeretne (ez lévén eszményi akarata), mindent átfogó és végtelenül jó gondviselő szándékát azonban mindig teljesíti (ez lévén Isten hatékony akarata)” (*Philosophia Christi*, 15. köt., 2. szám, 236. o.). Pontosabban fogalmazva, „Isten önként tette ki magát a gonosz által okozott időleges elégedetlenségnek. Isten mindazonáltal elégedett abban az általános értelemben, hogy célja végső soron teljesedni fog, és megelégedést hoz a világmindenségnek az örök szeretet és harmónia kapcsolatában” (235. o.).

Isten mindenhatósága nem jelenti azt, hogy gondviselő cselekedeteinek nincsenek korlátai

Mivel mindenható Isten, a hatalom és a szabadság szempontjából bármit megtehet, semmi sem lehetetlen számára (1Móz 18:14; Mk 14:36; Lk 18:27). Ennek ellenére azonban Isten erkölcsi természete és a teremtet világ létezésére és valóságára vonatkozó szabad döntései szempontjából vannak dolgok, amelyeket nem fog megtenni, s ebben az értelemben nem is tehet meg. A Szentírás is megerősíti, hogy Isten nem tehet meg bizonyos dolgokat. Például nem hazudhat (ld. Tit 1:2; Zsid 6:18), „gonoszsággal nem kísérthető” (Jak 1:13) és „magát meg nem tagadhatja” (2Tim 2:13).

Isten erkölcsi jellemének e magyarázata fontos ahhoz, hogy megértjük az isteni gondviselést, azaz Isten cselekedeteit a világban. Habár rendelkezik a hatalommal és a szabadsággal, hogy gondviselésében bármit megtegyen, törődése cselekedeteit jelleme és döntései erkölcsi természete korlátozza. Ellen G. White írta *A nagy küzdelem* c. könyvben, hogy „Isten sohasem gyakorol kényszerítő nyomást az ember akaratára vagy a lelkiismeretére” (591. o.). *A Jézushoz vezető út* c. könyvében pedig megjegyzi, hogy „Krisztus mindig kész bennünket megszabadítani a bűneinktől, de akaratunkat sohasem kényszeríti. Ám, ha állandó vétkezés folytán akaratunk teljesen a gonosz felé hajlik, ha nem vágyunk újból szabaddá lenni, és nem akarjuk elfogadni Isten kegyelmét, vajon mit tehet még érettünk? Ha Isten szeretetét makacsul visszautasítjuk, önmagunk vagyunk kárhozatunk okozói” (34. o.).

Ez az elv azt jelenti, hogy szerető jellemének köszönhetően Isten mindenhatósága nem zárja ki teremtményei szabad akaratát. Gondviselő cselekedetei nem kényszerítik a lelkiismeretet, ami megmagyarázza, hogy miért intéz szeretetteljes meghívást elménkhez, hogy az életet válasszuk, ne a halált (5Móz 30:15–20). Habár Isten mindenkinek az üdvösségét akarja (Ez 33:11; 1Tim 2:4–6; Tit 2:11; 2Pt 3:9), a Biblia nem állítja, hogy minden ember üdvözülni fog (ld. Mt 25:31–46; Jn 5:28–29).

Isten gondviselő tevékenysége összhangban van az Ő szeretetével. Értelemszerűen egy szereteten alapuló kapcsolatban egyik fél sem érezhet kényszert, mindkét fél a szabad akarata folytán része a kapcsolatnak. Isten mint a szeretet forrása (1Jn 4:7–8) nem kényszerít arra, hogy szeressük Őt, hanem kifejezi irántunk érzett mély szeretetét, és megpróbálja azt a szívünkbe ültetni (ld. Jn 3:16; 1Jn 4:19). 1János 4:19 verse szerint mi szeretjük Őt, mert Ő előbb szeretett minket. Az Isten iránti őszinte szeretet alapja a személyes meggyőződés Isten szerető és igazságos jellemét illetően. Ahogyan Ellen White írja a *Pátriárkák és próféták* c. könyvében: „Mivel Isten csak a szeretetből fakadó szolgálatot fogadhatta el, teremtményei hűségének azon a meggyőződésükön kell alapulnia, hogy Ő igazságos és jó” (42. o.).

Az isteni gondviselés eszményi és helyreállító cselekedetei

Figyelembe véve a tényt, hogy Isten szuverenitása nem zárja ki a be teljesületlen kívánságokat, és hogy mindenhatósága nem jelenti azt, hogy gondviselő cselekedetei kényszert gyakorolnak az emberre, az isteni gondviselést nem kellene csupán az eszményi cselekedetek kifejezései-nek felhasználásával meghatároznunk, amely kifejezések Isten eszményi akaratából és kívánságából eredeztethetőek. Továbbá figyelembe véve azt is, hogy számos helyzetet az ember Isten erkölcsi akaratával összeegyeztethetetlen döntései idéznek elő, Isten több gondviselő cselekedetét helyreállító cselekedetként értelmezhetjük, abban az értelemben, hogy Isten egy az erkölcsi akaratával ellenkező szituációt egy az erkölcsi/eszményi akaratával megegyező szituációvá alakíthat át.

A helyreállító gondviselő cselekedet fogalmát kiválóan szemlélteti József története. Ennek a fájdalmas, mégis meglepő életútnak a kétértelműségét József úgy értelmezi, hogy azt paradox módon az emberi gonosz szándék és az isteni szerető gondviselés egyaránt befolyásolta. Az első változat nem zárja ki a másodikat, a második nem igazolja az elsőt. 1Mózes 50:20 versében József ezt mondja a testvéreinek: „Gonoszt gondoltatok én ellenem, de Isten azt jóra gondolta fordítani, hogy cselekedjék úgy, amint ma, hogy sok nép életét megtartsa.” Röviden, Isten gondviselése képes az ember gonosz szándékai és cselekedetei által teremtett rettenetes helyzeteket olyan áldásokká alakítani, amiket mi soha nem láthattunk volna előre.

Ellen G. White a semlegesítés kifejezési eszköztárát használja Isten helyreállító gondviselésének leírására: „Az irigység indította József testvéreit arra, hogy rabszolgaként adják el őt. Azt remélték, ezzel megaka-

dályozzák, hogy nagyobb legyen náluk. Amikor eladták őt Egyiptomba, abban a hitben ringatták magukat, hogy nem zavarják őket többé *József álmai, és azok teljesülésének még a lehetőségét is megakadályozták, de Isten örködött az események felett*. Éppen elősegítették azt, amit meg akartak akadályozni” (*Pátriárkák és próféták*, 239. o., a szerző kiemelési).

Alkalmazás

Annak ellenére, hogy nem követjük Isten életünkre vonatkozó kívánságát, Ő bármilyen rettenetes helyzetet áldássá alakíthat át. E gondolat fényében beszéljétek meg a csoportban az alábbi kérdéseket!

- 1 Minek kell megváltoznia az életünkben ahhoz, hogy teljességgel Isten akaratától függjünk erkölcsi utazásunk során? Hogyan törekedhetünk arra, hogy biztosak legyünk: szabad választásaink nem ellenkeznek Isten akaratával?
- 2 Lelki kudarcunk nem befolyásolja Isten irántunk érzett szeretetét. Hogyan ösztönöz minket ez a csodálatos igazság az evangélium hirdetésére?
- 3 Hogyan magyarázhatjuk meg a gyermekeknek, hogy nem minden, ami történik, Isten közvetlen akarata?

Kozmikus küzdelem

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Mózes 1:31; Ézsaiás 14:12-15; Ezékiel 28:12-19;
Máté 4:1-11; 13:24-27; János 8:44-45

Alapige: „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod” (1Móz 3:15).

A bibliai teológiában központi helyet foglal el a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem. A Szentírás kiemelkedő témája a kozmikus harc Isten, valamint a bűnbe süllyedt, ellene fellázadó mennyei lények között (Mt 13:24-30, 37-39; Jel 12:7-10). Noha ez része a keresztény tradíciónak, mégis sok keresztény elvetette, nem veszi figyelembe ezt a gondolatot.

A Biblia nézőpontjából azonban nem lehet figyelmen kívül hagyni az Isten országa meg az ördög és angyalai közötti kozmikus konfliktus témáját anélkül, hogy nagy részét elveszítenénk a bibliai elbeszéléseknek. Ha csak az evangéliumokat vesszük, ott is számos utalást találunk az Istennel szembeforduló ördögre és démonokra.

A héten először is azzal foglalkozunk, hogyan lehet választ találni néhány meghatározó bibliai szakasz alapján az alábbi két kérdésre:

- 1) Hol tanítja a Szentírás, hogy kozmikus küzdelem dúl Isten és Sátán között?
- 2) A Szentírás szerint milyen harc ez?

- 1** Olvassuk el Jézus példázatát **Mt 13:24-27** szakaszában! Hogyan magyarázza a világban lévő gonoszság eredetét?

Jézus egy gazda történetét beszéli el, aki csak jó magot vet a földjébe, mégis konkoly nő a búza között. Amikor a szolgálai ezt észreveszik, megkérdezik tőle: *„Uram, nemde tiszta magot vetettél a földbe? Honnan van azért benne konkoly?”* (Mt 13:27, ÚRK)? Sokan hasonló kérdést fessegetnek ma is a gonoszság problémájával kapcsolatban: Ha Isten csak jónak teremtette a világot, miért van annyi rossz?

- 2** Olvassuk el **Mt 13:28-30** szakaszát, majd Krisztus magyarázatát is a **37-40.** versekben! Hogyan világít ez rá a nagy küzdelem jellegére?

A gazda azt feleli a szolga kérdésére, hogy *„valamelyik ellenségem cselekedte ezt”* (Mt 13:28, ÚRK). Jézus később elmondta: *„Aki a jó magot veti, az az Emberfia”* (Mt 13:37, ÚRK), vagyis Ő maga. *„A szántóföld pedig a világ”* (Mt 13:38, ÚRK). *„Az ellenség, aki a konkolyt veti, az ördög”* (Mt 13:39, ÚRK). Minden félreértést kizáróan a Krisztus és Sátán közötti kozmikus küzdelemre utal. Miért van gonoszság a világon? Az ellenség (az ördög) műve, aki szembeszáll a gazdával. *„Valamelyik ellenségem cselekedte ezt”* (Mt 13:28, ÚRK).

A válasz elvezet a következő kérdéshez: *„Akarod-e, hogy nekilássunk, és kigyomláljuk azokat”* (Mt 13:29, ÚRK)? Ám a gazda azt felelte, hogy *„Nem, mert amikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt esetleg a búzát is kiszaggatjátok. Hadd nőjön együtt mind a kettő az aratásig”* (Mt 13:30, ÚRK; vö. Mk 4:29). A példázat szerint Isten egyszer majd véget vet a gonoszságnak, de ha idő előtt kitépnék a konkolyt, helyrehozhatatlan kárt okoznának a jónak.

Milyen veszélyekkel jár, ha most akarjuk kigyomlálni a búza közül a konkolyt? Viszont ez miért nem ugyanaz, mintha elfordítanánk a fejünket a gonoszság láttán?

Miért van rossz mag a szántóföldben, ha a gazda csak jó magot vetett? A példázat kérdésével párhuzamban van egy másik kérdés is: Isten csak jónak teremtette a világot, de akkor hogyan indult el itt a rossz?

- 3 Olvassuk el 1Móz 1:31 versét! Mit jelentett ki Isten a világról a teremtés után? Miért fontos ez?**

Amikor Isten befejezte a világ teremtését, 1Móz 1:31 szerint minden „igen jó” volt. 1Mózes 1. fejezetében semmi nem utal arra, hogy bármi rossz lett volna az Isten által megteremtett bolygón. Hogyan tört be mégis a gonoszság?

- 4 Olvassuk el 1Móz 3:1-7 szakaszát! Ezek szerint hogyan jutott a gonoszság a földre? Hogyan világít ez rá a kozmikus küzdelem természetére (lásd még Jel 12:7-9)?**

A történetben az áll, hogy a kígyó – Jel 12:7-9 szerint maga az ördög („az ősi kígyó” [ÚRK]) – hazugságokat hintett el Isten jelleméről. Először egy kérdéssel keltett kétséget Évának Isten parancsát illetően, annak szinte épp az ellenkezőjét mondta, majd pedig nyíltan kétségbe vonta Isten kijelentését azzal, hogy „Bizony nem haltok meg” (1Móz 3:4).

Valaki, vagy a kígyó, vagy Isten hazudott Évának, akinek ekkor el kellett döntenie, hogy Isten, vagy a kígyó szavának fog-e hinni.

Itt, mint ahogy a Szentírásban másutt is, a küzdelem elsődlegesen arra irányul, hogy kinek lehet hinni, és ez szervesen kapcsolódik a szeretethez. Ez pedig azért van, mert amilyennek tartunk valakit, hogy meg lehet-e bízni benne, nagy mértékben befolyásolja, hogy szeretni fogjuk-e, megbízunk-e benne, és ebben az esetben hallgatunk-e arra, amit mond.

Olvassuk el 1Móz 3:15 versét! A Szentírás ősevangéliumának szokták nevezni ezt a részt, ahol Isten kijelenti a kígyónak, hogy az asszony Magva (a Messiás) majd a fejére tapos. Hogyan erősíti meg ez is, hogy valóságos ez a küzdelem, miközben reményt is ad nekünk?

1Mózes 1-3. fejezete is rámutat, hogy a gonoszság létezett már Ádám és Éva bűnesete előtt. Noha még nem volt konkrét valóság az Édenben, de elvileg már feltűnt „a jó és gonosz tudásának fája” (1Móz 2:9, 17) névben is. Azután a kígyó hazugsággal vádolta Istent, amikor valójában ő hazudott. A kígyó létezése (Jel 12:9), valamint a hazugsága is azt mutatja, hogy a gonoszság ott volt. Tehát az Édenben már a bűneset előtt megmutatkozott a gonoszság.

5 Vessük össze Ez 28:12-19 szakaszát 2Móz 25:19-20 verseivel! Miért bukott el ez a teremtmény?

E szakasz szerint a mennyben kezdődött a gonoszság és a kozmikus küzdelem. Mielőtt bűnössé lett, a most Sátánként ismert lény oltalmazó kérub volt. Még azt olvashatjuk róla, hogy „Te voltál az arányosság pecsétgyűrűje, tele bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál” (Ez 28:12-13, ÚRK). Ez nem mondható el Tírusz királyáról (sem más emberről). Innen tudjuk, hogy itt Lucifer bukásának a történetébe pillanthatunk bele.

6 Olvassuk el Ézs 14:12-15 verseit! Mit tudhatunk meg még ebből a szakaszból a küzdelem eredetéről?

Ézsaiás 14. fejezete szerint Lucifer elhatározta, hogy felmagasztalja magát, és olyan lesz, mint Isten. Ez a vers kiegészíti az Ezékiel 28. fejezetében olvasottakat, vagyis hogy szépsége miatt szíve „felfuvalkodott” (Ez 28:17), pedig ennek inkább Isten dicsőítésére kellett volna készítenie, hiszen Ő gyönyörűnek teremtette. Lucifer azonban felfuvalkodott, sőt Isten helyére tört, rágalmazni kezdte. Ez 28:16 versében az a héber szó, ami a fordításban „kereskedés”, még azt is jelenti, hogy „rágalmazás”. Ez is jelzi, hogyan lép fel Sátán Isten ellen – és ellenünk.

Hogyan értsük azt, hogy Lucifer, aki elbukott, eredetileg „feddhetetlen” (tökéletes) volt, „attól a naptól fogva”, amelyen teremtett, „míg gonoszság nem lett található” benne (Ez 28:15, ÚRK)? Hogyan bukhatna el egy feddhetetlen teremtmény, ha tökéletességéhez nem tartozna hozzá az igazi erkölcsi szabadság?

Sátán el akarta foglalni Isten trónját, ami kitűnik Máté 4. és Lukács 4. fejezetében a megkísértésről szóló leírásból. Sokat megtudhatunk erről a küzdelemről Jézus és a kísértő megdöbbenő találkozásának történetéből. Itt megmutatkozik a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem valósága, élesen és drámai erővel.

7 Olvassuk el Mt 4:1-11 szakaszát! Hogyan mutatkozik meg itt a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem?

A Lélek „vitte” Jézust a pusztába, azzal a kifejezett céllal, *„hogy az ördög megkísértse”* (Mt 4:1, ÚRK). A találkozás előtt Jézus negyven napon át böjtölt. Amikor az ördög megérkezett, kísértésével arra akarta rávenni Jézust – nagy éhségére játszva –, hogy a köveket változtassa kenyérré. Ő azonban a Szentírást idézve fogadta a kísértést, és Sátán terve kudarcba fulladt.

Ezután az ördög elbizakodott tette akarta rávenni Jézust, amikor azt mondta neki, hogy vesse le magát a templom tetejéről. A Szentírást elferdítve sugalmazta, hogy ha Jézus valóban Isten Fia volna, megóvnák az angyalok. Jézus ismét kivédte a kísértést, helyesen idézve a Szentírást.

A harmadik kísértésből világosan látszik, hogy mit is próbált elérni az ördög. Azt akarta, hogy Jézus imádja őt. Sátán az egyedül Istennek járó tiszteletet akarja bitorolni. Megmutatta Jézusnak *„a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: Mindezt neked adom, ha leborulsz előttem és imádsz engem”* (Mt 4:8-9, ÚRK). Lukács evangéliuma párhuzamos igehelyén ezt is állította: *„Neked adom mindezt a hatalmat és annak dicsőségét, mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom”* (Lk 4:6, ÚRK). Jézus ismét a Szentírást idézve szállt szembe a kísértéssel, és Sátán megint csak kudarcot vallott. Jézus mindhárom esetben a Szentírással védte ki az ellenség támadását.

„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának urai ellen, a gonoszoknak lelkei ellen, amelyek az ég magasságában vannak” (Ef 6:12, ÚRK). Nem kell félelemben élnünk, viszont miért fontos mindig tudatában lennünk a körülöttünk dúló küzdelemnek?

Megnéztünk olyan bibliai szakaszokat, amelyek az Isten és Sátán közötti kozmikus küzdelemről szólnak. Hogyan lehetséges egyáltalán ez a küzdelem? Hogyan szállhat bárki szembe a végtelen hatalmú Istennel? Amennyiben csupán erő kérdése volna, a harc már azelőtt véget ért volna, hogy elkezdődött. Ezért másfajta konfliktusról lehet szó. A Szentírás kinyilatkoztatja, hogy a küzdelem Isten jelleme körül dúl – hiszen az ördög súlyos rágalmakat terjeszt Istenről, hogy például Ő nem csak jóságos és szeretettel teljes. Az ilyen állításokat nem lehet erővel vagy brutális hatalommal cáfolni, hanem csak a két fél jellemének összehasonlításával.

„Isten igazságosan kezelte a bűnt. Sátán viszont azt a módszert alkalmazta, ami Istentől távol állt: a hízélgést és a csalást. Meg akarta hazudtolni Isten szavát, és az angyalok előtt hamis színben tüntette fel kormányzási módszereit. Azt állította, hogy Isten nem jár el igazságosan, amikor törvényeket és szabályokat ró a menny lakosaira; hogy a meghódolás és engedelmesség megkövetelésével csupán a maga dicsőségét keresi. Ezért be kellett bizonyítani a menny lakói és az egész világegyetem előtt, hogy Isten kormányzása igazságos, törvénye tökéletes. Sátán úgy tüntette fel, hogy egyedül ő akarja a világegyetem javát szolgálni. Mindenkinek meg kellett azonban látnia a bitorló jellemét és valódi céljait. Időt kellett adni ahhoz, hogy gonosz cselekedeteivel leleplezze önmagát” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 428. o.).

8 Olvassuk el Jn 8:44-45 és Jel 12:7-9 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből a szövegekből az ördög jelleméről és stratégiájáról?

Kezdetől fogva az volt az ördög terve, hogy megpróbálja elhitetni a teremtményekkel: valójában Isten nem igazságos és szeretettel teljes, és a törvénye az elnyomás eszköze, ami ártalmukra van. Nem is csoda, hogy Jézus ezt mondta róla: „*hazug és hazugság atyja*” (Jn 8:44). Önmagáról azonban így vallott: „*Azért jöttem e világra, hogy bizonytságot tegyek az igazságról*” (Jn 18:37). Az volt a célja, hogy nyíltan szembe szálljon Sátán hazugságaival és rágalmaival, legyőzze, majd pedig végleg elpusztítsa az ördögöt és minden hatalmát (Zsid 2:14; 1Jn 3:8).

Jel 12:9-10 verseinek azonosítása szerint Sátán a 1) „régi kígyó”, 2) aki a mennyben vádolja Isten népét, és 3) ő a sárkány, aki elhiteti az egész földet. Az „ördög” szó görög megfelelője azt jelenti, hogy „rágalmozó”. Ez is mutatja: a küzdelem akörül forog, hogy ki mit hisz – még Isten jelleméről is.

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, „A bűn eredete” c. fejezet.

„Semmit sem tanít a Szentírás világosabban, mint azt, hogy Isten semmiképpen sem felelős a bűn létrejöttéért; hogy Ő nem vonta vissza önkényesen kegyelmét; hogy nem volt hiba kormányzatában, ami alkalmat adott volna a lázadásra. A bűn »betolakodó«, amelynek jelenlétét nem lehet megindokolni. A bűn titokzatos, érthetetlen; mentegése egyenlő volna igazolásával...”

Ha Sátán azonnal megszűnt volna létezni, Istent inkább félelemből szolgálták volna, mint szeretetből. A csaló befolyása nem szűnt volna meg teljesen, és nem semmisült volna meg egészen a lázadás szelleme. A bűnnek be kellett érnie.

Sátánnak az egész világegyetem érdekében, amelynek korszakai szünet nélkül peregnék, alaposabban ki kellett bontakoztatnia elveit, hogy az Isten kormányzása elleni vádját igazi megvilágításban lássa minden teremtetett lény, és Isten igazságossága, irgalma és törvényének változhatatlansága örökre vitán felül álljon” (*A nagy küzdelem*, 492–499. o.).

**Naponkénti tanulmányozásra: Titusz 1 – Zsidók 3;
Ellen G. White: *Apostolok története*, 9. fejezet**

1. Kik számára tiszta minden, és kik számára nem tiszta semmi?

2. Hogyan viselkedjenek a szolgák az ő uraikkal szemben?

3. Ki írta a saját kezével: „Én megfizetem?”

4. Miért szükséges annál is inkább a hallottakra figyelmeznünk?

5. Mi a bizonyítéka annak, hogy a diakónia szolgálatának megszervezése Isten akaratát tükrözi?

Mélyítsd el a tanultakat, és válaszolj az online-kérdésekre:
adventist.ro/reconsacrare

A Misszióiskola videoanyagai

Szeretnél misszionárius lenni, de nem tudod, hogyan kezd el? Videóra vettük a Misszióiskola képzéseit, és magad is megnézheted az összes előadást. Minden bizonnyal új dolgokat fogsz megtudni, amelyek segíteni fognak a bizonyágtevésben. Ismerkedj meg a misszionárius életmóddal!

„Școala de misiune” playlist:
<http://www.advent.ist/cursuri>

Általános áttekintés

Az egyetemes konfliktus naponta minden embert érint, nincs nap, hogy a világegyetem ne szenvedne miatta. Sátán megpróbálja önhatalmúlag, erőszakosan kisajátítani az imádatot, amely Istent illeti meg, de Isten végül legyőzi őt.

A tanulmány témái

1 A kozmikus konfliktus nem a mindenható erők dualista csatája.

Az egyetemes harc középpontjában Isten jellemének erkölcsi tökéletessége áll. A konfliktus nem két, egyformán független hatalom véget nem érő összecsapása, mivel egyrészt Lucifert Isten teremtette, másrészt pedig Lucifer döntött úgy, hogy helyet ad szívében a kételynek a Teremtő jellemét illetően.

2 Isten népe része ennek az egyetemes konfliktusnak.

Az egész univerzum érzi ennek a nagy küzdelemnek a hatásait. A mennyben Krisztus volt Lucifer lázadásának célpontja. A pusztában Sátán megkérdőjelezte Jézus Istenfiúságát, de minden kísértés ellenére Jézus győzött, és hatalmában áll Isten fiaivá és leányáivá tenni bennünket.

3 Az egyetemes konfliktust nem lehetett korábban lezárni.

Eljön majd a nap, amikor Isten véget fog vetni a bűnnek. Időközben azonban a gonosznak lehetősége volt érettségre jutnia, hogy az isteni kormányzás elleni hamis vádjairól lehulljon a lepel minden teremtetett lény előtt.

Alkalmazás: Naponta szembesülünk a kozmikus konfliktus hatásaival. Ennek köszönhetően hogyan vágyhatunk tudatosan arra, hogy minden pillanatban Istentől függjünk?

Magyarázat

A kozmikus konfliktus nem a mindenható erők dualista csatája

A különböző vallások és filozófiai körök a kozmikus konfliktus eltérő változatait hirdetik. Egy ilyen befolyásos, nem keresztény változat a dualizmus. C. S. Lewis szerint „a dualizmus az a hit, amelynek értelmében minden dolog mögött két, független, egyenlő erőt képviselő hatalom áll szemben egymással; az egyik fél a jó, a másik fél pedig a rossz; továbbá a világegyetemünk a küzdőtér, ahol ezt a véget nem érő harcot vívják egymással.” Azt állítani, hogy ezek a hatalmak egyformán függetlenek,

azt feltételezi, hogy „mindkettő örök idők óta létezik” (*Mere Christianity*, The Macmillan Co., New York, 1960, 33–34. o.). A Szentírás azonban nem ilyen dualista konfrontációról tanúskodik. A Biblia perspektívájában Lucifert „Isten teremtette; valamikor jó volt, de aztán rossz útra tért.” A dualizmushoz hasonlóan a keresztény szempont az, hogy a „világegyetem háborúban áll”, viszont a dualizmustól eltérően a kereszténység „nem hisz abban, hogy ez független hatalmak összecsapása lenne. Ez egy egyetemes polgárháború, egy lázadás, és mi az univerzum egy lázadók által elfoglalt részében élünk” (*Mere Christianity*, 36. o.).

Következésképpen szó sincs arról, hogy két független, mindenható hatalom küzdene egymással egy egyetemes konfliktusban, itt a teremtett lényeknek a Teremtő elleni lázadásával van dolgunk. Annak értelmében, amit 1Mózes 3. fejezetéből megtudunk a hitegető kígyó szerepéről, a nagy küzdelem Isten jellemére összpontosít, ahogyan azt a Tízparancsolat tükrözi. Más szavakkal: méltó Isten a bizalomra, bízhatunk a szavában? E két kérdés nyilvánvalóan lényeges a vele való szeretetteljes kapcsolat tekintetében. Gyakorlatilag lehetetlen szereteten alapuló, mély kapcsolatot kialakítanunk valakivel, akiben nem bízunk meg.

Lucifer Isten elleni lázadása az egyetemes konfliktus kezdetét jelzi a mennyben, erről olvashatunk Ézsaiás 14:12–15 és Ezékiel 28:12–19 szakaszaiban. Egészítsük ki ezeket az igei részeket 1Mózes 3. és Jelenések 12. fejezetével! Habár az említett ézsaiási és ezékieli ígék közvetlenül utalnak Babilon, illetve Tírus királyára, „mindkét igei passzusban tetten érhető az átmenet a földi uralkodók konkrét, helyi, történelmi területéről a természetfeletti, mennyei szférába, amely bemutatja Lucifert/Sátánt és a nagy küzdelem kezdetét” (Richard Davidson: „Cosmic Narrative for the Coming Millennium”, *Journal of the Adventist Theological Society*, 11/1–2, 2000, 107. o.). Lucifer/Sátán lényegében Isten szintjére akar felemelkedni, pontosabban el akarja bitorolni Isten magas státuszát és hatalmát anélkül, hogy szerető jellemét is el akarná sajátítani. Lucifer „kereskedése bősége”, rágalmazás (Ez 28:16) és hazugság (1Móz 3:4; Jn 8:44) útján próbál meg hatalomra jutni.

Isten népe része az egyetemes konfliktusnak

A nagy küzdelem Lucifer Isten elleni lázadásával kezdődött a mennyben, majd az egész világegyetemre kiterjedt. Pontosabban, Lucifer elhitette a mennyei angyalok egy részét, majd elhitette az embert is, „az egész föld kerekességét” (Jel 12:7–9; 1Móz 3). Mivel Éva elbukott az ördög kísértése nyomán, és Ádám önszántából követte őt, földünk az egyete-

mes viaskodás színterévé vált. A bűnös világban az ember életét is a nagy küzdelem jellemzi. Más szavakkal, az emberek naponta szembesülnek a kozmikus viaskodás létével és hatásaival. Nyilvánvaló módon ez a forgatókönyv valósul meg Isten népe történetében is, amit a teljes Szentírás bemutat nekünk.

Ha Krisztus már a mennyben Lucifer támadásának a célpontja volt (Jel 12:7; ld. Ellen G. White: *Pátriárák és próféták*, 1. fejezet [„Miért engedte meg Isten a bűnt?”]), a földi megváltói státuszából kifolyólag, és mivel Isten népe új képviselőjeként, a második Ádámként lépett a nagy küzdelem színterére (Róm 5:14; 1Kor 15:22, 45), a testet öltött Krisztus ellen Sátán még erőteljesebb támadást intézett a pusztai megkísértés alkalmával.

Lukács evangélista Krisztus megkísértésének története előtt – keresztsége narrációja keretében – megemlíti Krisztus mennyei származását („Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm” [Lk 3:22]), majd bemutatja a nemzetségi táblázatát, Jézustól, a József Fiától visszafelé (Lk 3:23) egészen Ádámig, Isten fiáig (Lk 3:23–38). Figyelembe véve a származás paradigmája kifejezéstárának kontextusát, az evangélium figyelmes olvasója/hallgatója látja, hogyan kezdi meg Sátán a pusztában a kísértését: kétségbe vonja, hogy Jézus valóban Isten Fia (ld. Lk 4:3), ami voltaképpen annak a megkérdőjelezése, amit a mennyei szózat pár igeverssel előbb kijelentett (Lk 3:22). Ha Ádám fontos „tájékozási pont” Jézus genealógiájában, amely közvetlenül a kísértés leírása előtt olvasható, szembeötlő hasonlóság fedezhető fel Jézus megkísértése és Éva édenkerti megkísértése között. Éva kételkedett Isten egy világos, számára és a férje számára tett közvetlen kijelentésében (ld. 1Móz 3:1, 4), amely a jó és gonosz tudása fájának gyümölcséből való fogyasztás következményeire hívta fel a figyelmüket (ld. 1Móz 2:17).

Mindenesetre, a pusztai megkísértés jó híre az, hogy Jézus – a második Ádám – által az emberiségnek egy teljesen más története van: Ádám elbukott az Édenkertben, Jézus viszont győztesként került ki a pusztai megkísértésből. Győzelme Isten fiai és leányai előtt új távlatokat nyitott meg az egyetemes konfliktusban, abban az értelemben, hogy Krisztus az új Ádám, az emberiség új családfője.

Máté evangéliumában a megkísértés narrációja rögtön Jézus keresztségének elbeszélése után következik. Míg Lukács Ádámra utalt, addig Máté úgy tűnik, hogy Izrael népére gondol. A nemzetségi táblázat Ábrahámra és Dávidra összpontosít (Mt 1:1–17), a gyermekek megölésére kiadott rendelet pedig Mózes történetét eleveníti fel (Mt 2:13–16).

Az Izrael népével való összehasonlítás jelentőségteljesebbé válik, amikor megértjük, hogy Jézus az összes válaszát a pusztai kísértő kérdéseire a Szentírásból, Izrael pusztai vándorlásának tapasztalatából merítette (5Móz 8:3; 6:16; 6:13). Röviden: ott, ahol Izrael elesett, Jézus győzött, ami új horizontot nyit meg Isten népe számára a nagy küzdelemben, amint Krisztus reprezentatív módon átveszi egy új Izrael helyét.

Az egyetemes konfliktust nem lehetett korábban lezárni

A búza és a konkoly példázata Máté 13:24–30 szakaszában az egyetemes konfliktus jelenlétét jelzi Jézus mennyországról szóló tanításaiban. Az ellenség képes elvetni a konkoly magvát a búza (a jó magvai) közé, hogy együtt növekedjen vele. A rossz magok elvetése nemcsak rossz cselekedet, hanem megtévesztő is, mivel bármilyen helyreállító beavatkozás – a konkoly kitépése – magát a búzát is veszélynek teszi ki (Mt 13:29). Eből az okból kifolyólag a szükséges megkülönböztetésnek és különválasztásnak várnia kell egészen az aratásig vagy az utolsó ítéletig (Mt 13:30).

Érdemes megjegyezni, hogy Ellen G. White Isten Lucifernek a nagy küzdelem kezdeti, mennyei szakaszában adott válaszához fűzött magyarázata is ugyanazt a bibliai elvet tükrözi, amely a búza és a konkoly példázatában is kifejezésre jut. Prófétanónk megmagyarázza, hogy miért nem semmisítette meg Isten azonnal Sátánt: „A csaló befolyása nem szűnt volna meg teljesen, és nem semmisült volna meg egészen a lázadás szelleme. A bűnnek be kellett érnie. Sátánnak az egész világegyetem érdekében, amelynek korszakai szünet nélkül peregnek, alaposabban ki kellett bontakoztatnia elveit, hogy az Isten kormányzása elleni vádját igazi megvilágításban lássa minden teremtetett lény, és hogy Isten igazságossága, irgalma és törvényének változhatatlansága örökre vitán felül álljon” (*A nagy küzdelem*, 499. o.).

Alkalmazás

- 1** Hogyan magyarázhatnád meg egy hitetlennek az egyetemes küzdelem természetét, figyelembe véve a tényt, hogy mindannyian szembesülünk ennek a konfliktusnak a hatásaival?
- 2** Miközben azon elmélkedünk, hogy Isten hogyan kezeli az ördög hamis vádjait, lenyűgöz szerető és bizalomra méltó jelleme. Gyülekezeti kapcsolataink hogyan tükrözik Istenünk szerető jellemét?
- 3** A szeretet és a bizalom valaki iránt az illető személy erkölcsi jellemétől függ. Milyen erőnyeket kell ápolnod az életedben, hogy meglátsszék rajtad Isten jelleme?

4 Amikor az emberek eltávolodnak Istentől, megváltozik a felfogásuk Isten jellemét illetően. Ennek a veszélynek az elkerülése érdekében hogyan lehetünk határozottabbak abban, hogy megtapasztaljuk Isten jelenlétét, és másokkal is megosszuk tulajdonságait és szerető jellemét?

A hatalom gyakorlásának szabályai

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Jób 1:1-12; 2:1-7; Dániel 10:1-14; Márk 6:5; 9:29; János 12:31; 14:30; Jelenések 13:1-8

Alapige: „Aki a bűnt cselekszi, az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3:8).

A kozmikus küzdelem jellegére rávilágító beszámolót találunk 1Kir 18:19-40 szakaszában, Illés Kármel-hegyi történetében, ahol az Úr leleplezi a népek úgynevezett „isteneit”. A bálványok mögött más is állt, tehát nem csupán az Izrael körüli népek pogány képzelgéseiről volt itt szó.

„Ördögöknek áldoztak, nem Istennek, isteneknek, akiket nem ismeretek, újaknak, akik csak most kerültek elő, akiket nem rettegtek atyáitok” (5Móz 32:17, ÚRK). Pál még hozzáteszi: „Amit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek; nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben” (1Kor 10:20).

Tehát a népek hamis „istenei” mögött valójában démonok rejtőztek. Ez azt jelenti, hogy a bálványimádással és az idegen istenekkel kapcsolatos minden bibliaszöveg valójában a „kozmosz küzdelemhez” kötődik.

Ennek hátterén jobban érthető a kozmikus küzdelem témája, ami nagy mértékben befolyásolja, hogyan tekintünk a küzdelem jellegére, továbbá fényt vet a gonoszság problémájára.

A népek hamis „istenei” mögött tehát démonok rejtőztek. Másutt pedig arra látunk bizonyítékot, hogy időnként „levegőbeli hatalmasságok”, démonok állnak a földi uralkodók mögött. Az ellenség erői még az Isten által küldött angyalokkal is szembeszállhatnak.

1 Olvassuk el Dán 10:1-14 szakaszát, külön figyelmet fordítva a 12-13. versekre! Mit találunk itt, ami a kozmikus küzdelemmel kapcsolatos? Hogyan értsük azt, hogy huszonegy napig feltartották az Istentől küldött angyalt?

Hogyan lehetséges, hogy Isten angyalát három hétig hátráltatták? A mindenható Istennek volt ereje arra, hogy azonnal válaszoljon Dánielnek, ha úgy dönt. Ha élt volna hatalmával, egy angyal azonnal megjelenhetett volna Dániel mellett, csak hogy „*Perzsia fejedelme ellenállt*” neki három egész hétig. Mi történt itt?

„Gábiel három héten át tusakodott a sötétség hatalmaival, hogy meg hiúsítsa azok munkáját, akik Círuszt befolyásolni akarták... A menny megtett Isten népe érdekében mindent, amit tudott, és végül győzött. Az ellenség erőit féken tartotta Círusz egész idejében és fiának, Cambysesnek mintegy hét és fél évig tartó uralma alatt” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 355. o.).

Úgy történhet ilyesmi, ha Isten nem él teljes hatalmával. Az ellenségnek igazi szabadsággal és erővel kellett rendelkeznie, amit nem lehet hirtelen megvonni tőle, de mindkét fél előtt ismertek a paraméterek, amelyek között mozoghat (ennek a részleteit mi nem ismerjük). Úgy tűnik, a kozmikus küzdelemben vannak olyan paraméterek, amelyekhez még Isten angyalainak is igazodniuk kell. A következő tanulmányok „a hatalom gyakorlásának szabályai” kifejezéssel utalnak ezekre. Bizonyos szempontból nem is nehéz megérteni, hogy léteznek ilyen korlátok, hiszen amint korábban már említettük: Isten csakis szeretettel cselekszik, kormányzatának alapja a szeretet, nem a kényszer. Segíthet a nagy küzdelem jobb megértésében az a gondolat, hogy Isten kizárólag a szeretetből eredő elvek alapján cselekszik.

Tapasztaltad már annak a korlátait, amikor az ember csak a szeretet elvei szerint akar eljárni, nem pedig erőszakot alkalmazva? Amennyiben igen, vajon ez korlátozza a rendelkezésre álló erőt?

A *Jelenések* könyvén végigfutó gondolat, hogy a nagy küzdelem levegőbeli hatalmasságok harca. A könyv úgy mutatja be az ördögöt, hogy ő a „*régi kígyó*”, aki szembeszáll Istennel, és „*mind az egész föld kerekességét elhiteti*” (Jel 12:9).

2 Mit tudhatunk meg Jel 13:1-8 szakaszából a sárkány hatalmának mértékéről?

A sárkány (Sátán) nemcsak Isten (Jel 12:7-9), hanem a követői ellen is hadakozik (pl. Jel 12:1-6), de a leírás szerint ő áll azok mögött a földi birodalmak mögött is, amelyek üldözték Isten népét a történelem során.

„...*a sárkány átadta neki [a tengerből feljövő fenevadnak] az erejét, trónját és nagy hatalmát*” (Jel 13:2, ÚRK; vö. 13:5; 17:13-14). „*És adatott neki nagyokat mondó és káromlásokat szóló száj, és adatott neki hatalom a cselekvésre negyvenkét hónapig*” (Jel 13:5, ÚRK).

Sátán tehát (a sárkány) erőt és uralkodói hatalmat ad a fenevadnak (egy földi, vallási-politikai erőnek), amely ezzel bitorolja az Istennek járó tiszteletet. A fenevad káromolja Isten nevét, harcol a szentjei ellen, sőt le is győzi őket, legalábbis egy bizonyos ideig. Az egész világra kiterjedő hatalmat és uralmat a sárkány, ennek a világnak a hamis ura adja neki.

Sátán azonban csak meghatározott korlátok között tevékenykedhet, mint ahogy az ügynökei is, méghozzá csak egy behatárolt időszakban. „*Annakokáért örüljete egek és akik lakoztok azokban. Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög tihozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van*” (Jel 12:12).

Sátán tudja, hogy „*keves ideje van*” (Jel 12:12). A *Jelenések* könyvében leírt események a prófétai idővonal mentén haladnak, és ez konkrét időhatárokat szab a gonosz erőknél (lásd Jel 12:14; 13:5).

Végül azonban Isten győz. „*És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak*” (Jel 21:4).

Még ha ezt most nehéz is előre látnunk, a jó végül örökre szóló győzelmet arat a gonosz felett. Miért nem szabad soha megfélekezni erről a biztos ígéretről?

Jób könyvében különleges bepillantást nyerünk a nagy küzdelembe.

3 Olvassuk el Jób 1:1-12 és 2:1-7 szakaszait! A nagy küzdelem mely elvei tárnak fel itt előttünk?

Ezekből a versekből sok fontos részletet megismerünk. Először is, egy mennyei tanácskozást láthatunk, nem csupán Isten és Sátán párbeszédéről van itt szó, más mennyei lények is részt vesznek benne.

Másodszor pedig van egy vita, amire utal, hogy Isten megkérdezi Sátánt, látta-e Jób. Mit kellett Jóbban észrevennie? Ennek a kérdésnek úgy van értelme, ha egy nagyobb, éppen zajló vita részét képezi.

Harmadszor, Isten kijelenti, hogy Jób feddhetetlen, igaz és istenfélő. Sátán erre azt feleli, hogy de csak azért, mert Isten a védelmébe vette. A megjegyzése felér egy becsületsértéssel Jóbbal és Istennel szemben is (vö. Jel 12:10; Zakariás 3. fejezet).

Negyedszer, Sátán azt állítja: nem igazság, hogy Isten körülvette és védelmezi Jób, mert így ő nem tudja bizonyítani a vádjait. Ez is utal arra, hogy Sátánnak bizonyos korlátok között kell mozognia (vannak szabályai hatalma gyakorlásának), és nyilván már korábban is próbált ártani Jóbnak.

Isten a mennyei tanács előtt válaszol Sátán vádjaira, lehetővé teszi, hogy bizonyítsa állítását, de csak bizonyos határok között. Először ezt az engedményt teszi Isten: *„Íme, mindazt, amije van, a kezedbe adom”,* de megtiltja, hogy Jób személyét érintse (Jób 1:12). Később, miután Sátán azt állítja: Jób csak a saját jólétével törődik, Isten megengedi, hogy neki is ártson, de az életét nem veheti el (Jób 2:3-6).

Sátán rengeteg bajt zúdít Jób családjára, Jób mégis minden helyzetben áldja az Úr nevét (Jób 1:20-22; 2:9-10), amivel bizonyítja Sátán vádjainak hazug voltát. Sok mindent tanulunk itt, például azt, hogy a kozmikus küzdelemben a hatalom gyakorlásának vannak szabályai. A mennyei tanácsban léteznek olyan paraméterek, amelyekkel dönteni lehet az Isten ellen felhozott vádakról, de anélkül, hogy Isten megsértené a szeretet szent elveit, ami az alapja kormányzatának és uralkodásának a világmindenség és annak értelmes lakói felett.

Jób könyvének lebilincselő részletei bepillantást engednek a nagy küzdelembe, hogy miként is zajlik ez a földön.

A korábbi tanulmányokban láttuk, hogy a kozmikus küzdelemben Sátán és seregei átmenetileg jelentős hatáskörrel bírnak a világon, amivel azonban csak bizonyos korlátok között élhetnek.

A hatalom gyakorlásának szabályai nemcsak az ellenség – az ördög és serege – tevékenységére vonatkoznak, de korlátozzák Isten cselekvését is, amivel csillapíthatja az ellenség hatóköre alá (átmenetileg) tartozó gonoszságot. Az Úr soha nem szegi meg az ígértét, és mivel magára is vonatkoztatja a hatalom gyakorlásának szabályait, az ördögnek adott valamennyi hatalmat, csak bizonyos korlátok között, ideiglenesen, és ezért erkölcsileg korlátok közé szorította saját jövőbeli cselekedeteit is (anélkül, hogy az ereje bármilyen mértékben csökkenne).

- 4** Olvassuk el **Lk 4:6, Jn 12:31, 14:30, 16:11 és 2Kor 4:4** verseit! Mit tanítanak ezek a szakaszok az ellenség földi uralmáról?

Az Újszövetség két birodalom összecsapását vázolja fel előttünk: a világosság és a sötétség birodalmáét, amelyben a sötétség Sátólól és lázadásától ered. Krisztus küldetésének részét képezte, hogy legyőzze Sától birodalmát: „Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3:8).

Vizsont léteznek bizonyos „szabályok”, amelyek korlátozzák, amit Isten megtehet, ha hű akar maradni kormányzata elveihez. Ezek között van 1) a szabad akarat biztosítása a teremtményeknek és 2) a hatalom gyakorlásának szövetségi szabályai, amelyek nem ismertek, legalábbis egyelőre. Ezek a korlátok és akadályok jelentősen hatnak erkölcsileg arra, hogyan csökkentheti Isten a gonoszságot a világban és/vagy azonnal meg tudja-e azt szüntetni. Ezért látni folyton gonoszságot és szenvedést, ami valóban sok emberben ébreszthet kételyeket Isten létét vagy jóságát illetően. Tehát amint felismerjük, hogy mi a nagy küzdelem háttere, és milyen korlátokat fogadott el Isten a bűn problémájának kezelésekor, bizonyos fokig jobban megérthetjük, hogy miért mennek így a dolgok, legalábbis addig, amíg végső győzelmet nem arat a gonosz felett.

Jézus azt mondta Sátólról, hogy ő „a világ fejedelme”. Hogyan segít ez is megbirkózni a világban lévő gonoszság kérdésével? Vigasztaló tudat, hogy Sától uralma csak ideiglenes!

A kozmikus küzdelem elsősorban Isten jelleme körüli vita, amit az váltott ki, hogy az ördög rágalmazta Istent – a jóságát, igazságosságát és uralmát. Egyfajta kozmikus szövetségi pert indított Isten ellen.

Az ilyen konfliktust nem lehet pusztán erővel lezárni, csak bizonyítással. Amennyiben súlyos vádak merülnek fel egy hatalmon lévő személylyel szemben, a cáfolatnak az a legjobb (és talán az egyetlen) módja, ha lehetővé teszik a szabad, tisztességes és nyílt vizsgálatot. Mivel a vádak a szeretet teljes kormányzatát fenyegetik, nem lehet azokat egyszerűen a szőnyeg alá söpörni.

Mit jelent ez a kozmikus küzdelem és a gonoszság megértése szempontjából? Vajon Isten megszegi az ígértét? Persze, hogy nem! Amennyiben beleegyeznek a hatalom gyakorlásának szabályaiba, további cselekvése (erkölcsileg) korlátozott lesz, tehát a gonoszság a sötétség birodalmának ideiglenes fennhatósága alatt történik.

5 Olvassuk el Mk 6:5 és 9:29 verseit! Ezek szerint hogyan köthetők a hithez és az imádsághoz még az isteni cselekedetek is?

Látszik, hogy mindkét esetben vannak bizonyos korlátok, a hatalom gyakorlásának szabályai, amelyek dinamikus kapcsolatban állnak a hithez és az imádsághoz. Másutt bőséges bizonyítékot találunk az ima hatására, és ez csatornákat nyit az isteni cselekvés előtt, ami máskülönben (erkölcsileg) nem lenne elérhető. Nem juthatunk azonban arra a téves következtetésre, hogy a hit és az ima tényezőjén kívül nem létezik más. Valószínűleg van még sok más faktor is, amelyről nincs tudomásunk.

Ez egybevág azzal, amit korábban láttunk a hatalom gyakorlásának szabályaival kapcsolatban. Ennek vannak olyan kitételei a nagy küzdelemben, amelyek korlátokat szabnak annak, amit Isten erkölcsi szempontból megtehet, legalábbis most. Ezért van az, hogy történnek rossz dolgok a sötétség birodalmának ideiglenes uralma alatt.

Olvassuk el Róm 8:18 és Jel 21:3-4 verseit! Miért bízhatunk abban, hogy még ha most sok mindent nem is értünk, de Isten tudja, mi a legjobb, a legjobbat akarja, és majd véget vet a gonoszságnak, elhozza az örök boldogság korszakát?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 1. köt., „Sátán hatalma” c. fejezet.

„A bűnös törvény szerint Sátán foglya, és Krisztusnak az volt a küldetése, hogy kiszabadítsa a nagy ellenség hatalma alól. Az ember hajlamos követni Sátán javaslatait, és nem állhat sikerrel ellen a rettenetes ellenfélnek, csak ha Krisztus irányítja vágyait és ad neki erőt.[...] Az ördögnek egy pillanatra sem lankad a figyelme, nehogy kihagyja a lelkek tönkretételének akár csak egy esélyét is. Előkészíti csalásait, hogy az Isten népe elleni utolsó hadjáratában ne ismerjék fel őt. [...] Sátán jobban tudja, mint Isten népe, hogy milyen hatalommal bírhatnak felette, ha Krisztusban van az erejük. Az igazság leggyengébb követője, aki erősen kapaszkodik Krisztusba, képes ellenállni Sátánnak és minden seregének, ha alázattal segítségért folyamodik a hatalmas Harcoshoz. Az ördög nem áll ki nyíltan a kísértéseivel, mert akkor a keresztény felébredne szunnyadásából, és mindenható Szabadítójára hagyatkozna, ezért észrevétlenül közelít, álcázva magát. Az engedetlenség gyermekein keresztül munkálkodik, akik istenfélőnek mutatják magukat” (*Bizonyságtételek*, 1. köt. 341. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Zsidók 4–10;

Ellen G. White: *Apostolok története*, 10. fejezet

1. Mit kell tennünk ma, ha Isten szavát halljuk?

2. Hová lépett be Jézus útnyitóul érettünk?

3. Miben áll az új szövetség, amit Isten Izrael házával kötött?

4. Mit jelképez a kárpit a szentélyben?

5. Mit nem tudott Pál apostol soha többé kitörölni az emlékeztéből?

Mélyítsd el a tanultakat, és válaszolj az online-kérdésekre:
adventist.ro/reconsacrare

„Sok gyümölcsöt teremjetelek...”

Teljes misszió alatt a terep előkészítését, a magvetést, a gondozást és az aratást értjük. Ha a teljes folyamat eredménye gazdag termés, azt jelenti, hogy igazi tanítványok vagyunk. „Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetelek; és legyetek nékem tanítványaim” (Jn 15:8) – mondta a Megváltó.

**Tűzd ki
célul, hogy 2025-ben
hatékonyan evangelizálj,
aminek eredményeként emberek
keresztelkedjenek meg. A lélek-
mentés valószínűleg a legjobb
terv az egyház fejlődése és sze-
mélyes lelki növekedésed
szempontjából.**

Általános áttekintés

Sátánt korlátozza Isten vezetése. Sátán törvénytelen vezető, főként a jelleme szempontjából.

A tanulmány témái

- 1 Sátán törvénytelen és ideiglenes „uralkodó”.** Isten korlátolt és ideig tartó hatalmat engedett neki, miután a bűn betört a világunkba, de ez a hatalom nem törvényes. Habár Isten korlátozta saját, gonoszt eltávolító tevékenységét, Jézus legyőzte az ördögöt. Krisztus pusztai győzelme a kísértések felett, valamint Sátán legyőzése a kereszten arra utal, hogy Sátán uralkodása törvénytelen és csupán ideiglenes.
- 2 Sátán rágalmaz és foglyokat ejt az „uralkodása” alatt.** Annak ellenére, hogy törvénytelen vezető, aki csupán egy ideig uralkodhat, az emberek törvényesen a foglyaivá válhatnak. Ha Krisztus nem lakozik bennünk, akaratumk hajlamos arra, hogy Sátán sugallatait kövesse, és megengedje neki, hogy vágyainkat, életünket irányítsa.
- 3 Sátán hatalma korlátozott.** Sátánnak rendelkezésére áll az uralkodáshoz szükséges tér és idő, mindkét tényezőt azonban Isten korlátozza. Az emberiség történelme során a jó transzcendens erői ellenállnak a gonosznak, az igazak imái pedig hatékony forrás ellenük.

Alkalmazás: Sátán uralkodása időben limitált. Jézus győzelmére alapozva nem vagyunk a halálfélelem rabjai. Ennek ellenére azonban ébereknek kell lennünk és teljességgel Isten erejétől függünk. Hogyan segíthet az imaélet sikeresen ellenállni Sátán törvénytelen uralkodásának?

Magyarázat

Sátán törvénytelen és ideiglenes „uralkodó”

A szinoptikus evangéliumokban a Sátán és Jézus közötti antagonizmus középpontja a pusztai megkísértés (Mt 4:1–11; Mk 1:12–13; Lk 4:1–13). Hármójuk közül Lukács az, aki – a harmadik kísértés leírásának keretében – további részleteket közöl Sátán feltételezett hatalmáról. Azzal, hogy „megmutatá néki e föld minden országait egy szempillantásban” (Lk 4:5), az ördög felajánlotta Jézusnak „mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét, mert nékem adatott, és annak adom, akinek akarom” (Lk 4:6).

Vitatható, hogy Sátán valóban rendelkezett-e azzal a hatalommal, amelyről állította, hogy az övé, és ha igen, hogyan jutott a birtokába.

Kétségtelen, hogy miután a bűn betört a világunkba, „Isten elég hatalmat engedett Sátánnak ahhoz, hogy ártalmas befolyását a világra árasztssa” (Sydney H. T. Page: *Power of Evil: A Biblical Study of Satan and Demons*, Baker Books, Grand Rapids, MI, 1995, 98. o.). Mindazonáltal ez a szabadság nem jelenti azt, hogy Sátánnak törvényes hatalma van a világ felett. Tulajdonképpen Sátán ajánlatának visszautasításával Jézus nem ismerte el ennek a hatalomnak a legitimitását.

János evangéliumában a Sátán és Jézus közötti ellentét főleg az „e világ fejedelme” titulusra történő utalás révén jut kifejezésre (Jn 12:31; 14:30; 16:11). János 12:31–33 szakaszában Jézus a világ kárhoztatására és a világ fejedelmének kivettetésére teszi a hangsúlyt, különösképpen az Ő halálára utalva. János 14:30 versében Jézus a tanítványaitól való búcsúzásakor kiemeli, hogy „jön a világ fejedelme”, majd hozzáteszi: „és én bennem nincsen semmije”. Kijelentése megtételekor Jézus valószínűleg szem előtt tartja Iskariótes Júdás megjelenését, aki által „az ördög maga siettetni Jézus halálát”. Mindezek ellenére a keresztt nem az ördög győzelmét, hanem meglepő módon a vereségét képviseli (ld. D. A. Carson: *The Gospel According to John*, The Pillar New Testament Commentary, Eerdmans, Grand Rapids, MI, 1991, 508. o.). Majd később, amikor a megígért *paraklétoszról*, a Szentlélekről beszél a tanítványoknak, Jézus újból hangsúlyozza, ezúttal János 16:11 versében, hogy „e világnak fejedelme megítéltetett”, ami látszólag visszaüt János 12:31 versére, a világ fejedelmének kivettetésére.

Következésképpen, miközben a szinoptikus evangélisták Krisztus Sátán feletti győzelmét hangsúlyozzák a pusztai megkísértés során, nyilvános szolgálata kezdetén, János evangéliuma Sátán, e világ fejedelme vereségét emeli ki a kereszten, azaz földi szolgálata végén (ld. továbbá *Powers of Evil: A Biblical Study of Satan and Demons*, 129. o.). Mindkét esetben azt tanuljuk, hogy Sátán a bűnös világ törvénytelen és ideiglenes vezetője, amely világot Isten mégis szereti, ugyanakkor el is ítéli Jézus elutasítása miatt (Jn 1:10, 29; 3:16–17, 19; 9:39; 12:31, 47; 14:17; 15:18–19; 16:8; 17:9, 14, 16, 21). Ahogyan Robert Recker is megjegyzi, „Sátán trónfosztott vezető, vagy legalábbis hamarosan trónfosztottá válik” („Satan: In Power or Dethroned?”, *Calvin Theological Journal* 6, 2. szám, 1971, 147. o.).

Sátán rágalmaz és foglyokat ejt az „uralkodása” alatt

Annak ellenére, hogy Sátán törvénytelen uralkodó, az emberek a bűn miatt uralkodása legitim foglyaivá váltak. Ellen G. White ezt írta erről:

„A bukott ember Sátán jogos foglya. [...] Az ember természetétől fogva hajlamos követni Sátán sugallatait, és csak akkor tud sikeresen ellenállni a rettenetes ellenfélnek, ha Krisztus, a hatalmas hódító lakik benne, irányítja kívánságait, és erőt ad neki” (*Bizonyságtételek*, 1. köt., 341. o.). „Nem Isten tette Sátánt »e világ fejedelmévé«, hanem [...] az emberek a bűneikkel” (Page: *Powers of Evil: A Biblical Study of Satan and Demons*, 129. o.).

Még hogyha Sátán – az emberi bűn távlatában – a bűn által megrontott emberiség legitim uralkodója is, végső soron – a jellemét és a cselekedeteit tekintve – mégiscsak törvénytelen vezető. Jézus nyomatékosan hazugnak és gyilkosnak nevezi: „Emberölő volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja” (Jn 8:44). Gyakorlatilag a halálra vezető hazugság, rágalom és rabság a lényege annak az uralkodásnak, amelyet fel kellett számolnia Jézusnak.

János evangéliuma szerint „e világ fejedelme” Krisztus kereszttáldozata, feltámadása és mennybemenetele által legyőzetik és kivettetik (Jn 12:31–33; 16:11). Ennek ellenére Jézus tanítványai érdekében mondott közbenjáró imája János 17. fejezetében arra enged következtetni, hogy Sátán emberiségre gyakorolt befolyása nem ért véget a keresztnél elszenvedett vereségével. „János rámutat, hogy a Sátán által Jézus ellen szított támadás Jézus követői ellen fordul” (*Powers of Evil: A Biblical Study of Satan and Demons*, 130. o.). János 17:15 versében Jézus azért imádkozik, hogy az Atya védje meg őket a gonosztól, mivel ők a világban vannak ugyan, de nem a világból valók (Jn 17:15–16). 1János 5:19 versében az evangélista megkülönbözteti Isten híveit a hitetlenektől (a világból valóktól), ellentétbe helyezve Isten népét az ördög hatalma alatt élőkkel: „Tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonoszságban vesztegel.”

Zsidók 2:14–15 szakasza az ördögnek a bűnös ember feletti hatalmáról szól. Sátán, akinek „hatalma van a halálon”, rabságra kényszeríti a bűnösöket. Ez az igei passzus azt is tanítja, hogy Jézus a halálával megsemmisíti ezt a hatalmat, következésképpen Jézus győzelmének alapján többé nem vagyunk a halálfélelem rabjai, ami nyilván nem azt jelenti, hogy nem kell továbbra is ébereknek lennünk és teljesen Isten hatalmától függünk. A megváltás története még nem ért véget, „mert a *mi el-lenségünk*, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen” (1Pt 5:8). Végső megsemmisülése előtt (Jel 20:10) Sátán továbbra is vádolja a hívőket Isten előtt (Jel 12:10), Jób története pedig azt sugallja, hogy a rágalmazás (Jób 1:9–11; 2:5) az ördög vádoló stratégiájának része.

Sátán hatalma korlátozott

A bűnös emberek uralkodót csináltak Sátánból, akinek figyelembe vesszük rágalmazó vádjait. Isten egyszerűen elvethetné ezeket a vádaskodásokat, de megengedi őket, hogy ily módon egyértelműen bebizonyítsa: hamis vádokról van szó. Sátánnak tehát van tere és ideje az „uralkodáshoz”, de ahogy Jób története is szemlélteti – „Csak ő magára ne nyújtsd ki kezedet!” (Jób 1:12); „Életét kíméld!” (Jób 2:6) –, Isten korlátozza az „uralkodását”.

Dániel könyve 10. fejezetében a gonosz korlátairól olvasunk. Ennek a résznek az értelmében „az emberiség történelmét nemcsak emberi döntések határozták meg, hiszen van egy láthatatlan dimenziója is a valóságnak, amelyet szintén figyelembe kell venni. Gondolunk különösképpen a világegyetem gonosz erőire, amelyek végzetes befolyást gyakorolnak a társadalmi és politikai életben, főként mindabban, ami Isten népét érinti. Mindezek ellenére a gonosz ügynökeinek hatalma korlátozott, a jó transzcendens erői ellenállnak nekik, és a hívők őszinte imái szintén hatékonyak velük szemben. Bármennyire is ellenkeznének Isten akaratával, a gonosz erői nem akadályozhatják meg a menny szándékának teljesedését” (*Powers of Evil: A Biblical Study of Satan and Demons*, 64. o.).

Ellen G. White kijelenti, hogy egyetemes küzdelem zajlik minden ember szintjén, továbbá hangsúlyozza az ima fontosságát ebben a kontextusban. A „Bizonyágtételek” 1. kötetének „Sátán hatalma” c. fejezetében azt írja prófétanőnk, hogy „egyedül Isten szabhat határt Sátán hatalmának” (341. o.), és hogy látta „a gonosz angyalokat versengeni az emberekért, és Isten angyalait, amint ellenük állnak” (345. o.). Ennek ellenére – folytatja Ellen White – „nem a jó angyalok feladata, hogy akaratuk ellenére ellenőrizzék az emberek gondolatait. Ha behódolnak az ellenségnek, és nem feszítik meg erejüket, hogy ellene álljanak, Isten angyalai alig tehetnek többet, mint hogy megállítsák Sátán seregét, amíg e veszedelemben forgók nagyobb világosságban nem részesülnek, hogy felrázza őket, és a mennyhez forduljanak segítségért” (345. o.). Ebben a kontextusban az Úr szolgálólánya nyomatékosan kijelenti, hogy „a menny és a föld hatalmas Parancsnoka határt szab Sátán hatalmának”, továbbá hangsúlyozza az ima fontosságát, mivel „Megváltónk hallja a hit buzgó imáját, és angyaltartalékokat küld” az ember megmenntésére (346. o.).

Alkalmazás

Jób könyve lenyűgöző távlatot tár fel előttünk a nagy küzdelem valóságát illetően. Jób eldöntötte, hogy istenfélő életet él, bármilyenek legyenek is a körülmények. Figyelembe véve ezt a perspektívát, beszéljétek meg a csoportban az alábbi kérdéseket!

- 1 Isten oltalma hogyan ihletheti, növelheti istenfélelmünket, vágyódásunkat és szeretetünket iránta; ugyanakkor hogyan lehet kihívás vagy akadály egyesek számára az Istennek adott válaszádsban?
- 2 Sátán uralkodásának korlátai vannak, amelyek nyilvánvalókká válnak Jób könyvében a mennyei tanács leírásában. Mit árulnak el Sátán uralmának korlátai Isten hatalmáról és cselekedeteiről?
- 3 A „Bizonyágtételek” c. könyv első kötete „Sátán hatalma” c. fejezetében Ellen G. White aláhúzza az ima fontosságát. Ima által elérhetjük, hogy Isten angyalokat küldjön a segítségünkre. Mennyire fontos számodra az imaélet az isteni segítség kérése tekintetében?

Mit tehettem volna még?

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Ézsaiás 5:1-4; 53:4; Máté 21:33-39; János 18:37;
Róma 3:1-4, 23-26; 5:8

Alapige: „Monda azért néki Pilátus: Király vagy-é hát te csakugyan? Felele Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonytságot tegyek az igazságról. Mind-az, aki az igazságból való, hallgat az én szómra” (Jn 18:37).

Néhány éve egy érdekes gyerektörténet jelent meg a Guide magazinban. Egy Denis nevű árva fiúról szólt, aki a középkorban a nevelőszülei családjában élt. Gyűlölte az ország királyát, mert amikor a szülei megbetegedtek, katonák vitték el az otthonából, és többé nem látta a szüleit. Csak később hallotta, hogy a király ezzel a rendelettel akarta megmen-teni az élőket a pestis borzalmaitól. Amikor Denis ezt megtudta, megszabadult a gyűlölettől, ami szinte az egész életére rányomta a bélyegét. A király mindig, minden esetben a népe javát szem előtt tartva járt el.

Ma sokan valahogy úgy gondolnak Istenre, ahogy Denis vélekedett eleinte a királyról. A sok látott vagy átélt gonoszság miatt gyűlölik, tagadják meg. Hol van Isten, amikor ennyien szenvednek? Ha jó, miért történik annyi rossz dolog? A kozmikus küzdelem fényt vet erre a fontos helyzetre, de marad továbbra is sok kérdés. Amikor viszont látszólag egyetlen érvünk sem bizonyul elég erősnek, felnézhetünk Jézusra a kereszten, és akkor megértjük, hogy bízhatunk Istenben, a most még vála-szért kiáltó kérdéseink dacára is.

Működik az ellenség, akiről Krisztus azt mondta, hogy ő „*a világ fejedelme*” (a bitorló). A világegyetem igazi királya azonban Jézus Krisztus, aki kivívja értünk a győzelmet, benne mi is győzhetünk, még a nehézségek és a szenvedések között is. Krisztus úton-útfélen szembeszáll az ellenség támadásaival.

A Szentírás azt írja az ördögről, hogy

- 1) kezdettől fogva becsapja az egész világot (Mt 4:3; Jn 8:44; 2Kor 11:3; 1Jn 3:8; Jel 12:9);
- 2) rágalmozó, Isten és népe vádolója a mennyben (Jób 1-2; Zak 3:1-2; Júd 9; Jel 12:10; 13:6);
- 3) a világ bitorló ura (Jn 12:31; 14:30; 16:11; ApCsel 26:18; 2Kor 4:4; Ef 2:2; 1Jn 5:19).

1 Olvassuk el Jn 18:37 versét! Hogyan szállt szembe Krisztus az ellenség csalásaival? Mi a jelentősége annak, hogy Jézus Király?

A Szentírás mindenütt azt tanítja, hogy Sátán a nagy csaló, rágalmozó, vádoló, a világ bitorló ura, de Jézus minden tekintetben győzelmet arat felette.

- 1) Jézus kijelentette: „*Azért jöttem e világra, hogy bizonytságot tegyek az igazságról*” (Jn 18:37).
- 2) A kereszten adta a legfőbb bizonyosságát Isten tökéletes igazságosságának és szeretetének (Róm 3:25-26; 5:8), ezzel rácáfolt az ördög rágalmainra, vádjaira (Jel 12:10-11).
- 3) Jézus végül eltörli az ördög birodalmát, aki „*tudja, hogy kevés ideje van*” (Jel 12:12; vö. Róm 16:20), Krisztus pedig „*örökkön örökké uralkodik*” (Jel 11:15).

Végeredményben bármit is tesz Sátán, már legyőzött ellenség. Az a lényeg, hogy naponta, minden percben igényt tartunk Krisztus győzelmére, és igényeljük a kereszt által felkínált ígéreteinek teljességét.

Tudjuk, melyik oldal győz a nagy küzdelemben. Napi döntéseink hogyan befolyásolják, hogy végül melyik oldalon leszünk? Mit tehetünk, hogy már most a győztes oldalon álljunk?

Krisztus munkája minden módon lerontja az ördögét. „Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3:8), és „megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt” (Zsid 2:14). Az ellenség uralmának teljes veresége azonban két szakaszban következik be. Az első lépés a kereszttel volt, ahol Krisztus megcáfolta Sátán rágalmozó vádjait, a gonosz pedig majd később pusztul el, országával együtt.

2 Róm 3:23-26 és 5:8 versei szerint Krisztus hogyan cáfol rá az ördög vádjaira?

Amint láttuk, az ellenség azt állítja, hogy Isten nem csak igazságos és szeretettel teljes. Isten azonban a legteljesebb módon kinyilatkoztatta igazságát és szeretetét Krisztusban, mégpedig a kereszten.

Jézus halála után „Sátán látta, hogy álruhája szétszakadt. Mesterkedése feltárult az el nem bukott angyalok és a mennyei világegyetem előtt. Gyilkosként mutatta meg magát. Isten Fia vérenek a kiontásával kiszakította magát a mennyei lények rokonszenvéből” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 669. o.).

3 Vessük össze 1Móz 3:15 és Jel 12:10-12 verseit! Ezek szerint milyen, az egész világmindenségre kiható jelentősége van Krisztus kereszthalálának, győzelmének?

A megváltás története bőséges bizonyítékkal szolgál arra nézve, hogy Isten minden érintett számára a legjobb végkimenetel biztosítását munkálja. A Szentírás Istene mindig azt teszi a nagy küzdelemben számára járható úton, ami jó, ami a legelőnyösebb (1Móz 18:25; 5Móz 32:4; 1Sám 3:18; Zsolt 145:17; Dán 4:34; Hab 1:13; Jel 15:3).

Miért olyan fontos, hogy a kozmikus küzdelemben Isten bemutatja az igazságosságát és a szeretetét? Hogyan erősíti a bizalmunkat még a nehézségek és szenvedések között is, amikor a keresztről, Istennek a megváltási tervben végzett tetteiről gondolkozunk?

Csodálatra méltó, ahogyan Isten kinyilvánította szeretetét és igazságát a nagy küzdelemben. Mégis van, aki felveti: *Nem kellett volna még többet megtennie, hogy elejét vegye a gonoszságnak és/vagy eltávolítsa azt?* A kozmikus küzdelem kerete arra utal, hogy tetteivel Isten maximálisan tiszteltetben tartja a szabad akaratot, ami az emberiséggel való szeretetkapcsolatához kell, továbbá erkölcsi korlátok, vagyis a hatalom gyakorlásának bizonyos szabályai között jár el. Nem feledhetjük: a vita a jelleme körül dúl. A vádakra csak szeretetének bemutatása jelenthet cáfolatot.

- 4** Ki szólal meg Ézs 5:1-4 verseiben? Mire utal a próféta? Kit jelképez a szőlőskert, illetve a gazda? Mi mindent tett meg a gazda a szőlőért? Mi ennek a jelentősége? Milyen eredménnyel járt?

Ézsaiás ebben a szakaszban a kedveséről, a szőlőjéről énekel. Isten a gazda, a szőlőskert pedig a népet szimbolizálja (lásd pl. Ézs 1:8; Jer 2:21). A történet tanulságait azonban tágabb értelemben is vehetjük, Istennek az egész világon végzett munkájára utalóan. A versek szerint a szőlősgazda (Isten) minden tőle telhetőt megtett a szőlője érdekében, és jó termést kellett volna kapnia, de csak „vadszőlő” termett, ami az egyik fordítás szerint „értéktelen”. Az eredeti héber szó még azt is jelenti, hogy „rohadt szőlő”, vagyis Isten szőlőskertjében megromlott a gyümölcs.

Ézs 5:3 versében Isten szólal meg, és azt kéri népétől, hogy „ítéljenek” közte és szőlője között, utána pedig felvet egy igen fontos kérdést: *„Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit nem tettem meg vele? Vártam, hogy jó szőlőt teremjen, miért termett vadszőlőt”* (Ézs 5:4, ÚRK)? Mit tehetett volna még? Bámulatra méltó, ahogyan másokat kér: ítéljék meg a tetteit!

A kereszten Isten feláldozta önmagát mindannyiunk bűneiért. Ennek fényében milyen különleges jelentősége van a következő kérdésnek: „Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit nem tettem meg vele?”

Máté 21. fejezetében a szőlőmunkásokról szóló példázatban Jézus ott folytatja a történetet, ahol Ézsaiás befejezte, még jobban megvilágítva a szőlősgazda jellemét és azt, amit a szőlőért tett.

5 Olvassuk el Mt 21:33-39 verseit, Ézs 5:4 kérdésére gondolva! Mit tehetett volna még a gazda?

A példázat első részében Krisztus közvetlenül idézi Ézsaiást, aki a szőlősgazdáról és a szőlőjéről írt. Jézus úgy folytatja a történetet, hogy a gazda bérbe adta a földjét „munkásoknak, majd elutazott” (Mt 21:33, ÚRK). Kétszer is elküldte a szolgálait (a prófétákat) a termésért, de a bérlők megverték, megölték őket (Mt 21:34-36). A gazda végül elküldte a fiát (Jézust), mert azt mondta: „A fiamat meg fogják becsülni” (Mt 21:37), de őt is megölték. „...egymás között így beszéltek: Ez az örökös! Rajta, öljük meg, és foglaljuk el az örökségét. És megfogták, kivetették a szőlőn kívül, és megölték” (Mt 21:38-39, ÚRK).

Mit tehetett volna még a gazda? Az Atya annyira szeret bennünket, hogy drága Fiát odaadta értünk (Jn 3:16). A kozmikus küzdelmet a jellege miatt nem zárhatta volna le isteni erővel, mert előbb nyilvánosan be kellett mutatnia a jellemét, és ez legfőképpen Krisztus munkája által történt meg (Róm 3:25-26; 5:8). Mi többet kérhetnénk annál, mint amit Isten (Krisztusban) megtett, hogy vállalta értünk a halált, mert így megigazíthat bennünket, miközben sem igazságossága, sem tökéletes szeretete nem csorbul?

A kereszteseménye bizonyítja: Isten minden lehető megtett a gonoszság csökkentése és kiküszöbölése érdekében, de az őszinte szeretet feltételeinek megtagadása nélkül. Ha lett volna kedvezőbb lehetőség Isten számára, vajon nem azt választja? Az emberek komolyan szenvednek a kozmikus küzdelemben, de Isten szenved a legjobban. A keresztre tekintve valóban látjuk, mennyi szenvedést és fájdalmat okoz a bűn Istennek. Viszont számára annyira szent a szeretethez kellő szabadság, hogy Krisztus még az életét is odaadta értünk.

Olvassuk el Ézs 53:4 versét! Kinek a „betegségeit” és „fájdalmait” viselte Krisztus a kereszten? Mi mindent tett meg értünk, mit fizetett a megváltásunkért?

Isten neve végül minden szempontból igazolást nyer. A megváltás tervében az Atya, a Fiú és a Szentlélek munkája által minden kételyt kizáró módon megnyilvánul Isten tökéletes igazságossága és szeretete (lásd Róm 3:25-26; 5:8).

- 6 Olvassuk el Róm 3:1-4 szakaszát És 5:3-4 verseinek fényében! Hogyan mutatkozik meg a kozmikus küzdelem nyomán Isten igazsága?**

Róma 3. és Ézsaiás 5. fejezetében (szűkebb értelemben véve) Isten a teremtményeit hívja, hogy ítéljék meg, milyen a jelleme, pedig nincs jogunk rá, nem vagyunk olyan helyzetben, hogy ezt megtehetnénk. Végül, amikor minden „könyvet” kinyitnak, meglátjuk majd a bizonyítékát annak, hogy Isten tökéletesen igaz, igazságos. Az egész teremtett világ előtt igazolni fogja magát.

- 7 Olvassuk el Jel 15:3 és 19:1-6 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből a részekből Isten nevének végső igazolásáról?**

Az egész Szentírásból kitűnik, hogy Isten számára fontos nevének tisztasága. Miért? Nem lehet mély szeretetkapcsolatban lenni azzal, akinek a jellemét nem tiszteljük, akiben nem bízunk. Ha valaki rettenetes hazugságokat mondana rólad a házastársadnak vagy a jövődöbelidnek, minden téled telhetőt megtennél, hogy cáfold az állításait, mert ha hitelt adna azoknak, megtörne a köztetek levő szeretet.

A keresztség és az egész megváltási terv végérvényesen igazolja Istent. Az advent előtti ítéletben az egész világegyetem előtt tisztázódik a neve. Az advent utáni ítéletben pedig, amikor a megváltottak angyalokat is foglalkoztatni (1Kor 6:2-3), lehetőségünk lesz áttekinteni a feljegyzéseket. Meggyőződhetünk róla, hogy mit miért tett Isten, és az ítéletei mindig tökéletesen igazak és szeretettel teljesek. Ugyan kinek ne lennének válasza váró kérdései? Mielőtt minden lezárul, mindre feleletet kapunk (lásd 1Kor 4:5)!

Végül minden térd meghajol és minden nyelv megvallja majd, hogy Jézus az Úr (Fil 2:10-11). Mindez részét képezi Isten jelleme igazolásának.

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 9. köt., „A lelkiismeretes erőfeszítés jutalma” c. fejezet.

„Nyilvánvalóvá lesz mindaz, ami miatt tanácstalanok voltunk Isten gondviselését illetően. A nehezen érthető dolgokra magyarázatot kapunk, feltárulnak előttünk a kegyelem titkai. Ahol véges elménk csak zavart és megszegett ígéreteket talált, ott meglátjuk majd a legtökéletesebb harmóniát. Megtudjuk, hogy a végtelen szeretet rendelte el a legnagyobb próbának tűnő tapasztalatokat. Amint felismerjük annak gyengéd szeretetét, aki mindent a javunkra fordít, kibeszélhetetlen örömmel és dicsőséggel örülünk majd” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 9. köt., 286. o.).

**Naponkénti tanulmányozásra: Zsidók 11 – Jakab 4;
Ellen G. White: *Apostolok története*, 11. fejezet**

1. Mit vetett meg az Úr Jézus?

2. Milyen tanácsot adott Pál az előljárókhoz való viszonyulás tekintetében?

3. Ki neveztetett Isten barátjának?

4. Mely dicsekedés gonosz?

5. Mit bízott Isten mindenkire, aki elfogadta az evangéliumot?

Mélyítsd el a tanultakat, és válaszolj az online-kérdésekre:
adventist.ro/reconsacrare

A hittérítés könnyű módszere

Írasd fel egy barátodat vagy ismerősödet a bibliaolvasó kurzusra! Imádkozz érte naponta, állj mellette barátként, és buzdítsd, hogy elolvassa a teljes Szentírást!

Általános áttekintés

Meghívást kaptunk, hogy ismerjük el és hirdessük Isten igazságosságát és népe iránti szerető szándékát.

A tanulmány témái

- 1 El kell ismernünk Isten igazságosságát.** A szőlőmunkásokról szóló példázatban a hallgatók képletesen kijelentik és elismerik Isten igazságosságát. Jézus úgy mondja el nekik a példázatot, hogy ezek jóváhagyják a gazda cselekedeteinek legitimitását, szemben a szőlőmunkások magatartásával.
- 2 El kell ismernünk Isten szerető szándékát.** Máté 21:33–41 szakaszában a hallgatók elismerik, hogy a házigazda minden tőle telhetőt megtett, mielőtt ítéletet hirdetett. Hasonlóképpen, Ézsaiás 5. fejezetében Isten maga hangsúlyozza, hogy mindent megtett az Ő népéért. „Mit kellett volna még tennem a szőlőmmel, mit meg nem tettem vele?”, hangzik a kérdése, amely egyben felhívás is szándékainak elismerésére népe érdekében (Ézs 5:4).
- 3 Hirdetnünk kell Isten igazságosságát és szerető szándékát.** A Biblia hív minket, hogy ismerjük el és hirdessük Isten igazságosságát és szerető szándékát népe iránt. Isten igazságos és feddhetetlen. Jelenések 15:3 versében a szentek énekelnek és boldogan hirdetik: „Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te utaid, ó, szentek Királya!”

Alkalmazás: Hogyan ismerhetjük el és hirdethetjük Isten igazságosságát és népe iránti szerető szándékát a mindennapi életünkben és Istenről szóló beszélgetéseinkben?

Magyarázat

El kell ismernünk Isten igazságosságát

A Szentírás szerint mi, gyöngé, korlátolt lények nem vagyunk képesek megítélni az Úr útjait (ld. Isten beszédét Jób könyvének a végén [Jób 38–42]; ld. továbbá Róm 9:20), ugyanakkor arra kér minket az Ige, hogy ismerjük el Isten igazságos voltát. Róma 3:16 verse rámutat, hogy Krisztus vére Isten igazságosságának bizonyítéka (*endeixis*, görög), mivel hosszútűrése folytán Isten nem tartotta számon „az előbb elkövetett bűnöket” (Róm 3:25). Következésképpen Krisztus vére bizonyítja, hogy

Isten nemcsak megbocsát, azaz megtisztít, megigazít, hanem azt is, hogy Ő igazságos. Érdemes megjegyezni, hogy a görög *endeixis* főnév, amelyet „megmutassa”-ként (Károli, VDC) vagy „bebizonyítsa”-ként (EDCR, NTR) fordítanak, a következő jelentést közvetíti az olvasó számára: „valami, ami egy bizonyos dolog elfogadására kötelez szellemi vagy érzelmi szempontból, bizonyítás, bizonyíték” (Frederick W. Danker: *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, University of Chicago Press, Chicago, 2000, 332. o.).

Az *endeixis* főnév használata Róma 3:26 versében kiemeli, hogy Isten azon túl, hogy igazságos, szándékában is áll ezt szemléltetni, bebizonyítani, megmutatni. Thomas Schreiner állítása szerint ebben az igeverben láthatjuk, hogy „Isten vágyik igazságosságának bizonyítására”, majd Schreiner hozzáteszi: „Megmentő és ítélő igazságát bizonyítva Isten igazolta a nevét a világ előtt” (*Romans: Baker Exegetical Commentary of the New Testament*, Baker Books, Grand Rapids, MI, 1998, 198–199. o.).

A szőlőmunkások példázatában (Mt 21:33–41; ld. Mk 12:1–12; Lk 20:9–19) Isten igazságossága képletesen van bemutatva, következőképpen a hallgatók felismerik, megértik az üzenetet. A példázat narratív szakaszában Jézus a szőlősgazda egy sor észszerű döntését mutatja be, válaszként a szőlőmunkások észszerűtlen magatartására. Mivel a gazda egy távoli országba utazott, logikus volt, hogy kiküldte az embereit, hogy átvegyék a szőlő termését a szüret idején. A szőlőmunkások azonban értelmetlen módon két ízben is erőszakosan léptek fel a gazda embereivel szemben, sőt, egyet közülük meg is öltek. Ugyancsak észszerűnek tűnik, hogy a szőlősgazda ezután a fiát küldi el a termésért, feltételezve, hogy vele tisztelettel fognak bánni. Ennek ellenére a szőlőmunkások még értetlenebbül viselkedtek, és esztelenek módjára megölték a szőlősgazda fiát is, hogy elvegyék az örökségét.

Jézus úgy mondja el ezt a példázatot, hogy a hallgatók lépésről lépésre követhetik és elismerhetik a szőlősgazda cselekedeteinek legitimitását, ellentétben a munkások bolondságával. Jézus a hallgatói ajkáról veszi át a végkövetkeztetés kimondását. Megkérdezi tőlük: „Mikor azért megjön a szőlőnek ura, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal?” Hallgatói ezt válaszolják: „Mint gonoszokat gonoszul elveszti őket; a szőlőt pedig kiadja más munkásoknak” (Mt 21:40–41).

A példázat hallgatói képesek levonni a következtetést: a szőlő ura már semmit sem tehetett. Ők is látják: mindent megtett, hogy észszerűen viselkedjen a munkásokkal. A hallgatók szemében is igazságosnak bizonyul, ami a munkások megbüntetését illeti. Figyelembe véve, hogy ez

a példázat egy metaforikus lecke Isten igazságosságáról, azon túl, hogy igazságos, akként is ismerik Őt meg az emberek, jogosan ítélőként érzékelik Őt. Ez az érzékelés vagy felfogás úgy tűnik, része Jézus szándékának, erről árulkodik az interaktív mód, ahogyan a példázat befejeződik.

El kell ismernünk Isten szerető szándékát

Ha a szőlőműködők példázatában – ahogy azt elmondta Jézus Máté 21:33–41 szakasza szerint – a hallgatók következtetésében benne rejlik az is, hogy elismerik: a házigazda minden tőle telhetőt megtett, mielőtt meghozta volna az ítéletét, akkor Ézsaiás 5. fejezetében a „Hadd éneklek kedvesemről, szerelmesemnek énekét az Ő szőlőjéről!” kijelentésben Isten maga mondja, hogy minden tőle telhetőt megtett az ő népéért. Míg a szőlőműködők példázatában – amit Jézus mondott – a gond a munkásokkal volt, akik metaforikusan a főpapokra és a farizeusokra utalnak (ld. Mt 21:45), addig Ézsaiás 5. fejezetének énekében a problémát maga a szőlőskert jelenti, amely képletesen „Izrael házát” (Ézs 5:7), „Júda férfiai” (Ézs 5:3, 7) idézi.

A példázatbéli gazdához hasonlóan, aki mindent megtett a munkásokkal való jó viszony érdekében, az ézsaiási ének Szerelmese is mindent elkövetett, hogy a szőlőskert jó szőlőt teremjen. Pontosabban, választott egy „nagyon kövér hegyet” (Ézs 5:1), „felásta és megtisztítá a kövektől, nemesszót plántált belé, és a közepére tornyot építtetett, sőt benne már sajtot is vágatott” (Ézs 5:2). Ezeket az előkészületi munkálatokat annak reményében végezte el, hogy a szőlőskert „majd jó szőlőt terem”, de sajnos „az vadszőlőt termett” (Ézs 5:2). Isten konkrétan az igazságosságra, „jogörzésre” törekedett népe körében, de végül elnyomással, „jogorzással” kellett, hogy szembesüljön. Irgalmat keresett és siralmat talált (Ézs 5:7).

Miközben Jézus azt kéri a hallgatóitól, hogy mondják el, hogyan kellett volna reagálnia a szőlősgazdának mindazok után, amit értük és a velük való kapcsolatért tett, Ézsaiás 5. fejezetében Isten meghívja Jeruzsálem lakosait és Júda férfiai, hogy ítélkezzenek közte és a szőlő között (Ézs 5:3). Ennek az ítélkezésnek figyelembe kell vennie a következő kérdést: „Mit kellett volna még tennem a szőlőmmel, amit meg nem tettem vele?” (Ézs 5:4). Ez a költői kérdés el kellene, hogy vezessen a következtetéshez, miszerint Isten mindent megtett, amit megtehetett azért, hogy a népe jó termést hozzon. Végül soron ez a kérdés meghívás arra, hogy felismerjük Istennek az Ő népe iránti szerető szándékát, cselekedeteit és elvárásait.

Isten nemcsak, hogy szereti a népét, hanem – ahogy Róma 5:8 verse aláhúzza – ki is fejezi, be is bizonyítja szeretetét iránta. A szemléltetett

dolgot könnyebb elismerni és elfogadni. Amint Róma 3:26 versében a bizonyítás nyelvezetét (*endeixis*) felhasználva az apostol Krisztus vérének alapján kijelenti, hogy Isten igazságos, hasonlóképpen Róma 5:8 versében is ezt a nyelvezetet használja Krisztus halálával kapcsolatban, ezúttal a *synístēmi* ige felhasználásával, hogy ily módon kijelenthesse: Isten szeret bennünket. E görög ige jelentése: „bebizonyítani, bemutatni, tisztázni” (Danker és mások: *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, 973. o.): „Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban *mutatta meg*, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.” Más bibliafordítások ekképpen tolmácsolják ezt az üzenetet: „Isten kimutatta irántunk a szeretetét” (VDC); „Isten bebizonyította szeretetét irántunk” (NTR); „Isten megmutatta irántunk való szeretetét” (BVA).

Hirdetnünk kell Isten igazságosságát és szerető szándékát

A Biblia nemcsak arra szólít fel minket, hogy ismerjük fel és tudatosítsuk magunkban Isten népe iránti igazságosságát és szerető szándékát. Szükséges, hogy hirdessük is, amit megtudtunk róla. A Jelenések könyvében találkozunk ilyen típusú, éneklő dicsőítésbe öltöztetett ige-hirdetéssel: „Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te utaid, ó, szentek Királya!” (Jel 15:3). Hasonlóképpen Jelenések 19:2 versében egy nagy sokaság az égben ezt mondja: „Mert igazak és igazságosak az Ő ítéletei, és azt a nagy paráznát, amely a földet megrontotta az ő paráznaságával, elítélte, és megbosszulta az ő szolgálóinak vérét annak kezén.”

Alkalmazás

Róma 3:26 verse rámutat, hogy Isten nemcsak igazságos, hanem szándékában áll ezt be is bizonyítani. Figyelembe véve ezt a gondolatot, beszéljétek meg a csoportban az alábbi kérdéseket!

- 1** Mennyire bátorító a tudat, hogy Isten mindent megtesz annak érdekében, hogy bebizonyítsa feddhetetlenségét és igazságosságát? Milyen érzéseket kelt ez benned Isten iránt?
- 2** Isten igazságosságának és szerető szándékának felismerése hogyan indít minket arra, hogy másoknak is hirdessük az Úr igazságosságát és szeretetét?
- 3** Hogyan bizonyíthatjuk a szeretetünket Isten iránt még a szenvedésekkel teli időkben is?

Szeretet és igazság: két nagy parancsolat

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 82; Mikeás 6:8; Zakariás 7:9-12;
Máté 22:34-40; 23:23-30; Lukács 10:25-37

Alapige: „Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?” (1Jn 4:20)?

Bízunk benne, hogy Isten végül mindent helyreállít, ugyanakkor az is számít, amit keresztényként itt és most teszünk. Sok igazságtalanságot, gonoszságot nem töröl el most Isten (a kozmikus küzdelem paramétere miatt), ez azonban nem jelenti azt, hogy bennünket ne használna fel a szenvedés és a gonoszságok enyhítésére, amennyire lehetséges. Keresztényi kötelességünk a segítségnyújtás.

Amint láttuk, a szeretet és az igazság együtt jár, elválaszthatatlan egymástól. Isten szereti az igazságot, ebből következően ha szeretjük Istent, az igazságot is szeretni fogjuk.

Ha szeretjük Istent, egymást is szeretni fogjuk, és ehhez tartozik, hogy törődünk a környezetünkben élők jólétével. Nem fordíthatjuk el a fejünket, amikor valakit elnyomnak. Meg kell kérdeznünk: Mit tehetünk egyénileg és közösségileg, hogy Isten szeretetét és igazságát tudjuk képviselni a bűnbeteg világban, és az emberek megismerjék Isten tökéletes jellemét, igazságát és szeretetét?

Március 15–22. – **Ifjúsági imahét**

Március 22. – **Az ifjúság missziós szombatja** (adományok)

Azzal kapcsolatban, hogy mit tehetünk egyénileg és közösségileg Isten szeretetének és igazságának bemutatásáért, jó arra összpontosítani, amit az Úr hagyott meg nekünk.

- 1 Olvassuk el Mt 22:34-40 szakaszát! Mit felelt Jézus a törvénytudó kérdésére?**

Jézus azt nevezte az első és nagy parancsolatnak, hogy *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből... Ehhez hasonló a második: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták”* (Mt 22:37-40, ÚRK). Az Ószövetségből vette az idézetet.

- 2 Olvassuk el Mt 19:16-23 verseit! Mit válaszolt Jézus a gazdag ifjú kérdésére? Hogyan kapcsolódik ez ahhoz, amit Máté 22. fejezetében a törvénytudónak mondott?**

Mi történt itt? Miért így válaszolt Jézus? Mit tanulhatunk ezekből a találkozásokból, bármilyen pozícióban, élethelyzetben legyünk is?

„Krisztus meghatározta az egyetlen feltételt, melynek alapján a főember tökéletes keresztény jellemet alakíthat ki. Szavai bölcsesség igéi voltak, bár komolynak és szigorúnak tűntek. A főember egyetlen reménye az üdvösségre az volt, hogy elfogadja azokat és engedelmeskedik. Magas állása, vagyona leplezetten rossz irányba befolyásolta jellemét. Ha ezeket ápolgatja, Isten helyét foglalják el érzelmvilágában. Akár keveset, akár sokat tart vissza Istentől, ez csökkenti erkölcsi erejét és teljesítőképességét. Teljesen le fogják kötni az e világi dolgok, azokat fogja dédelgetni, legyenek bármily bizonytalanok és értéktelenek” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 438. o.).

Isten nem kéri mindannyiunktól azt, amit a gazdag ifjúnak mondott, hogy adjuk el mindenünket. Van viszont olyan dolog, amihez ragaszkodunk, s amiről nem akarunk lemondani, még ha örök romlásba dönthet is?

Jézus szerint az a két nagy parancsolat, hogy szeressük Istent és szeressük egymást. Ezeknek a megtartása érdekében áldozatokat kell hozni, amivel a gyakorlatban mutatjuk ki a szeretetet. Ezt jelenti Jézus lábnyomában járni.

Az a két nagy parancsolat, hogy szeressük Istent és szeressük egymást, de vajon mi a két fő bűn?

- 3 Olvassuk el Zsolt 135:13-19 verseit! Melyik bűnre mutat rá ez a szakasz is, a Szentírás többi részével együtt?**

Az Ószövetség folyamatosan kiemeli az Isten iránti szeretet fontosságát (lásd 5Móz 6:5). Itt meg kell említeni a bálványimádás nagy bűnét, ami éppen az ellentéte Isten szeretetének.

- 4 Olvassuk el Zak 7:9-12 verseit! Zakariás szerint mi az, amit Isten elítél? Hogyan hozható összefüggésbe ez és a bálványimádás bűne a két nagy parancsolattal?**

Istennek nemcsak a bálványimádás miatt gerjed fel a haragja, amire éppen a szeretet indítja, hanem azért is, ha népével rosszul bánnak – akár egyénileg, akár közösségle. Haragot vált ki belőle az igazságtalanság, hiszen Ő a szeretet.

Az egész Ószövetség kiemeli: a két nagy bűn mulasztás a két nagy parancsolattal kapcsolatban, hogy szeressük Istent és szeressük egymást. A két legnagyobb bűn a szeretet területén történő mulasztás. Röviden: nem tarthatjuk meg a parancsolatokat, ha nem szeretjük Istent és a többi embert.

„Ha valaki azt mondja: »Szeretem Istent«, és gyűlöli a maga testvérét, hazug az, mert aki nem szereti a maga testvérét, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát? Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a maga testvérét is” (1Jn 4:20, ÚRK).

Az Isten iránti szeretetet miért nem lehet elválasztani az emberek szeretetétől?

A Szentírás kijelenti, hogy Isten szereti az igazságot és gyűlöli a gonoszságot (pl. Zsolt 33:5; Ézs 61:8), mélységesen bántja az igazságtalanság, ami az áldozatok miatt jogos haragot vált ki belőle. Az Ó- és az Újszövetség egészében Isten szenvedélyesen szól az elnyomottak érdekében, miközben joggal haragszik az elnyomókra, a bántalmazókra.

- 5** Olvassuk el a **82. zsoltárt!** **Hogyan fejezi ki ez a rész is, hogy mennyire fontosnak tartja Isten az igazságot? Mi minden következik ebből számunkra ma?**

Sok kommentátor úgy érti, hogy ez a szakasz vonatkozik egyrészt a földi vezetőkre, akik felelősek a társadalmi igazságtalanságokért, másrészt arra is, amikor Isten megítéli a levegőbeli hatalmasságokat (az „isteneket”), akik korrupt földi bírók és uralkodók mögött állnak (nyilván démoni erők). Konkrétan ezt a kérdést teszi fel a fejedelmeknek: *„Meddig ítélték még hamisan, és pártoljátok a gonoszokat”* (Zsolt 82:2, ÚRK)?

„Védelmetek a szegények és árvák jogát, szolgáltatatok igazságot a nyomorultnak és elnyomottnak! Mentsétek meg a szegényt és szűkölködőt, szabadítsátok ki a gonoszok kezéből” (Zsolt 82:3-4, ÚRK)! Az ószövetségi próféták itt és másutt is nagy hangon kiáltottak igazságért. A Szentírásnak ez nem csupán mellékes témája. Minden ótestamentumi prófétának ez a központi üzenete, mint ahogy annak is, amit Jézus mondott testi ittléte idején.

Nem titok, hogy mit vár és kér Isten azoktól, akik állítólag szeretik és engedelmeskednek neki. Egészen világosan kijelentette: *„Megmonda neked, ó, ember, hogy mi a jó, és mit kíván tőled az ÚR: csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeresd az irgalmasságot, és alázatosan jársz Isteneddél”* (Mik 6:8, ÚRK; stb.).

Az egész Szentírásban visszhangzik ez a gondolat. Jézus például ezt mondta: *„Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagyatok, ha egymást szeretni fogjátok”* (Jn 13:35; vö. 1Jn 4:8-16).

Milyen lenne a családunk és a gyülekezetünk, ha jobban összpontosítanánk Mik 6:8 üzenetére, és tudatosan igyekeznénk eszerint élni, szóval és tettel? Hogyan látszódna meg még jobban az életünkben ez az elv, bármilyen körülmények között is legyünk éppen?

A Szentírásban a próféták folyamatosan arra mutattak rá, hogy Isten társadalmi igazságosságra hív, nem riadtak vissza az igazságtalanságok és elnyomás néven nevezésétől. Amikor Istenhez kiáltottak ítéletért, valójában azt kérték, hogy Ő tegyen igazságot.

Ézsaiás próféta például nem válogatta meg a szavait az igazságtalanságokról szólva, amelyeket az ő korában tapasztalt Izraelben. Ma is hangosan és tisztán halljuk, ahogy igazságért kiáltott: *„Tanuljátok jót tenni; törekedjete az igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét”* (Ézs 1:17). Másutt pedig ezt mondta: *„Jaj azoknak, akik gonosz rendeleteket hoznak... és elrabolják népem szegényeinek igazságát”* (Ézs 10:1-2, ÚRK). Így figyelmeztetett: *„De vajon mit fogtok tenni a meglátogatás és a messziről rátok jövő pusztulás napján? Kihez futtok segítségért, és hol hagyjátok dicsőségeteket”* (Ézs 10:3, ÚRK)?

Hasonlóan hirdette Jeremiás próféta is Isten üzenetét: *„Jaj annak, aki nem igaz úton építi házát, felső szobáit pedig törvényesség nélkül; aki felebarátjával ingyen végeztet szolgálatot, és nem adja meg neki munkája bérét... Atyád tán nem evett és nem ivott? De méltányosan és igazságosan cselekedett, ezért jó dolga volt. Igazságosan ítélkezett a szegény és a nyomorult dolgában, ezért volt jó dolga. Nem ez-e az igaz ismeret felőlem? – ezt kérdi az ÚR”* (Jer 22:13, 15-16, ÚRK).

6 Olvassuk el Mt 23:23-30 szakaszát! Jézus tanítása szerint mi a legfontosabb dolog? Mire utalt azzal, hogy „amik nehezebbek”?

Nehogy valaki azt gondolja, hogy az igazságtalanság csak az ószövetségi prófétákat bántotta! Jézus szolgálatában világosan látszik, hogy ez Őt is különösen aggasztotta. *„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhanyagoljátok azt, ami a törvényben ezeknél fontosabb: az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget! Pedig ezeket kellene cselekedni és azokat sem elhagyni”* (Mt 23:23, ÚRK). Lukács evangéliuma párhuzamos szakaszában pedig ezt panaszolja: *„Mellőzitek az ítéletet és az Isten iránti szeretetet”* (Lk 11:42, ÚRK).

Mit neveznénk ma „nehezebbnek”, „fontosabbnak” „a menta, a kapor és a kömény megtizedelésénél”? Mi az, amire leginkább összpontosítanunk kell?

Lukács beszámolója szerint közvetlenül miután Jézus megnevezte a két nagy parancsolatot, hogy szeressük Istent és az embereket, egy törvénytudó *„igazolni akarva magát, azt kérdezte Jézustól: De ki az én felebarátom”* (Lk 10:29, ÚRK)? Válaszul Jézus elmondta a ma már jól ismert, de akkor megdöbbenést kiváltó példázatot az irgalmas samaritánusról.

7 Olvassuk el az irgalmas samaritánus történetét Lk 10:25-37 szakaszában! Mit fejez ki ez a példázat, ami összecseng a próféták szavával, akik kegyelemre és igazságra szólítottak? Az emberiség történelme során milyen igazságtalanságokat követtek el különböző népcsoportok „másokkal”?

Jézus nemcsak beszélt az igazságról, hanem éppen azért jött, hogy elhozza azt! Benne teljesedett és fog teljesedni a próféták igazságra hívó szava, igazság utáni vágya (lásd Lk 4:16-21; vö. Ézs 61:1-2). Ő a világ reménye, kiváltképp azoké, akik felismerik, hogy szükségük van szabadításra.

A hatalomra, Isten trónjára törő ellenséggel éles ellentétben Jézus megalázta magát, és közösséget vállalt a bűn, az igazságtalanság és az elnyomás áldozataival (anélkül, hogy a bűn foltot ejtett volna rajta). Legyőzte az ellenséget, mert szeretettel feláldozta magát, hogy elhozza az igazságot Ő, aki igaz és minden hívó megigazítója. Hogyan állíthatjuk, hogy fontos számunkra a törvény, aminek megőrzéséért Krisztus az életét adta, ha nem törődünk azzal, ami a szavai szerint *„a törvényben ezeknél fontosabb”* (Mt 23:23, ÚRK)?

A Zsoltárokból ezt olvassuk: *„És ő megítéli a világot igazsággal, törvényt tesz a népeknek méltányosan. És lesz az Úr nyomorultak kővára, kővár a szükség idején”* (Zsolt 9:9-10). *„Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, eledelt ad az éhezőknek. Az Úr megszabadítja az elfogottakat. Az Úr megnyitja a vakok szemét, az Úr felegyenesíti a meggörnyedteket; szereti az Úr az igazakat. Megoltalmazza az Úr a jövevényeket; árvát és özvegyet megtart, és a gonoszok útját elfordítja”* (Zsolt 146:7-9).

Fogalmazhatna még világosabban Isten Igéje azzal kapcsolatban, hogy segítenünk kell a szükségben lévőknek, a szenvedőknek?

Mit tanulhatunk Jézus életéből és szolgálatából? Hogyan viszonyuljunk a szükségben lévőkhez? Olyan csodákat nem tudunk tenni, mint Jézus, a segítségünk hogyan lehet mégis „csodás” a szenvedők számára?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Jézus élete, „A szombat” c. fej.

„A farizeusoknak több gondjuk volt az oktan állatra, mint az emberre, akit Isten saját képére teremtett. A példa szemlélteti az összes hamis vallás működését. [...] Minden, Isten fennhatósága ellen síkra szálló vallás megfosztja az embert attól a dicsőségtől, amelyben a teremteskor részesült, és amelyet Krisztus által nyerhet vissza. Minden hamis vallás arra tanítja híveit, hogy hunyjanak szemet az emberi szükségletek, szenvedések és jogok fölött. Az evangélium nagyra értékeli az embert, mint Krisztus vére árán megváltott lényt, és azt tanítja, hogy gyöngéd figyelemmel kell viseltetni az emberi szükségletek, bajok iránt. Az Úr így szól: »Drágábbá teszem az embert a színaranynál, és a férfit Ofir kincsaranyánál« (Ézs 13:12).

Amikor Jézus azzal a kérdéssel fordult a farizeusokhoz, hogy szabad-e szombatnapon jót vagy gonoszt cselekedni, életet menteni vagy kioltani, saját gonosz szándékaikkal szembesítette őket. Ők keserű gyűlölettel életére törtek, míg Jézus életet mentett, örömet szerzett a sokaságnak. Jobb-e tehát szombaton ölni – ahogy titokban tervezték –, mint a beteget meggyógyítani, ahogyan Ő tette? Tisztességesebb dolog-e a szívben gyilkolni Isten szent napján, mint minden embert úgy szeretni, hogy ez az irgalmasság cselekedeteiben jusson kifejezésre” (Jézus élete, 286–287. o.)?

Naponkénti tanulmányozásra: Jakab 5 – 2Péter 1;

Ellen G. White: Apostolok története, 12. fejezet

1. Mit tegyen az, aki szereti az életet, és jó napokat akar látni?

2. Hogyan szolgáljunk és „sáfárkodjunk” egymásnak?

3. Mit öltünk magunkra emberközi kapcsolatainkban?

4. Mi a biztosítéka annak, hogy „nem ütközünk meg soha”?

5. Milyen fontos alapelveket ismerünk fel Saul megtérésének történetében?

Mélyítsd el a tanultakat, és válaszolj az online-kérdésekre:
adventist.ro/reconsacrare

Misszió a városokban

Szerezd meg az országos evangelizációs tervet, és olvasd el benne a városokban végzendő misszióról szóló szakaszt, majd válassz olyan módszereket, ötleteket, amelyek a te városodban is alkalmazhatók! Dolgozz párban valakivel, és oszd meg a tapasztalataidat más zónák munkásaival is a méhkerti misszióiskolában!

Általános áttekintés

Ha szeretjük Istent, egymást is szeretni fogjuk, és foglalkoztat mások jóléte.

A tanulmány témái

1 Elszakíthatatlan kapcsolat van Isten szeretete és a felebarátok iránti szeretet (igazságosság, jogosság) között. A Szentírásban a másik hívő iránti szeretet konkrét cselekedetekben nyilvánul meg, például anyagi természetű javakat osztunk meg szükségben lévő hittestvéreinkkel. A kölcsönös szeretet fontosnak tartja mások jólétét. Krisztus irántunk tanúsított áldozatkész szeretete az alap a szeretet megismeréséhez és gyakorlásához; ha nem szeretjük felebarátunkat, nem látjuk a Krisztusban kinyilatkoztatott Istent.

2 A szeretet kudarca – amikor a szeretet és a jogosság nem kéz a kézben jár. Ha szeretjük Istent, szeretni fogjuk embertársainkat is, és érdekelní fog a jogosság, amelynek középpontjában az emberek jóléte áll. Ellenben, ha eltérés van az Isten iránti szeretet és a mások irányában gyakorolt igazságosság között, arra következtethetünk, hogy nincs elköteleződés Isten parancsolatainak megtartására. Ez az alapállás a gazdag ifjú történetében is, amelyben a tehetős fiatalember állította ugyan, hogy megtartja Isten parancsolatait, a szegényeken viszont nem volt hajlandó segíteni. Egy másik evangéliumi példa a pap és a lévita esete az irgalmas szamaritánus példázatában. Ők is állították, hogy a tisztaság szabályait követik, könyörület és szeretet kinyilvánítására viszont már képtelenek voltak.

Alkalmazás: Ha valaki szereti Istent, gondoskodik a szükségben levőkről. Hogyan tükrözi az életed ezt az elvet?

Magyarázat

Elszakíthatatlan kapcsolat van Isten szeretete és a felebarátok iránti szeretet (igazságosság, jogosság) között

Az Isten iránti szeretet és a felebarátok iránti szeretet közti kapcsolatot 1János 4:20 versében fontos fejlődést leplez le János figyelmeztetése terén a hittestvérek közti szeretet hiányára vonatkozóan, ahogyan az az előbbi igeszakaszokból is kitűnik. Karen H. Hobes szerint 1János 4:20 versében „János egy teljes ciklust zár le, ami a szeretetről és főként a többi hívő iránti hajlandóságról szóló eszmecsere” (1, 2 & 3 John:

Zondervan Exegetical Commentary on the New Testament, Zondervan, Grand Rapids, MI, 2014, 206. o.). János első levelében legkevesebb három passzus foglalkozik ezzel a témával.

1János 2:9–11 szakaszában az apostol a többi hívő iránti szeretetet és gyűlöletet a világosság és a sötétség ellentétes képével társítja: „Aki azt mondja, hogy a világosságban van, és gyűlöli az ő atyjafiát, az még mindig a sötétségben van. Aki szereti az ő atyjafiát, a világosságban marad, és nincs benne botránkozásra való. Aki pedig gyűlöli az ő atyjafiát, a sötétségben van, és a sötétségben jár, és nem tudja, hová megy, mert a sötétség megvakította az ő szemeit.”

1János 3:10–11 szakaszában szintén különbségtétel történik Isten gyermekei és az ördög gyermekei között: „Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istentől való, és az sem, aki nem szereti az ő atyjafiát. Mert ez az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást.”

1János 3:14–17 verseiben további részleteket találunk János figyelemztetéseiről ebben a tekintetben, ezúttal az életet és a halált helyezve szembe egymással: „Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiaiit. Aki nem szereti az ő atyjafiát, a halálban marad. Aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az: és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, ami megmaradhatna őbenne. Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta érettünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért. Akinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete?”

Ebben az igei passzusban két fontos részlet rajzolódik ki. Elsősorban a másik hívő iránti szeretet a szükségben lévő hittestvér megsegítésében, az anyagi javak nincstelenekkel való megosztásának prizmáján keresztül jut kifejezésre. Ez a szeretet motiválta konkrét cselekedet fontos jogossági megnyilatkozás, abban az értelemben, hogy az igazságosság és a társadalmi jólét hirdetése pozitív módon értelmezett, mások jólétét és a világ szenvedésének csökkentését célozza. A szenvedés itt az igazságtalanság kézzelfogható formája. Másodsorban, az igazságosságot fenntartó szeretetet – mások szükségleteinek betöltését – krisztológiai szempontból 1János 3:16 verse alapozza meg („Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta érettünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.”). Azaz Krisztus irántunk tanúsított áldozatkész szeretete alapján ismerjük meg a szeretetet és azt, hogy a gyakorlatban hogyan szeressük felebarátainkat.

Következésképpen, ha elolvassuk 1János 4:20 versét („Ha azt mondja valaki, hogy »Szeretem az Istent!«, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?”), 1János 2:9–11 és 1János 3:10–11 – de kiváltképpen 1János 3:14–17 – szakaszainak fényében a következő konklúziókat vonhatjuk le: elsősorban, a hittestvérek iránti szeretet hiánya a nélkülöző atyafiak szükségletei betöltésének elhanyagolásában jut kifejezésre. Az 1János 4:20 versébe kódolt teológiai levezetés értelmében ez a kudarc a bizonyítéka annak, hogy van, aki hívőnek tartja ugyan magát, de végső soron mégsem szereti Istent. E dedukció alapjául a teológiai antropológia szolgálhat, lévén, hogy Isten az embert a maga képmására alkotta (1Móz 1:27).

Mindezek ellenére az 1János 4:20 versében feltáruló teológiai levezetés valószínűleg szintén krisztológiai alapú. Azaz, amint már láthattuk 1János 3:16 versében, Krisztus áldozatkész szeretete képezi mind a szeretetről szerzett ismeretünk alapját, mind pedig a mintát és az erőt, amely szeretetre ösztönöz minket mások iránt. Ezt a krisztológiai alapot igazolja 1János 4:9–11 szakasza is.

Habár „az Istent soha senki nem látta” (1Jn 4:12), szeretete láthatóvá, nyilvánvalóvá vált bennünk azáltal, hogy „az ő egyszülött Fiát elküldte a világra” (1Jn 4:9). A kijelentés, miszerint „mi azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket” (1Jn 4:19, a Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája), krisztológiai szempontból azzal magyarázható, hogy nem mi szerettük előbb Istent, hanem „Ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért” (1Jn 4:10). És „ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást” (11. vers).

Krisztus a számunkra láthatatlan Isten látható megnyilatkozása (1Jn 4:12). Ezt a gondolatot erősíti meg János – Jézus szolgálata szemtanújának – vallomása: „És mi láttuk, és bizonysgot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül” (1Jn 4:14; ld. 1:14, 18). Következésképpen, folytatja Hobes, „a mások iránti szeretet kudarcának köszönhető, hogy az embernek nem sikerült meglátnia a Jézus Krisztus által kinyilatkoztatott Istent, s ezért egyáltalán nem szeretheti Őt” (1, 2 & 3 John: Zondervan Exegetical Commentary on the New Testament, Zondervan, Grand Rapids, MI, 2014, 207. o.). A megtörhetetlen kapcsolat az Isten és az ember iránti szeretet között (ez utóbbi alatt a jogosságnak, azaz mások jólétének a hirdetése értendő), krisztológiai távlatból nézve Jézus szavaira emlékeztet: „Amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtétek meg” (Mt 25:40; ld. továbbá Mt 25:45 versét, amely negatív nyelvezet által juttatja kifejezésre ezt az elvet).

A szeretet kudarca – amikor a szeretet és a jogosság nem kéz a kézben jár

Az Isten iránti szeretet és a felebarátok iránti szeretet közti – főként az igazságosság (a jó hirdetése és a szenvedők fájdalmának enyhítése) formájában megnyilatkozó – viszony képezi a szükséges kapcsolati elemet az életben az összes parancsolatot illetően, amit a Szentírásban találunk. Más szavakkal, különválasztani az Isten iránti szeretetet a felebarátok iránti jogosság gyakorlásától azt jelenti, hogy nincs valódi összhang az életünkben, miközben megpróbáljuk megtartani Isten parancsolatait. Ezt az elvet szemlélteti a gazdag ifjú története (Mt 19:16–22), aki azt állította magáról, hogy megtartja a parancsolatokat, de képtelen együttérezni a szegényekkel, javait nem osztja meg velük, és végül nincs ereje Jézust követni. Egy másik fontos evangéliumi példa a pap és a lévita szerepe az irgalmas szamaritánus példázatában (Lk 10:30–37): állításuk szerint tiszteletben tartották a templomi tisztasági szabályokat, viszont nem gyakoroltak könyörületet és szeretetet a félig holt ember iránt, aki a Jeruzsálem és Jerikó közti úton feküdt.

Máté 22:35–40 szakasza feljegyez egy történetet, amelyben Jézus egy törvénytudóval beszélget. A Megváltó a párbeszédben hangsúlyozza, hogy az Isten és a felebarát iránti szeretet „a két láncszem”, amely fenn tartja a Biblia tanításait (a törvényt és a prófétákat). Míg Máté 22:40 versének bizonyos fordításai a görög *kremánnymi* igét a „belefoglal”, „magába foglal” igével tolmácsolják („E két parancsolat magába foglalja az egész törvényt és a prófétákat”; ld. a VDC-, BINT09- és VBRC-bibliafordításokat), addig a szó szerinti fordítás elvéhez hű változatok a „függ” igét használják: „E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták” (Károli, EDCR, NTSBR, NTR, BTF2015).

Alkalmazás

Az Isten iránti szeretet és a felebarátok iránti szeretet közti elszakíthatatlan kapcsolat kontextusában Krisztus kereszten megnyilvánult áldozatkész szeretete képezi embertársaid iránti szereteted alapját. E feltevés mentén beszéljétek meg a csoportban az alábbi kérdéseket!

- 1 Isten kereszten megnyilvánult szeretete hogyan lehet példa számodra a felebarátok iránti szeretet gyakorlásában?
- 2 Te személyesen milyen áldozatot hozol embertársaidért? Hogyan nyilvánul meg a szereteted és a gondoskodásod irántuk?
- 3 Amikor az embereket szegénység, elnyomás vagy bármilyen más igazságtalanság sújtja, mi mint gyülekezet mit tehetünk a megsegítésükért?

A törvény teljesítése a szeretet

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 2Mózes 20:1-17; Jeremiás 31:31-34; Máté 23:23-24;
Róma 6:1-3; 7:7-12; Jakab 2:1-9

Alapige: „Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte” (Róm 13:8).

Egy gyülekezeti bizottságban egy problémás tag esetét tárgyalták, amikor valaki kifakadt: „Nem dönthetünk a kegyelem alapján!” Nem? A lelkes azon gondolkozott, hogy vajon milyen istenképe lehet a felszólalónak, mit gondol Isten törvényéről? Határozza meg a kegyelem az emberekkel való bánásmódunkat, főleg azok esetében, akik eltévelyedtek! A könyörület része a szeretet csomagjának. Róm 13:8 szerint „*aki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte*”.

A szeretet a törvény betöltése, tehát vigyázzunk, nehogy úgy gondoljunk a törvényre, mint ami teljesen külön áll a szeretettől, de a szeretetre se gondoljunk úgy, mint ami nem kötődik a törvényhez! A Szentírásban a szeretet és a törvény együtt jár. A törvényadó Isten a szeretet, ebből következik, hogy törvénye a szeretet törvénye. Ellen G. White úgy fogalmazott, hogy a törvény Isten jellemét tükrözi (lásd Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 208. o.).

Isten törvénye nem elvont elvek gyűjteménye, a parancsolatai és rendelkezései valóban a jólétünket szolgálják, a maga teljességében a szeretet kifejezése, ahogyan Isten kinyilatkoztatta.

Isten törvénye nem elvont elvekből áll, hanem kapcsolatot fejez ki. Ez határozottan látszik a Tízparancsolatban, amelynek alapvető elvei már az Éden kertjében is léteztek. A szeretet elveinek kellett irányítani az Isten és ember, valamint az emberek egymás közti kapcsolatait.

A Mózes második könyve 20. fejezetében leírt Tízparancsolatot kőbe vésték, Izrael a szövetségi kapcsolat keretében kapta meg. A parancsolatokat azután írták le, hogy az Úr megszabadította népét Egyiptomból. A törvények alapja Isten szeretete és népének adott ígéretei voltak (lásd 2Móz 6:7-8; 3Móz 26:12). A Tízparancsolat két táblája azt mutatja, hogy az embereknek az Istennel és egymással való jó kapcsolatát célozza.

1 Olvassuk el 2Móz 20:1-17 szakaszát! Hogyan tűnik ki ebből a részből is a két fő elv: Isten és a többi ember iránti szeretet?

Az első négy parancsolat az emberek Istenhez fűződő kapcsolatát érinti, a többi hat pedig az emberek közötti kapcsolatra vonatkozik. Az Istennel és az emberekkel való kapcsolatunkat Isten törvényének kell szabályoznia.

A törvény két csoportja közvetlenül illeszkedik ahhoz, amit Jézus két nagy parancsolatnak nevezett: „*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből*” (Mt 22:37; vö. 5Móz 6:5), és „*Szeresd felebarátodat, mint magadat*” (Mt 22:39; vö. 3Móz 19:18).

Az első négy parancsolat arról szól, hogyan szeressük Istent egész lényünkkel, a következő hat pedig arról, hogy úgy szeressük a többieket, mint önmagunkat. Jézus világosan kifejezte, hogy a szeretet e két nagy parancsolata a törvény szerves része. „*E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták*” (Mt 22:40).

Isten egész törvénye tehát Isten szeretetében gyökerezik. Isten szeretete és törvénye elválaszthatatlan egymástól. Sokan mondják, hogy *nem kell megtartanunk a törvényt, csak szeressük Istent és egymást!* Mi a baj ezzel a gondolattal?

Hogyan fejezhetjük ki a szeretetünket Isten és az emberek iránt, ha a Tízparancsolat egyetlen pontját is megrontjuk?

A szeretet Isten törvényének az alapja, a törvény hangsúlyozásával a szeretetet hangsúlyozza. Jézus azért halt meg a bűnösök megmentése érdekében, hogy eleget tegyen a törvénynek, miközben nekünk kegyelmez. Így lehet igaz és a hívők megigazítója (Róm 3:25-26). Micsoda szeretet! Következésképpen a törvényt nem érvényteleníti a megváltás folyamata, inkább még jobban megerősíti.

2 Olvassuk el Róm 6:1-3 verseit, majd pedig 7:7-12 szakaszát, különös tekintettel a 12. versre! Mit mondanak a törvényről ezek a részek, még a Krisztus halála utáni időben is?

Vannak, akik szerint a kegyelem és a megváltás eltörli a törvényt, Pál azonban világosan kifejti: ne gondoljuk, hogy ha megmaradunk a bűnben, a kegyelem egyre nagyobb lesz! Ellenkezőleg! Akik hit által Krisztusban vannak, „*az ő halálába*” keresztkedtek meg (Róm 6:3), ezért úgy tekintenek magukra, mint akik meghaltak a bűnnek, és már Krisztusban élnek.

Isten törvénye nem bűn, hanem nyilvánvalóvá teszi számunkra (többek között), hogy mi számít bűnnek. Ezért van az, hogy „*a törvény szent, a parancsolat szent, igaz és jó*” (Róm 7:12). Ez fedi fel minden másnál jobban, hogy milyen nagy szükségünk van a megváltásra és az üdvösségre, amit csak Jézus Krisztus által kaphatunk. Ezért nem tesszük „*hiábavalóvá [a törvényt]... hit által... Sőt inkább a törvényt megerősítjük*” (Róm 3:31).

Krisztus nem azért jött, hogy eltörölje a törvényt, hanem hogy betöltse a törvény és a próféták minden ígéletét. Ezért is jelentette ki: „*Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocská el nem múlik*” (Mt 5:18).

Isten törvénye Isten szentségét jelképezi – tökéletes jellemét, szeretetét, igazságosságát, jóságát és igazságát (3Móz 19:2; Zsolt 19:8-9; 119:142, 172). Ezért fontos, hogy 2Móz 31:18 szerint a Tízparancsolatot Isten a saját ujjával írta a kőtáblákra. A kőbe vésett törvények Isten változatlan jellemét tanúsítják, valamint a szeretetben gyökerező erkölcsi uralmat. Ez a nagy küzdelem központi témája.

Hogyan segít Jézus szavait jobban megérteni a törvény és a szeretet közötti kapcsolatot? „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (Jn 14:15).

Amint láttuk, nem áll szemben egymással a törvény és a kegyelem, hanem más-más célt szolgálnak, Isten szeretetével és igazságával összhangban. Az ókori izraelitákat egészen zavarba ejtette volna, ha valóban éles ellentét lenne a törvény és a kegyelem között, hiszen tudták, hogy a törvényadással Isten éppen a hatalmas kegyelmét mutatta be. A környező népek szeszélyesnek és teljesen kiszámíthatatlannak hitték az „isteneiket”, nem tudhatták, mire vágnak, mi szolgálna az örömeikre, a Biblia Istene azonban nagyon világosan kijelentette népének, hogy mi nek örül. Abban leli örömét, ami egész népe javára szolgál – egyénileg és közösségileg.

A törvény azonban nem véd meg bennünket a bűntől, és nem is változtathatja meg az ember szívét. Bűnösnek születünk, ezért lelki szívátültetésre van szükségünk.

3 Olvassuk el Jer 31:31-34 szakaszát! Mit ígért meg itt Isten? Vessük össze ezt a részt Jn 3:1-21 verseiben azzal, amit Krisztus mondott Nikodémusnak az újjászületésről (lásd még Zsid 8:10)!

A Tízparancsolatot maga Isten írta fel a kőtáblákra (2Móz 31:18), de népe szívébe is be kellett írni (Zsolt 37:30-31). Ideális esetben Isten szeretetből fakadó törvénye nem külső dolog volna, hanem jellemünk szerkesztője. Egyedül Isten írhatja be a törvényt az ember szívébe, és ezt meg is ígérte szövetséges népének (lásd Zsid 8:10).

A törvény megtartásával nem üdvözíthetjük magunkat, mert kegyelemből nyerünk megváltást, hit által, és ez nem tőlünk van, hanem Isten ajándéka (Ef 2:8). Nem azért tartjuk meg a törvényt, hogy ezáltal üdvözlünk, hanem azért, mert már megváltást nyertünk! Nem azért tartjuk meg a törvényt, hogy elnyerjük Isten szeretetét, hanem azért, mert Ő szeret bennünket, mi pedig szeretni akarjuk Őt és az embereket (lásd Jn 14:15).

A törvény ugyanakkor megmutatja a bűnünket (Róm 3:20; 7:7; Jak 1:22-25), rámutat, hogy szükségünk van a Megváltóra (Gal 3:22-24), az élet legjobb útjaira vezet, és kinyilatkoztatja Isten jellemét, ami a szeretet.

Miben reménykedhetünk az ítéletre gondolva? A szorgos, hűséges törvénytiszteletünkben? Vagy Krisztus igazságában, amivel befedez? Mit tehet meg Isten törvénye, és mit nem?

Nem lehet eléggé hangsúlyozni a szeretet és a törvény közötti kapcsolatot fontosságát. A Szentírás szerint a szeretet a törvény betöltése.

Pál azt tanítja, hogy *„aki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte”* (Róm 13:8). Miután az apostol többet is felsorolt a Tízparancsolat utolsó hat pontja közül, kijelentette, hogy *„ebben az igében van összefoglalva: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”* (Róm 13:9, ÚRK). Félreértést kizáróan mondja: *„A törvénynek betöltése a szeretet”* (Róm 13:10). *„Mert az egész törvény ez egy igében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat”* (Gal 5:14) – magyarázza Pál itt is. Mégis milyen az a szeretet, ami betölti a törvényt?

4 **Olvassuk el Mt 23:23-24 verseit! Melyek „a törvény nehezebb vagy fontosabb dolgai”? Olvassuk még el 5Móz 5:12-15 és Ézs 58:13-14 verseit! Hogyan mutatkozik meg itt a kapcsolat a törvény (konkrétan a szombat parancsolata) és aközött, hogy Isten számára fontos az igazság, és Ő meg akar szabadítani?**

Jézus az ítéletet, az irgalmat és a hitet nevezi a „törvény nehezebb dolgainak”. Konkrétan egy parancsolattal, a szombattal kapcsolatban azt látjuk a Szentírásban, hogy szervesen kötődik hozzá a szabadítás és az ítélet.

5Mózes 5. fejezetében a szombat parancsolata ahhoz kapcsolódik, hogy Isten kiszabadította Izraelt a szolgaságból. A szombat tehát nemcsak a teremtés emlékünnepe, hanem a szolgaságból és az elnyomatásból való szabadulásé is. Amikor az ember nem a saját kedvtelésére figyel, hanem gyönyörűségnek hívja a szombatot, gyönyörűsége lesz az Úrban (Ézs 58:13-14), és a hangsúly a másokért szeretetből, igazsággal végzett tettekre kerül – a jó cselekedetekre, az éhezők táplálására, a hajléktalanok elszállásolására (lásd Ézs 58:3-10).

Mindezeknek a tanításoknak (és még másoknak) a fényében tehát aki szeretettel kívánja betölteni a törvényt, az ne csak az elkövetett bűnökre figyeljen, hanem arra is, amit elmulaszt megtenni. A szeretet a törvény betöltése, amihez nemcsak az tartozik hozzá, hogy az ember tartózkodik a bűnök elkövetésétől, hanem a jó cselekedetek aktív végzése is – a szeretet cselekedetei, amelyekkel hűségesen támogatja az igazság és a kegyelem ügyét. Az Istenhez való hűség többet jelent annál, hogy az ember nem szegi meg a törvény betű szerinti értelmét.

A szeretet a törvény betöltése, tehát teljesen nem lehet úgy eleget tenni a követelményeinek, ha egyszerűen csak tartózkodunk rossz dolgok elkövetésétől. Az egész Szentírás kifejezi a szeretet törvényét, ami nemcsak azt parancsolja nekünk, hogy ne kövessünk el gonoszságot, hanem olyan tettekre készítet, amelyek Isten szeretetét mutatják be másoknak, nem kizárólag a gyülekezet többi tagjának, hanem a világnak, ahol olyan nagy szükség van az őszinte keresztény tanúságtételre.

5 Olvassuk el Jak 2:1-9 verseit! Milyen fontos üzenetet találunk itt?

Jakab itt erélyesen felszólal a társadalomban elkövetett igazságtalanságok ellen, külön megemlítve a szegények iránti tisztelet hiányát és azt, hogy a gazdagok elnyomják a kiszolgáltatottakat. Felhívja a figyelmet a felebarát szeretetének törvényére. Kijelenti, hogy aki ezt betartja, jól cselekszik (Jak 2:8). Ellen G. White így fogalmazott: „Az emberek iránt való szeretetünk földi kinyilatkoztatása Isten iránti szeretetünknek. Ezt az emberek iránt való szeretetet azért kellett Istennek belénk plántálni, hogy egy családnak a tagjaivá tegyen bennünket. A dicsőség Királya így lett eggyé velünk. Búcsúszavai beteljesednek: »Szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket« (Jn 15:12). Amikor majd úgy szeretjük ezt a világot, ahogy Krisztus szerette, számunkra akkor lesz teljes Krisztus küldetése. Akkor a menny számára alkalmasak vagyunk, mert a menny már a szívünkben van” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 547. o.).

Akkor válunk alkalmassá a mennyre, ha úgy szeretjük a világot, ahogyan Krisztus szerette. Micsoda kijelentés ez arról, hogy mit jelent Jézus követőjének lenni! Jézus meghagyta követőinek: „Amint én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást” (Jn 13:34, ÚRK). Majd hozzáfűzte: „Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13:35, ÚRK). A keresztény hitben központi szerepe van a szeretetnek, mert az Isten szeretet (1Jn 4:8, 16). Aki pedig állítja, hogy szereti Istent, annak a többi embert is szeretnie kell (vö. 1Jn 3:11; 4:20-21). Péter apostol így bátorítja a keresztényeket: „Mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez” (1Pt 4:8; lásd még 1Thessz 3:12; Zsid 10:24).

Gondolkozzunk még azon, hogy mit jelent úgy szeretni a világot, ahogyan Krisztus szerette! Hogyan érthetjük meg jobban ezáltal a keresztény tökéletesség fogalmát? Hogyan válunk alkalmassá az örök életre? Beszélgesünk erről a csoportban!

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Jézus élete, „Legkisebb atyámfiai” c. fejezet.

„Azokat, akik másoknak szolgálnak, a Főpásztor fogja szolgálni. Ezek maguk isznak majd az élő vízből, és az teljességgel kielégíti szükségleteiket. Nem vágyakoznak majd izgató szórakozások után, vagy az életükben bekövetkező változások után. Érdeklődésük nagy kérdése az lesz, hogy miként mentse meg a pusztulásnak kiszolgáltatott lelkeket. Egymással való társalgásuk hasznos lesz. A Megváltó iránti szeretetük egységbe vonja össze a szívüket.

Amikor rájövünk, hogy Istennel munkálkodunk együtt, Isten ígéreteit nem közömbösen mondjuk el. Isten ígéretei a szívünkben égnek, és ajkunkon lobbannak lángra. Mózesnek, amikor Isten arra hívta el, hogy egy tudatlan, fegyelmezetlen és lázongó népnek szolgáljon, Isten ezt az ígéretét adta: »Az én orcám menjen-e veletek, hogy megnyugtassalak« (2Móz 33:14)? Azután azt mondotta neki: »Én veled leszek« (2Móz 3:12). Ez az ígéret mindazoknak szól, akik Krisztus helyett munkálkodnak Krisztus lesújtott és szenvedő testvéreiért” (Jézus élete, 641. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: 2Péter 2 – 1János 5;

Ellen G. White: Apostolok története, 13. fejezet

1. Kik számára lett volna jobb, ha meg sem ismerik az igazság útját?

2. Mit kell mindenekelőtt tudnunk az utolsó időről?

3. Mit kell tennie annak, aki azt állítja magáról, hogy Jézusban marad?

4. Milyen parancsolatot kaptunk Istentől?

5. Mi volt Pál apostol hitének alapja?

Mélyítsd el a tanultakat, és válaszolj az online-kérdésekre:
adventist.ro/reconsacrare

Általános áttekintés

A Tízparancsolat az Isten és népe közti személyes és szövetségi kapcsolat kifejeződése.

A tanulmány témái

- 1 Isten törvénye inkább a kapcsolatokra, mint az elvont elvekre vonatkozik.** Isten törvénye nem absztrakt elvek gyűjteménye, hanem egy kapcsolat kifejeződése. A Tízparancsolat szövetségi viszonyt feltételez Isten és népe között. Az Isten és Mózes közti párbeszéd ennek a kapcsolati paradigmának a nyelvezetét hangsúlyozza, amelyben Isten sasként van bemutatva, aki szárnyain hordozza népét az Egyiptomból kivezető úton. E leírás központi gondolata az, hogy a nép ily módon magához Istenhez került közelebb.
- 2 A Tízparancsolat bemutatja, hogyan fejezzük ki helyesen a szeretetünket Isten és embertársaink iránt.** A „tiltólistát” tartalmazó rész előtt a Tízparancsolat egy személyes szeretetvallomással kezdődik: „Én, az Úr vagyok a te Istened” (2Móz 20:2). A parancsolatok sora egy szeretetteljes kapcsolati válasz Izrael népének Istene iránt, aki megmentette őt a rabságból. Az első négy parancsolat az emberek Isten iránt tanúsítandó lojális szeretetéről szól, az utolsó hat pedig az embertársak iránti szeretet különleges formáiról, amelyek végsősoron visszavezethetők az Isten iránt érzett szeretetre.
- 3 Isten törvénye a szeretetben teljesedik ki.** A Rómabeliekhez és Galáciabeliekhez írt levélben a törvény betöltésének gondolata a kölcsönös szereteten alapuló szolgálattal kapcsolatos. Pál a Galáciabeliekhez írt levélben megmagyarázza, hogy a törvény akkor teljesedik, ha szeretjük felebarátunkat. A Rómabeliekhez írt levélben egymás szeretete jelenti a törvény betöltését. Az utolsó hat parancsolat pontosan leírja, mit jelent úgy szeretni embertársadat, mint tenmagadat.

Alkalmazás: Hogyan változik meg a kapcsolatod Istennel, miután megérted, hogy a Tízparancsolat nemcsak egy szabálycsomag, hanem a szeretet kifejeződése, válasz az Istennel való személyes és szerető kapcsolatra?

A gondolat, miszerint Isten törvénye hideg, elvont, személytelen szabályok összessége, nem egyeztethető össze annak az Istennek a képével, aki a Tízparancsolatot adta Izraelnek a Sínai hegyen. Fontos, hogy a Tízparancsolatot a 2Mózes 19. fejezetében leírt szövetségekötés kontextusában olvassuk. Már Izrael népének a Sínai-félszigeti pusztába érkezésétől kezdve (2Móz 19:1) Isten párbeszéde Mózesrel az Isten és Izrael közti szövetségi kapcsolat fogalmát hangsúlyozza. Az Úr tudatta Mózesrel, hogy közvetítenie kell Izrael gyermekeinek a következő üzenetet: „Látátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sasszárnyakon, és magamhoz bocsátottalak titeket. Most azért ha figyelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyém az egész föld. És lesztek nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az ígék, melyeket el kell mondanod Izrael fiainak” (2Móz 19:4–6).

Lenyűgöző a kapcsolati nyelvezet ebben az igeszakaszban. Isten ki vezette Izraelt Egyiptomból, és e cselekedetét képletesen írja le a Biblia: sasszárnyakon hordozta őket. Érdekes módon a hangsúly nemcsak azon a tényen nyugszik, hogy a nép elhagyhatta Egyiptomot az Ígéret Földje felé vezető úton; az igazán lényeges gondolat az, hogy a kivonulás során a nép magához Istenhez került közelebb.

Ebben a kontextusban szólítja fel Isten Izrael népét, hogy tartsa meg a vele kötött szövetséget, és személyesen hallja meg az Ő hangját (hallgasson az Ő hangjára). Habár számos bibliafordítás helyesen a „hallgatni Isten hangjára” jelentéssel tolmácsolja a héber *šm* ' ígét (ld. az NKJV-, ESV-, NASB-, NRSV- és NIV-fordításokat [a Károli-változatban: „figyelmesen hallgattok szavamra”, szerk. megj.]), a héberben ez az ige szó szerint írja le Isten hangja hallgatásának aktív cselekedetét (ld. a NET- és a HCSB-fordítást) (Ludwig Koehler és mások: *The Hebrew and Aramic Lexicon of the Old Testament*, Brill, Leiden, 1994–2000, 1571. o.). Ha úgy döntenek, hogy hallgatnak Isten hangjára, Izrael gyermekei Isten személyes „tulajdonai” lesznek (2Móz 19:5, NTR; ld. a héber *sēgūlā* főnév jelentését Ludwig Koehler fentebb említett szótárában, 742. o.). Ez a kifejezés ugyancsak tanúsítja az Isten és népe közt kialakuló és a Tízparancsolat által hivatalosított szövetségi kapcsolat személyes jellegét (2Móz 20).

A Tízparancsolat bemutatja, hogyan fejezzük ki helyesen a szeretetünket Isten és embertársaink iránt

Érdeemes megjegyezni, hogy a „tíltólista” előtt Isten egy személyes megjegyzéssel kezdi a Tízparancsolatot („Én, az Úr vagyok a te Istened”, 2Móz 20:2), és megmentő, szerető cselekedeteit hangsúlyozza Izrael népe érdekében (az egyiptomi rabságból való szabadulás). Más szavakkal, a Tízparancsolat nem a hideg „Ne!” tiltásokkal, hanem egy személyes, szerető megszólítással kezdődik. A parancsolatok listája nem egyszerű s ugyanakkor absztrakt törvények soraként értelmezendő, hanem szeretetteljes, kapcsolati válaszként Izrael Istene iránt, aki hatalommal és irgalommal kihozta az övéit Egyiptomból.

2Mózes 20:2 versének személyes és szeretetteljes hanghordozása fényében az első négy parancsolat egyértelműen meghatározza azt, ahogyan Izrael gyermekeinek ki kell fejezniük Isten iránti személyes, szerető, kapcsolati válaszukat. Elsősorban, ne legyenek idegen istenei az igaz Istenen kívül. Az Isten iránti szeretet itt a kizárólagos lojalitás formájában jut kifejezésre. Másodsorban, ez a lojális szeretet szükségszerűen megköveteli, hogy ne készítsenek faragott képeket, bálványokat maguknak, amelyeket imádkozhatnak. A bálványimádástól eltérően az igazi imádat az Isten iránti szeretet hiteles kifejezése. Harmadsorban, az Isten iránti szeretet Isten nevének tisztelettel történő használatában is megnyilvánul. Kenneth Harris szerint „az Isten nevének hiábavaló felvétele elleni parancs főként az Isten nevével nyomatékositott hamis esküdözésre vonatkozik, illetve azokra az esetekre, amikor valaki Isten nevére hivatkozik, miközben tisztességtelen cselekedetet takargat (3Móz 19:12); továbbá tiltja Isten nevének bármilyen tiszteletlen, illetlen körülmény közt történő használatát (3Móz 24:10–16)” (*ESV Study Bible*, Crossway Bibles, Wheaton, IL, 2008, 176. o.). Negyedsorban, aki szereti Istent, az megtartja a szombatot, Isten teremtő művének szükséges emlékét. Naponta kell szeretnünk Istent, a szombat azonban különleges nap, amelyen különleges módon fejezhetjük ki Isten iránt a szeretetünket.

Míg az első négy parancsolat közvetlenebb módon értelmezi, hogy mit feltételez az Isten iránti szeretet, addig a többi hat törvény különösképpen az embertársakhoz való viszonyulást szabályozza. Mindazonáltal egy általánosabb perspektívában – figyelembe véve, hogy az Úr Izrael megmentőjeként való bemutatkozása (2Móz 20:2) a teljes Tízparancsolat bevezető része – az utolsó hat parancsolat értelmében a felebarátaink iránti szeretetünk kinyilvánítása implicit módon Isten szeretete kifejezésének megannyi fontos megnyilvánulási formája. Az ötödik parancso-

latban például az Úr a szülők iránti tiszteletet hosszú élettel jutalmazza azon a földön, amelyet Izrael népének ad, Isten szeretetteljes ígérete tehát közvetlen kapcsolatban áll azzal, ahogyan Izrael gyermekei tisztelik és szeretik a szüleiket. A felebarát iránti szeretet, ami végsősoron az Isten iránti szeretet vízszintes megnyilatkozása, értelemszerűen magában hordozza az élet szeretetét, értékelését („Ne ölj!”), a nemi tisztaságot és a házasság intézményének értékelését („Ne paráználkodj!”), mások tulajdonának tiszteletben tartását („Ne lopj!”), a felebarát tisztességének, jó hírének megőrzését („Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot!”) és a megelégedés lelkületének ápolását („Ne kívánd a te felebarátodnak házáat...”).

Isten törvénye a szeretetben teljesedik ki

Pál apostol Rómabeliekhez és Galáciabeliekhez írt levelének meghatározó témája a törvény betöltése. Miután arra buzdítja a galáciabelieket, hogy szeretetben szolgálják egymást, elmagyarázza nekik, hogy „az egész törvény ez egy igében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat!” (Gal 5:14). Pál Róma 8:4 versében is arról ír, „hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk” Krisztus és a Szentlélek által. Róma 13:8–10 szakaszában kétszer is megemlíti, hogy Isten törvényének betöltése a szeretet: „Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azal, hogy egymást szeressétek; mert aki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte. Mert ez: Ne paráználkodjál, ne ölj, ne orozz, hamis tanúbizonyságot ne szőlj, ne kívánj, és ha valamely más parancsolat van, ebben az igében foglaltatik egybe: Szeressed felebarátodat, mint tenmagadat! A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot. Annakokáért *a törvénynek betöltése a szeretet.*”

Pál apostol megemlíti a keresztények polgári hatóságokkal szembeni kötelezettségeit (Róm 13:1–7), beleértve az adófizetés terhét is (Róm 13:6–7), majd kitér a szeretet gyakorlásának keresztényi kötelességére, mindkét esetben a pénzügyi kötelezettség paradigmájának nyelvezetét használva. Ami a szeretet gyakorlásának keresztényi feladatát illeti, „a kereszténynek minden tartozását rendeznie kell, kivéve azt az egyet, ami sohasem rendezhető: az egymás iránti szeretet gyakorlásának feladatát. Ennek a kötelezettségnek ugyanis nincsen korlátja” (Robert Mounce: *Romans: The New American Commentary*, Broadman & Holman Publishers, Nashville, TN, 1995, 245. o.). Amint a pénzügyi tartozás kötelezettséget ír elő egy másik személy vagy intézmény felé, úgy a törvény egymás iránt is kötelezettségeket feltételez. Isten törvényé-

nek kontextusában – különösen az utolsó öt parancsolatra vonatkozóan, amely a családi kapcsolatainkon túl a felebarátunkkal való viszonyunkat szabályozza – folyamatos kötelezettségünk vagy tartozásunk lényege a szeretet.

Alkalmazás

- 1 Mit mondasz egy olyan embernek, aki kétségbe vonja Isten törvényét, és legfeljebb megszorító szabályok sorának tartja azt?
- 2 Hogyan élheted meg a szombat tapasztalatát jelentősegteljesebb módon, mintegy emlékeztetőként arra, hogy Isten törvénye szerető kapcsolati válaszra hív minket?
- 3 Hogyan juttathatod gyakorlati módon kifejezésre Isten szeretetét azok felé, akikkel naponta találkozol, beleértve a családot tagjait, a barátaidat és az idegeneket?

JANUÁR

1. Sz. Ef 2:4-6
2. Cs. Jób 22:21-22
3. P. Zsolt 145:9-10
nny. MS 16:47, SM 16:49, AR 16:59
- 4. Sz. Jer 31:3**
nny. MS 16:48, SM 16:50, AR 17:00
5. V. Jn 3:16
6. H. Zsid 8:12
7. K. Róm 5:8
8. Sz. 1Jn 4:9
9. Cs. 2Kor 5:21
10. P. Jn 3:17
nny. MS 16:54, SM 16:57, AR 17:06
- 11. Sz. Ézs 63:1**
nny. MS 16:56, SM 16:58, AR 17:08
12. V. Jn 16:27
13. H. Jn 1:12
14. K. ApCsel 3:19
15. Sz. Jn 3:7
16. Cs. Jn 3:8
17. P. Ézs 1:18
nny. MS 17:04, SM 17:06, AR 17:15
- 18. Sz. Zsolt 51:12**
nny. MS 17:05, SM 17:07, AR 17:17
19. V. Lk 15:7
20. H. 2Thess 2:13
21. K. Fil 2:12-13
22. Sz. Ézs 64:8
23. Cs. 2Pt 1:10
24. P. Sof 2:3
nny. MS 17:16, SM 17:16, AR 17:25
- 25. Sz. Kol 4:12**
nny. MS 17:15, SM 17:18, AR 17:27
26. V. Jn 14:23
27. H. 1Kor 1:9
28. K. Ef 1:2
29. Sz. Fil 4:7
30. Cs. Róm 15:13
31. P. Zsid 2:3
nny. MS 17:24, SM 17:27, AR 17:36

FEBRUÁR

- 1. Sz. Zsolt 40:8-9**
nny. MS 17:25, SM 17:29, AR 17:37
2. V. Mt 3:17
3. H. 2Kor 8:9
4. K. Fil 2:6-8
5. Sz. 1Pt 2:24
6. Cs. 1Kor 6:20
7. P. Hós 13:14
nny. MS 17:34 SM 17:38, AR 17:46
- 8. Sz. 1Pt 1:3-4**
nny. MS 17:36, SM 17:40, AR 17:48
9. V. Jel 3:20
10. H. 1Kor 3:11-13
11. K. Mt 6:24
12. Sz. Mt 13:45-46
13. Cs. Ézs 55:7
14. P. Róm 4:7-8
nny. MS 17:45, SM 17:49, AR 17:57
- 15. Sz. Zsid 12:2**
nny. MS 17:47, SM 17:51, AR 17:58
16. V. Mt 11:28-29
17. H. 2Kor 3:18
18. K. Jn 15:4
19. Sz. Jn 15:5
20. Cs. 1Jn 2:6
21. P. Jn 17:23
nny. MS 17:55, SM 18:00, AR 18:07
- 22. Sz. 2Pt 1:4**
nny. MS 17:57, SM 18:02, AR 18:09
23. V. Jn 10:10
24. H. Fil 1:10-11
25. K. Zsolt 16:11
26. Sz. Ének 5:16
27. Cs. Róm 8:37
28. P. Kol 3:11
nny. MS 18:06, SM 18:11, AR 18:17

MÁRCIUS

- 1. Sz. Jak 1:5**
nny. MS 18:07, SM 18:13, AR 18:19
2. V. Ézs 66:2
3. H. Zsolt 95:6
4. K. 2Kor 4:6
5. Sz. Zsid 4:16
6. Cs. 1Jn 1:3
7. P. Zsolt 62:9
nny. MS 18:16, SM 18:22, AR 18:27
- 8. Sz. JerSir 3:25**
nny. MS 18:17, SM 18:23, AR 18:29
9. V. Mt 7:7
10. H. Jn 17:20
11. 1K. Jn 14:13
12. Sz. Jn 16:23
13. Cs. Róm 8:34
14. P. Róm 8:26
nny. MS 18:26, SM 18:32, AR 18:37
- 15. Sz. Mk 11:24**
nny. MS 18:27, SM 18:34, AR 18:38
16. V. 1Jn 5:14-15
17. H. Ézs 40:31
18. K. Zsolt 31:21
19. Sz. Zsolt 42:2
20. Cs. Zsolt 91:1
21. P. Jer 29:13
nny. MS 18:35, SM 18:42, AR 18:47
- 22. Sz. 1Móz 32:26**
nny. MS 18:37, SM 18:44, AR 18:48
23. V. 1Thess 5:17
24. H. Ef 6:18
25. K. Mt 18:19-20
26. Sz. Mal 3:16
27. Cs. 2Thess 3:1
28. P. Zsolt 67:4
nny. MS 18:45, SM 18:52, AR 18:56
- 29. Sz. Zsolt 40:4**
nny. MS 18:46, SM 18:54, AR 18:57
30. V. Zsid 13:15
31. H. Mt 26:41